

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İMAMIN MANKEN KIZI

EMİNE ŞENLİKOĞLU

Düzenleyen: bilginDK

2018-07-11

22. BASKI

Mektup Yayınları:

Dizgi
Hüseyin YILMAZ

Kapak Baskı

Birinci Baskı: Mart 1997

Baskı:Özener Matbaacılık Ltd. Şti.

İsteme Adresi:

mektup

Y a y ı n l a r ı

Boyacı kapısı sok.NO:7/1
Malta-Fatih-İstanbul
Tel:(0212) 6353514
5218310-5252706
Fax : 5 3 4 1 8 7 1

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İMAMIN MANKEN KIZI

EMİNE ÖZKAN ŞENLİKOĞLU

Mektup Yayınları

EMİNE ÖZKAN ŞENLİKOĞLU

27 Mayıs 1953 yılında dünyaya geldi. Çocukluğu çok büyük bir mücadele içinde geçen Şenlikoğlu, bazı adaletsizlikleri küçük yaşta farketmeye başladı. Gençlik yıllarında din arayışına girdiğinden, dinleri araştırdı. İnciller'i okudu. Daha sonra İslâm'a yöneldi ve İslâmî tahsil yapmaya başladı. Fıkıh, Akaid gibi ilim dallarıyla ilgili eşi Recep Özkan ve özel hocalardan dersler aldı. İlk-orta ve İmam-Hatip lisesini dışarıdan bitirdi.

Yurtçi ve yurtdışında birçok konferanslar verdi.

İlk kitabı "Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar" isimli eserinden dolayı 2.5 yıl cezaevinde yattı. Defalarca mahkemeye verilen, nezarete atılan Şenlikoğlu, 1985 yılından itibaren *Mektup Dergisi*, *Genel Yayın Yönetmenliği*'ni yürütmektedir.

İki çocuk annesi olan Şenlikoğlu'nun 1984 yılından itibaren çıkan kitapları şunlardır:

1. SERİ: "GENÇLİĞE HATIRAMDIR"

- 1- Gençliğin İmanını Sorularla Çaldılar
 - 2- Bize Nasıl Kıydınız
 - 3- Mahkum Duygular
 - 4- Burası Cezaevi
 - 5- İslâm'da Erkek
 - 6- Ne Olur İhanet Etme
 - 7- Ülkemi Arıyorum
 - 8- Biz Bu Vatanın Nesi Oluyoruz
 - 9- Ruhumun Penceresi
 - 10- Kelepçeli Kalemimden
 - 11- Açlatan Yollar
 - 12- İnsanlar da Kayar
 - 13- Telefonla Röportaj
 - 14- Önce Soru Sorarlar
 - 15- İsimsiz Kitap (Hiciv)
 - 16- Vicdan Azabı
 - 17- Maria
 - 18- İdamlık Genç
- (Bu seri tamamlanmıştır)

2. SERİ: "İNSANLIĞA ÇAĞRI"

- 1- İnsanlığın Belgeseli
- 2- Kıbrıs Sularında Bir Yetim
- 3- Ben Kimin Kurbanıyım

- 4- Geri Tepen İ. urşunlar
 - 5- Radyo ve Basın Röportajları
 - 6- Televizyon Röportajları
 - 7- Uzaktaki Çılgınlık
 - 8- Geçmişin İzleri
 - 9- Sabıkalı ve Dul
 - 10- Çingene
 - 11- İmamın Manken Kızı
 - 12- Son Pişmanlık Fayda Eder
 - 13- Çin İşkencesi
 - 14- Kadınları Kadınlar da Eziyor
- (Bu seri tamamlanmıştır)

3. SERİ: "NESİLLERİN ÖYKÜSÜ"

- 0- Anne Büyüklere Bir Şey Söyle
- 1- Şirin Köy
- 2- Küçük Kız
- 3- Küçük Kelebekler
- 4- Yılan Yavrusu
- 5- Kırmızı Elbiseli Kız
- 6- Satılık Çocuk
- 7- Topal Karınca
- 8- Küçük Kızın Umudu
- 9- Hayâl Çocuk
- 10- Konuşan Serçe
- 11- Kardeş Sevgisi

4. SERİ: "SEVGİNİN SESİ"

- 1- Hristiyan Gülü

5. SERİ: "BİLGİ SERİSİ"

- 1- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak **I**
- 2- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak **II**
- 3- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak **III**
- 4- Kılavuz İslâm'ı Doğru Anlamak **IV**

**Gençlik,yaşlıların aynasıdır!
Aynadakini beğenmeyen, aynadan değil
kendisinden hesap sormalıdır!**

Emine Özkan Şenlikoğlu.

1/1/1997 KAHİRE

Ahşap evin üzerindeki kar eridikçe içeriye sular damlamış, her taraf ıslanmıştı.

Evin genç kızı Fatma, eline aldığı kapları akan yerlere yerleştirirken isyan ediyordu.

— Bıktım artık, bıktım. Beni duyuyor musun anne! Söyle şu kocana bizi doğru dürüst bir eve taşısun.

Fatma kin ve nefretle isyanına devam ediyordu.

— Zaten evimizden iyice utanır oldum. Arkadaşlarımı bile davet edemiyorum.

İki odası, bir salonu olan cami lojmanında annesi her zaman Fatma'nın isyanını duyardı. Kızının durumuna çok üzülüyordu.

— Kızım, evladım, şükret halimize, bunu bulamayanlar da var. Baban birazdan gelir. Sanıyorum son rekâtı kıldırıyor. Sesin nerdeyse camiden duyulacak. Biraz yavaş konuş.

Fatma damdan akan sularla dolmuş leğeni lavaboya boşaltırken daha hırslı konuşuyordu;

— Her zaman aynı sözler. Baban duyar, baban duyar. Duysun... Kim duyarsa duysun. Artık dayanamıyorum. Babam bana sordu da mı beni kazandı? Sen sordun da mı doğurdun? İçimden başka sesler de yükseliyor ama... Tevbe

tevbe... Beni isyana sürüklüyorsunuz. Artık dayanamıyorum dedim bin kez. Bu hayata dayanamıyorum. Beni dünyaya getirirken kimse bana sormadı.

— Kızım sen iyice şaşırđın. Allah, neden kendi eserini yaratırken sana sorsun? Sen şu çiçekleri bahçeye dikerken, bahçeye tohum ekerken onlara sordun mu? Belki onlar da böylesine kirlenmiş dünyada yaşamak istemiyorlardı? Bu sandalyeyi oradan oraya koyarken sandalyeye soruyor musun? Belki o da orayı istemiyordur? Senin için bahçeye ektiğın çiçek neyse, Allah için sen ona benzer birşeydin.

Çile kadını olan anne, ıslak yerlerin suyunu bezle alıp kovanın içine sıkarken, hikmet dolu konuştu:

— Kızım! Sana nasıl sorsaydık, dünyaya gelmeden önce sen yoktun ki!

Fatma düşünmüyordu bile.

O sadece isyan ediyordu. Düzenin bütün çarkı Fatmaların isyan ettirmek için dönmüştü.

— Bir gün babama...

Sözünü bitirmek istemeden evin içinde, hızlı hızlı bir sağa bir sola koşuyor, arada bir de caminin çıkış kapısına bakıyordu.

Durmadan söylenmesini de yine sürdürüyordu.

— Mübarekler, bir akşam namazını uzattılar da uzattılar. Gelsin de ölü temizleyici kocan halimizi görsün istiyorum. O yüzden işi yavaşlattım ama gelmiyor.

Fatma'nın annesi Gül hanım, şaşkın şaşkın kızına bakıyor, ne söyleyeceğini bilemiyordu.

Üzgün üzgün kızını süzdükten sonra tenbih etti:

— Sakın ha sakın! Babanın yanında böyle konuşma. Adam kalp krizinden gider.

Fatma sinirli halinden çıkamıyordu:

— Giderse gitsin. Babamı parayla mı satın aldım?

Elinde paspasıyla ayakta kalakalan Gül Hanım bu söze çok sinirlenmişti.

— Ne demek kız o? Parayla satın alsaydın, senin gözünde daha mı değerli olurdu, söyle. Parayla alsaydın değer verir miydin?

İsyankar halini farklı yollarla ispatlamaya çalışan Fatma paspası sıkarken, sakızını patlatarak cevap verdi:

— Zaten devlet babamı satın almış bile... Hem de öyle ucuza almış ki... Üç beş kuruş para uğruna bütün memurlar haftada kırksekiz saat çalışırken senin kocan üçyüzyirmi veya üçyüz elli saat çalışıyor.

Fatma çok kitap okuyan zeki bir kızdı. Hafız olduğu için de okuduğu aklında kalıyordu. Konuşunca bazen ilginç konuşuyordu. Annesi kızına baktıktan sonra sordu:

— Nereden çıkardın bu kadar saati?

Ters ters annesine baktıktan sonra cevap verdi:

— Yalan mı? Camiden ayrılabilir mi? Gece gündüz burada değil mi? Kanı bozuk biri halı çalması diye, halı bekçiliği yapmıyor mu? Pis ölüleri yıkıyor veya sularını dökmüyor mu? Üstelik kimseye de yaranamıyor... Şu çektiğimize bak. Köpek çekmez bu çileyi ama senin kocanın sayesinde biz çekiyoruz.

Çok üzülen Gül Hanım, kızına söylemek için cümleler kuruyor, tekrar bozuyordu. Çok düşünüp az konuşan bir hanımdı Gül Hanım. İlmî de yoktu ama bazen ilim ehli gibi konuşur, “benim” diyen insanı şaşırtırdı.

— Kızım! Baban bir imamdır. İmamlık ise ihlasla yapıldığında çok güzel bir makamdır. İmamlığı hor görme. Sonra Allah sana, cenazeni kıldırarak imam bile buldurmayabilir. Şehid de gitmiş olmazsın ki; cenaze namazını melekler kılsın...

— Gıyabımda kılınır. O kadarını biliyoruz. Zaten başka

birşey de öğrenmedik ki...

— Sen öyle zannet yavrum. Birgün ilme önem verdiğin zaman anlarsın neler öğrendiğini...

Fatma tekrar caminin kapısına baktı.

Bu kapılar ona çok soğuk geliyordu. Taa sekiz yaşındayken başlamıştı bu soğukluk. Fatma caminin önünde oynarken, iki bıyiksız yaşlı adamın konuşmalarını duymuştu. Elinde çantasıyla adama benzeyen biri imamlardan nefret ettiğini söylemişti. Fatma daha o zaman imam babasını küçük görmeye başlamıştı.

Kibar adam imamlığı beğenmediğine göre, demek ki bu imamlık çağdaş bir görev değildi. Sonraları da görmüştü imamlık yüzünden babasının neler çektiğini. Sürgün hayatı, mahkemeler. Ayrıca cemaatin içinden birisi, birşeyi beğenmedi mi hemen gidip şikayet ediyordu. İmamın kızı diye onu horladıkları yetmiyormuş gibi, şimdi de akan damın sularıyla uğraşıyordu...

**Bahane arayan Gül'de de bulur
Duyamaz hüznünü bülbülde bulur
Şelale suyunda girdaplar bulur
Bahane arayan bulur a canım.**

Dalgin dalgin tekrar baktı aynı kapıya. Bu akşam namaz mı uzamıştı? yoksa ona mı öyle gelmişti? Pencerenin camı kırık olduğundan babası oraya bir bez parçası çakmış, küçük pencerenin sadece bir kanadından dışarıyı görünüyordu.

Fatma çalışırken hızını yavaşlattı. Bütün derdi zoru babasına çilesini göstermekti. Oyalanıyordu, bazı görevliler gibi iş yapıyor görünümünde hiç durmuyordu.

Sonra dönüp kütüphanedeki kitaplarına baktı. Hepsi ıslanmıştı.

Zaten işe yaramıyorlardı, diye düşündü. Yıllardır kitap okumuştı da ne faydasını görmüştü? Bazı faydaların sonradan görüleceğini bilmiyordu.

Evlerinin tam karşısına gelen ahşap evin camından bakan yürüme özürlü gence takıldı gözleri. Genç, Fatma'ya görünebilmek için elinden geleni yapmıştı.

Fatma genci görür görmez annesine döndü.

— Anne!

— Efendim kızım.

— Anne! Şu topalın annesine git söyle. Oğluna terbiye versin, benim canımı sıkmasın. Sakat haline bakmadan bana kur yapıyor. Ben kiim o kim? Ben ona bakar mıyım? Bunu neden anlamıyor, neden kendisini görmüyor?

Gül Hanım yerinde cevap vermişti:

— Sen de aklımdan sakatsın ama görmüyorsun, o çocuktan neyin üstün.

Fatma eteklerini dizine kadar kaldırarak annesine gösterdi:

— Bak, manken gibi bacaklarım var. Onunkilerse yürümekten aciz.

Annesi yerdeki muşambayı silerek cevap verdi.

— Ne işe yarar. En güzel manken bacakları bile atların bacakları gibidir. Ne kadar koşarlarsa o kadar başkasına para kazandırırılar. Bacak sahipleri de boş bir onurla oyalanırlar, övünürler. O beğenmediğin genç, senin gibi yüz insan eder. Hiç değilse onun gözleri havada değil. İnsanca kendi hizasında.

Fatma sevimsiz tavırla cevap verdi:

— Bende gözü olması bile yukarlarda gözü olduğunu gösterir

Birden sinirli halini daha da çekilmez havaya soktu.

— Aman canım, bana ne ondan. Adam yerine koyup ne-

den konuşuyorum ki onu. Halbuki konuşmaya bile değmez.

Birden babasının geldiğini farkedene Fatma, hemen yerleri silmeye devam etti.

Yakup İmam merdivenleri ağır ağır çıkıyordu. Sanki sırtında bir dağ varmış gibi söyleniyordu.

— Of Allah'ım! Çekemeyeceğim derdi bana verme Allah'ım.

İçeri girdiğinde Fatma'nın yerleri sildiğini gördü. İlk işi hanımına seslenmek oldu.

— Neredesin muhterem?

Gül Hanım da elindeki paspasla odadan dışarı çıkmıştı:

— Efendim, buradayım.

Yakup İmam, ellerini kapının kolanlarına dayıyarak hanımına baktı:

— Fatma'ya neden sildiriyorsun buraları? Ben namazdan sonra silerdim hanım.

— Bir taraftan karın erimesi, bir taraftan yağmur yağması evin içini göle çevirdi.

Yakup İmam Fatma'ya bakarak cevap verdi.

— Olsun. Kızımı üzme tene ben sabaha kadar çalıştım.

Gül Hanım bu söze çok sinirlenmişti:

— Zaten ona yüz veren sensin Hocam. Benim babam da imamdı ama baba olduğu belliydi. Bu tutumun yüzünden bu kız...

Yakup İmam hanımın gözlerine derin derin baktıktan sonra paltosunu çıkardı. Söylemek istediklerini yutkunmuştu. Hüzünlü haliyle hanımına döndü.

— İnsanlığın üslûbu güzelliştir hanım.

Fatma salonu sile sile annesinin yanına gelmişti. Babası duymayacak şekilde homurdanıyordu.

— Kocana söyle bana böyle davranmasın. Daha çok sinir

oluyorum.

Yakup İmam duymamazlıktan geliyordu ama kızının sesini duyuyordu.

Fatma devam ediyordu babasını kahreden sözlerine:

— Söyle şu adama, bana karşı böyle kibar olmasın. Bu hali beni çileden çıkarıyor.

Gül Hanım da sessiz konuşuyordu:

— O yalnız sana mı kibar davranıyor? Adam güzel bir müslüman işte, herkese kibar. Sana biraz özel ama ne yapalım. Senin yüzünden adam kabalaşsın mı?

Yakup İmam, kızının bezi sıkarak doldurduğu kovayı alırken sordu:

— Çok yoruldun mu kızım?

Fatma ters ters cevap verdi:

— Her zaman ki halimiz. Her yıl alıştık bu rezilliğe. Hak-kari’de, Elazığ’da, Erzurum ve Bolu’da bundan daha iyi değildik ki!

Yakup İmam, kovayı lavaboya dökerken, cevap verdi:

— İyi ya, çilen arttıkça demek ki her yerde sevabın artmış..

Fatma babasının yüzüne bakmadan cevap verdi:

— Ya çileden sevap almayı niyet eden yoksa?

— Çileye niyet olmaz kızım. Çile gelir, sen de Allah için isyan etmeden o çileyi...

Babasının sözünü ters ters bakarak böldü:

— Biliyorum. İsyan etmeden o çileyi çekersen sevap olur diyeceksiniz yine.

— Hayır. İsyan etmeden o çileyi atmanın yollarını ararsın. Çareyi bulsan da, bulmasan da sevap hanene yazılır, diyecektim.

Fatma “ben sevap istemiyorum diyecekti” kendisini zorla tuttu. Babası Allah’tan; ahiretten veya dince ibadet sayılan

konulardan ne zaman bahsetse Fatma sıkılıyordu.

Yakup İmam bunun farkındaydı. O yüzden de çok nadir konuşuyordu.

Evin temizliği bittiğinde, Fatma'nın asık suratı hâlâ düzelmemişti. Yakup İmam masasının başına geçip kendince önemli gördüğü olayları yazıyordu.

Derdi büyüktü Yakup İmamın ama kimselere söylüyemiyordu. Bir müddet sonra kibar bir edayla hanımına seslenip ondan ayran istedi.

Gül Hanım eşinin yanına gelerek sitem etmeye başlamıştı yine.

— Neden böyle yapıyorsun hocam? Bir kez de kızından istesene isteyeceğini.

Masaya dirseğini dayayan Yakup İmam başını ellerinin arasına koyup derin bir nefes aldı.

— Ondan isteyemiyorum hanım.

Sonra hanımının kulağına eğilerek devam etti:

— Biliyorum, isteyerek vermeyecek. İçinden “zehir iç” diyerek verecek o ayranı. O zaman o ayran gerçekten bana zehir olur. Sen söylesen bu kadar kırılmam ama evladım bana böyle bir söz ederse kanım yanar hanım... Ruhum tutuşur. Bu yangın da senin bildiğin yangınlara benzemez.

Fatma yatsı ezanı okunmadan evden çıkıyordu ki, annesine seslendi:

— Ben Betüş teyzelere gidiyorum, birazdan gelirim.

Gül Hanım hışımınla merdivenin başına gelmişti.

— Bu hareketinin adı izin istemek mi, yoksa emir vermek mi? Ne olduğunu söyler misin?

Fatma merdivenleri inerken yine isyan doluydu:

— Yeter be... Ööf... Herşeyi sorma. Anneysen biraz da filimlerdeki annelerden örnek al. Çağdaş ol biraz, çağdaş. Betüş Teyze'de biraz televizyon seyredip geleceğim.

Gül Hanım merdivenin başına kadar gelip kızının arkasından seslendi:

— Gitme, baban kızar... Ne olur söz dinle biraz.

Fatma'da cevap hazırды:

— Kızarsa evine televizyon alsın da, şu örümcek bağlamış yapının havasını değıştirsın.

Bu sözlerin babası tarafından duyulduğunu biliyordu. Fatma bilmemezlikten gelip önemsemiyordu.

Caminin dış kapısından çıkarken, tekerlekli sandalye ile balkona çıkan gence takıldı gözleri. "Bu soğukta hiç mi üşümüyor bu çocuk?" diye düşünse de ona sinir oluyordu. Birgün ağzının payını verecekti. Karla çamurun karıştığı dar sokakta ilerlerken, yürüme özürlü gencin bulunduğı balkonun hizasına gelmişti. Neden şimdi vermiyeyim şunun ağzının payını diye düşünerek yavaşladı. Onu öyle bozmalıydı ki, bir daha kendisine balkondan, camdan bakamamalıydı.

Bir iki adım ileri gidip tekrar durdu.

Ne söyleseydi acaba?

Ömür boyu unutamayacağı birşey olmalıydı bu! Birden "neden bu kadar önem veriyorum ki" diyerek başını balkona çevirip seslendi:

— Heyy! Sen... Bana baksana!

Genç boş bulunup sordu:

— Kime sesleniyorsunuz? Ortalıkta benden başka kimse yok da...

— Sana sesleniyorum. Bir daha bana bakarsan seni anandan doğduğuna pişman ederim.

Genç çok bozulmuştu:

— Yok ya! Senin öyle hünerlerinde mi var?

— Tekrar edersen görürsün gününü.

— Benim balkona çıkışından sana ne?

— Bak bak. Demin bana Siz diyordun, hemen sen deme-

ye başladın.

— Ben, bana saygısızca hitap edene saygıyla hitap edemem, bana değer vermeyene ben de değer vermem.

— Nasıl konuştuğun umurumda değil. Beni sinir eden tavırlarından vazgeç. Bir daha imamın kızı Fatma'ya bakma.

Sokak lambası delikanlının bakışlarını ele vermişti.

Genç delikanlı bu sözleri duymak bile istemiyor, hele baktığının görünmüş olmasından aşırı üzüntü duyuyordu.

Hırsla Fatma'ya cevap verdi:

— Terbiyeni takın. Ben sana tenezzül bile etmem.

— Hadi oradan yalancı! O halde her Allah'ın günü kime bakıyorsun?

— Ben içimdeki Fatma'ya bakıyorum. Sen kimsin ki sana bakayım? Seni tanımıyorum bile.

Fatma çok fena bozulmuştu. Zoraki cevap verdi:

— Yalancı...

Genç üzgün ses tonuyla cevapsız kalmadı:

— Senin gibi bir müslüman kıza bu tavırlar yakışıyor mu?

Fatma bir adım attıktan sonra cevap verdi:

— Kim dedi müslüman olduğumu? Ben müslüman değilim.

Genç hiç düşünmeden devam etti.

— Zaten olamazsın da.

Bu defa alınmıştı Fatma. Dayanamayıp sordu:

— Nedenmiş o?

— Senin gibi kompleksli olanlar müslüman olamazlar. Ciddi bir müslüman olmak için yürek ister... Senin gibi aklı havada olanlar kim, müslüman olmak kim?

Bu genci önceden beri tanıyordu Fatma.

O da babasına gelerek Kur'an okumasını öğreniyordu... Hatırlıyordu Fatma, bu genç bir gün, "asıl kara sevda, kişinin ulaşması mümkün olmayana aşık olmasıdır" demişti.

Şimdi aynı genç, "seni tanımıyorum" diyordu.

Acaba bu söz ne anlama geliyordu!

Fatma elinde olmadan düşündü: "Acaba benim çok değiştiğimi mi ima ediyor? Haşinleşse de aşağılanmaya tahammül edemiyordu. Dış gayretler sayesinde kültürlü kızdı Fatma. Baş örtüsü örttürmüyorlar diye babası ortaokula bile göndermemiştir. Onu dışarıdan imtihana sokmuştu. Fakat tahsili bununla kalmıyor, babası ona haftada iki üç kitap alıyordu. Fatma kitap okuma tiryakisi olmuştu ama sanki kitaplar ona hiçbir fayda sağlamamış gibiydi.

Yakup İmam bu durumu görüyordu. Kızına açıklama yapma gereği hissetmişti. Fikrini hanımına söyleyip kızına duyuruyordu.

— Sultanım, İslâmi kitaplar okuyan insanlar, eğer sağlam akideye dayalı kitaplar okumuşlarsa, eninde sonunda faydasını görürler. Birikim meydana gelir. Ufku açar okumak. Bazıları, okuduklarını belki on yıl sonra duyup anlar ama birgün mutlaka anlarlar.

Biz ya siyahı ya da beyazı söyledik.

Gizledik öteki renkleri

Başını ellerinin arasına alan Yakup İmam derin derin düşünüyordu. Kızının haline nasıl çare bulacağını bulmaya çalışıyordu... Gözlerine biriken yaşı zoraki tutuyordu.

Ne olmuştu Fatma'ya? Bu kızın derdi neydi? Sorularına cevap bulamıyordu.

Kara kara düşünürken, hanımı içeri girmiş söyleniyordu:

— Olmaz, canım olmaz. Böyle baba olmaz. Bu kıza sen yüz veriyor, onu tepemize çıkarıyorsun.

Cevap vermeden derin derin hanımının gözlerine baktı.

Gül Hanım, kocasının bu haline daha çok kızıyor, evin içinde dolaşarak söyleniyordu:

— Bir gün pişman olacaksın ama iş işten geçmiş olacak.

Yakup İmam, kederli kederli hanımına seslendi:

— Sultan bir zahmet gelir misin?

Çok geçmeden gelmişti Gül Hanım.

— Söyle, geldim...

Tekrar keder yüklü bakışlarla hanımının gözlerine bakan Yakup İmam sordu:

— Ben ne yapıyorum Hanım?

— Çok yüz veriyorsun.

— Mesela ne yapıyorum, örnek ver.

— Çok aşırı, hoşgörölü davranıyorsun, dövmüyorsun, vurmuyorsun.

— Yani iyilik etmek mi suçum? Sence kötülük daha mı etkilidir? Hayvanlar bile kötülükle yola gelmez hanım. Bu fikrinden vazgeç. İyiliğin yola getirmediğini kötülük hiç getirmez. Kötülüğün gücü yoktur. Ne kadar güçlü gibi dursa da gücü yoktur. Bana... Bana ikide bir müslümanca davrandığım için sitem etme, olur mu sultanım. Benim derdim zaten bana yetiyor. Bir de sen dert ilave etme. Dövmek çözüm olsaydı, döverdim hanım. Ama inan bana ki, bu kıza zor kullanmak adına hiçbir şey fayda vermez.

Gül Hanım kocasının konuşmalarına hak vermiş görünecek, “ne halin varsa gör” deyip yine yatak odasına gitmişti.

Kalkıp evin içinde gezinen Yakup İmam, bir türlü içindeki sıkıntıyı atamıyordu. Daha sonra kütüphanesine göz gezdirdi. Neyi okusaydı ki? İçindeki Yakup devamlı aynı şeyleri okurken, onun başka şeyler okumasına izin vermiyordu.

Paltosunu giyip dışarı çıktı. Fatih Camii’ne kadar yürüyecek, sonra tekrar geri dönecekti. Kendisiyle yalnız kalmak istiyordu.

Karanlık sokaklarda yürüyordu. Şimdi de kar yağmaya başlamış, sokak lambalarının hizasına bakarak karın yere inişini seyrediyordu. Köşe başında durup düşüncelerine daldı.

“Keşke şu kar tanelerinin biri ben olsaydım, yere düşer ve hemen kaybolurdum” diye düşündü. Sonra bu düşüncesinin,

Allah'ın iradesine ters düşeceğini idrak etti.

— Affet Allah'ım. Acılarıma ver bu yanlış düşüncelerimi.

Yavaş yavaş yürürken, bazen duvar üstlerine birikmiş karlardan eline alıp kartopu yapıyor, sonra da kimse görmesin diye, cebine koyuyor, sonra تنها bir yerde kartopunu uzaklara atıyordu.

Kendisi, kendi haline anlam verememişti. Neden kartopunu insanlardan saklama gereği duyuyordu? Haram olmayan insani davranışını neden haram gibi saklamıştı? Adımlarını yavaşlatarak bu halinin üzerinde ısrarla durmaya başladı.

— Evet! Ey Yakup cevap ver. Neden bu küçük davranışını, büyük bir harammış gibi gizledin? Haramları mı bilmiyorsun? Yoksa kendince haram mı üretiyorsun?

Sorularına kendisi de cevap veremiyordu. Bildiği tek bir şey vardı, haram türetmek, yani haram icat etmek istemiyordu; ama kendi haline kendisi de cevap veremiyordu.

Düşüne düşünce gezinip duruyordu.

Karşıdan oğlu Üsame'nin geldiğini görüp karşı tarafa geçti. Hatırlamıştı, oğlunu yaşlı annesinin yanına göndermişti. Selam verip sordu:

— Annem nasıl oğlum?

Üsame soğuktan donmuş ellerine üfleterek cevap verdi:

— Babaannem iyi. Selamı var baba. “Oğlumu özledim, on gündür neden gelmedi?” diyor.

Oğluyla beraber eve gitmek için geri dönen Yakup İmam bir müddet cevap vermedi. Sonra sordu:

— Sen ne dedin Üsame?

— Gelir Babaanne, babam hep seni düşünüyor, dedim.

— O ne dedi?

— Keşke, beni onkez düşünceğine birkez görmeye gelseydi, dedi.

Bu söz beynine inen yumruk gibi gelmişti ona. Sessizce

mırıldandı:

— Ya... Haklı annem... Ama... Durumu bilmiyor.

Üsame ondört yaşında ince düşünceli bir çocuktur. Merakla sordu:

— Durum dediğin nedir baba? Doğrusu ben de bilmiyorum.

Acaba oğluna söylese miydi?.. Yoksa tek başına mı bu derdi çekseydi. Yakup İmam bunları düşünürken Üsame yine sordu:

— Bana söyleyecek misin baba?

— Sana mı? Bilmem ki oğlum. Yaşın buna müsait mi?

Üsame ellerini sallayarak cevap verdi:

— Sen ne diyorsun baba? Ben artık kocaman adam oldum. Ben herşeyi anlarım.

— O halde söyleyeyim oğul. Anneme gidecek yol param yok. Senin gibi genç de değilim ki on kilometrelik yolu yayan gidip geleyim.

Üsame bu cevaba çok üzülmüştü.

— İşte baba, ben bu yüzden geçimimi imamlığa bağlamıyacağım.

— İmam olmayacak mısın oğlum? Kendin zelil düşmek için İslâm'ı mı zelil duruma düşmüş gibi göstereceksin?

— Hayır, yanlış anladın baba. İmamlık yapacağım ama onu ikinci görevim olarak ücretsiz yapacağım. Sen söylemedin mi, "insanların görevini yapmaması insanları zelil duruma düşürür. Kimse İslâm'a zarar veremez" diye.

— Evet, orası doğru ama yine de herşey bir sebep ile yürür. İslâm bu güne ulaşmışsa, bu şuurlu, takva sahibi imamlar sebebiyle olmuştur. İmamlık çok güzel bir görevdir... Şuursuz imamlar olmasına rağmen, bu görev İslâm'ın tamamlandığı günden beri yine imamlar sebebiyle süregelmiştir.

— Ama baba, görüyorsun, maaşı az. Cemaatin para için-

de yüzerken, sen annene gidecek yol parası bulamıyorsun.

— Evet, yanlışlar var. Biz o yanlışları gidermek için çalışalım ama yanlışlar yüzünden imamlık makamını yok etmeyelim... Eeee, başka ne dedi annem?

— Ne desin, senin çocukluğunu anlattı.

Yakup İmamın çok hoşuna gitmişti. Gülümseyerek sordu:

— Ne anlattı?

— Ooo... Neler anlattı, neler. Bir defasında arkada larınla oyun oynarken, sen imam olmu sun, arkadaşların da cemaat. Önlerine ge mi sin. Cenaze namazında söylenen sözü söylemiş, “er kişi niyetine Allahu Ekber” demi sin. Bir keresinde de vaaz etmi sin. “Ey Cemaat! Çocuklarınıza bisiklet alın” demi sin. Çünkü bisikleti çok severmi sin. Babaannem gülmekten katılmış. “Onun çocukluktan beri akıllı fikri imamlıktaydı, muradına erdi” diyor.

Bu konuşmalar, Yakup İmam’a iyi gelmişti. Biraz Fatma’nın derdinden uzakla mı tı. Saatine baktı. Namaza on dakika kalmıştı. Hızlı adımlarla yürümeye başladı.

Camiye geldiğinde arkadaşı Ahmed’i gördü. Onu çoktan beri göremiyordu. Çok sevinmi ti.

— Oo, hoş geldin Ahmed, nerelerde kaldın?

Ona neler neler söylemek istiyordu. Sonra vazgeçip sorusuna cevap aldı.

— Sorma Hocam, kırkımdan sonra bir okuma aşkına kapıldım gidiyorum. Köye gittim. Bizim köyün imamından ders aldım. Dinlendim, bazen de ava çıktım. Şimdi de geldim.

—  ok güzel. Namazı kılalım da sonra biraz dertle elim.

S ylemi ti ama namaz bittiği halde derdini a amıyor, derdinin bir ucunu bulup anlatamıyordu.

Evine  ıktı ında Fatma’nın ayakkabısına baktı. Gelmi ti Fatma. Odasının lambası da yanıyordu.

Bir müddet kızının kapısı önünde durdu. Ne yapsaydı acaba, onunla konuşsa mıydı? “Kızım, bu nefretinin sebebi ne” diye sorsa mıydı? İki arada bir derede kalmıştı sanki... Sessizce odasına yürüdü.

Günler sonra kızının günlüğü Yakup İmam’ın elindeydi. “Ne yapsam acaba” diye düşünmeye başladı. Açıp okusa mıydı acaba?... “Olmaz” dedi kendi kendine, “kızım da olsa, izinsiz ona ait birşeyi okumamalıyım.”

Fatma’nın günlüğünü yazdığı defterin sayfalarını çeviremiyordu bile. Ondaki berrak İslâm bunu engelliyordu. Birden aklına geldi. Fatma günlüğünü özellikle babası okusun diye masanın üstüne koymuştu. O halde okumalıydı. “Fatma başka işlerimi değil ama günlük tutuşumu güzel taklit ediyor” diyerek defteri eline aldı.

Titreyen elleriyle ilk sayfayı çevirdi.

Büyük harflerle “İsyan sayfalarımı kimse okumasın” yazıyordu.

İkinci sayfada babasına çağrı vardı.

“Beni sen mavfettin baba. Çağdışı hayata beni mahkum ettin. Seni afetmeyeceğim” diye yazmıştı.

Üçüncü sayfada ilk günlük yazısı vardı. Neden böyle bir günlük tuttuğunu açıklamış, sonra şöyle devam etmişti:

“Hâlâ iki yıl önceki ayakkabımı giyiyorum. Millete namaz kıldırmak adına babam beni bu duruma düşürdü. İki yıldır moda dört defa değişti. Kocakanılar gibi hep aynı ayakkabıyı giyiyorum.

Babamsa hayatından memnun. Üç-beş cemaati uğruna evlatlarına taş devri yaşıyor. Bari cemaati de bunu bilseler. Babam olacak adama değer verseler bari. Ne gezer, tam ter-

si. Bir kez biri halini hatırlını bile sormadı. Bir keresinde evimize kömür alan cemaatinden birinin çocukları bile “size kömür aldık” diye bana hava attılar. Babamın umurunda bile olmadı bu. Varsa yoksa, “Allah rızası” dedi. Çocuklarının rızası onun için hiç önemli değildi. Keşke çöpçülük yapsaydı da, biz biraz gün görseydik.

Ben bu hayatı sevmiyorum... Ya babam imamlığı bırakacak, ya da ben...

Devamını yazmıyorum. Onu içimde yazdım. Benden başkası okumasın diye.”

Yakup İmam gözyaşları içinde sayfaları çevirdikçe üzüntüsü daha da çok artıyordu.

Bir yerinde de özürlü gence yer vermişti, ona olan kinini döküyordu sayfalara... Acımasızdı kızı, her sayfada belgele-ri vardı. Kin kusuyordu.

Daha fazla okumaya yüreği dayanamadı. Gözyaşlarını silerek günlüğü aldığı yere aynı şekilde koydu. Sonra kütüphanenin önünde gezinerek aklına gelen bir sözü her zaman yaptığı gibi büyük harflerle ve ispirto kalemiyle karton kağıda yazarak kütüphanenin camına yapıştırdı. Sonra kapıya gidip tekrar odasına girerek başkasının niyetine yazısını okudu...

* * *

ÖYLE SORULAR VARDIR Kİ, CEVABI ANCAK ÖTEKİ ALEMDE VERİLEBİLİR!

* * *

Haftalar, aylar geçiyor, her geçen gün Fatma, eve televizyon alınmasında ısrar ediyordu. Babası,

— Bazı televizyon kanalları bir rezalet. Onu nasıl evime sokayım, diye dertse de, Fatma ve annesi:

— Biz İslâmi kanalları açarız, diye ikna etmeye çalışıyorlardı.

Kızı zaten sık sık komşulara gidiyordu. Acaba televizyon olsa kızının isyankar hali düzelecek miydi? Bitecek miydi çağdaş istekleri? Kararsızdı Yakup İmam. Bu derdini arkadaşısı Ahmed'e açmıştı.

— Söyle arkadaşım, söyle. Bu çağla nasıl başedeceğiz? Evlatlarımızın hayallerine yerleştirilen dünyayı biz onlara nasıl vereceğiz?

Ahmet de şaşkındı:

— Doğru söylüyorsun hocam, ama çaremiz de yok. Ben de çok uğraştım. Sonunda televizyonu aldım. Ben evdeyken İslâmi kanallar izleniyor, ben evde yokken çılgın filimler, klipler evde gırla gidiyor. Önüne geçilmiyor. Bazı İslâmi kanallar da isyani kanallara taş çıkartır hale geldiler. Ne yapacağız bilemiyorum.. Çaren yok. Alacaksm Hocam.

— Hadi herşeye rağmen almayı kabul ettim diyelim, nasıl alırım Ahmet? Ben anneme gitmek için bile bazen para bulamıyorum. Sonra ben millete ne derim? İmam evine televizyon alırsa kim almaz?

— İmamlar ne derse desin, millet zaten aldı be hocam. Koca mahallede kimin televizyonu yok ki?

Yakup İmam'a çok ağır geliyordu televizyon almak. "Ah" dedi.

— Ahmet! Ne olurdu şu filimler aileye uygun olsaydı. Çocuğumuzu yoldan çıkaracaklar endişesinde olmasaydık da ben de böyle kahrolmasaydım. Benim de ihtiyacım oluyor. Bazı tartışma programları ve haberleri izlemek istiyorum. Gel gör ki rezalet, rezalet kardeşim. Rusya'nın bile böyleleşine tahrik edici filimlere izin vereceğini sanmıyorum. Neyse

başını ağrıttım, kusura bakma.

— Olur mu öyle şey Hocam? Yıllardır sen bizim derdimizi dinledin, biraz da biz seni dinleyelim. Keşke derdine derman olabilseydim.

Yakup İmam evine geldiğinde vakit gece yarısı olmuştu. Her zamanki gibi yine Fatma'nın ayakkabısına baktı. Yoktu Fatma'nın ayakkabıları.

Başından aşağı kaynar sular dökülmüş gibi hissetti kendisini. Hemen hanımını kaldırıp sordu:

— Fatma nerede?

— Betüş Teyze'ye gitti. Bu gece orda yatacakmış. Babam sorarsa söylersin, dedi. Gitme dedim, ama dinlemedi.

Bu duruma çok sinirlenmişti Yakup İmam.

— Hemen giyin, Betüş Teyze denilen o kadına gideceğiz.

Gül Hanım uyku sersemi, itiraz ediyordu:

— Benim çok uykum var, sen git.

— Olmaz. Evinde erkek olmayan kadının kapısına ben hanımsız gitmem. Prensiplerime aykırıdır bu. Kalk gidiyoruz. Çok sinirliyim, itiraz etme hanım.

Gül Hanım sinirle kalkmış, cevap veriyordu:

— Tamam tamam, geliyorum. Zaten bana gelince kararlılığın pekişir.

Çok geçmeden Betüş Teyze'nin kapı ziline basmışlardı. Biraz sonra kapı açılmıştı. Sinirli olduğu her halinden belli olan Yakup İmam sordu:

— Fatma burada mı?

Betüş Teyze, Yakup İmam'ı süzdükten sonra cevap verdi:

— Burda ama, bu gece kalsaydı iyi olurdu.

— Olmaz! Bir zahmet çağırır mısınız?

Bir kaç dakika sonra Fatma görünmüştü. Babasının çok sinirlendiğini anladığı için itiraz etmeden üzerini giyinip gelmişti.

Yol boyu konuşmadılar. Evlerine geldiklerinde, Yakup İmam kızına dik dik baktıktan sonra sordu:

— Sen benim gece kimsenin evine evlat göndermeyeceğimi bilmiyor musun?

Fatma, cevap vermiyordu. Babası son sözünü söylemişti:

— Bir daha sakın ola ki böyle bir hata yapma. Sana güzellikle söylüyorum. Suistimal etme beni olur mu?

Fatma konu dışı başka şeyler söylüyordu:

— Ben sıkılıyorum. Başörtüsü yüzünden okutmadınız, bari çalışayım. Bu gün söylediler, bizden on-onbeş dakika yukarıda bir konfeksiyon varmış. Orada işçi aranıyormuş. Hem erkek de yokmuş konfeksiyonda.

Yakup İmam bir an düşündükten sonra sordu:

— Sen, yalnız erkekler mi tehlikelidir sanıyorsun kızım. Şimdi bir kıza veya erkeğe en büyük zarar kendi cinsinden gelir. Orda çalışanların durumuna göredir tehlike. Ben bilmediğim insanların içine kızımı gönderemem.

— Onlar bana ne yapabilirler ki?

— Görüşünü değiştirirler... İnancını değiştirebilirler... Seni değiştirirler kızım. Eğer Allah'tan uzak bir topluluklarsa, seni öyle değiştirirler ki, arasan sen bile kendini bulamaz hale gelirsin. Tabi temiz işçileri olan konfeksiyonlar da çok. Bakarız, gerçekten temiz bir yerse gönderebilirim... Bunu da senden para beklediğim için değil...

Cümlelerin sonunu getiremiyordu.

Ertesi gün annesiyle Fatma, işçi aranan konfeksiyona gitmişlerdi.

Fatma böşörtüsünü, türban şeklinde bağlamış, konfeksiyonun bulunduğu binaya girerken biraz da eteğini yukarı çekmişti.

İş yerini görüp anlaşılmışlardı. Geri dönerken Fatma, annesine tenbih ediyordu:

— Bak anne! Sakın “oradaki kızlar açtı” demeyeceksin. “Hepsi namazlı, niyazlı kızlar” diyeceksin. “Patron da hacıymış” diyeceksin, tamam mı?

Yol boyu hem yürüyor, hem de hatırladıkça annesine aklına gelenleri tembihliyordu.

— Haa... Bir de “oraya erkek ziyaretçi kabul edilmezmiş” diyeceksin ki, adamın aklına esip oraya gelmesin... Belki biraz kendime gelirim.

— Ya da tam olarak kendinden gidersin.

— Babamlaşma. Dediklerimi söyleyeceksin değil mi?

— Başka çarem var mı? İkinizin arasında kaldım, ben de biraz nefes alırım.

Böylece Gül Hanım, kocasına ilk ihaneti yapıyor, kızına da ilerideki hayatı için zemin hazırlıyordu.

Caminin önüne geldiklerinde Fatma’nın gözü yürüme özürülü gence takıldı. Balkonda oturmuş kitap okuyordu genç delikanlı. Bir an başını kaldırıp Fatma ile gözgöze gelmiş, ancak hemen başını çevirip kitap okumaya devam etti. Fatma gencin duyacağı yüksek sesle annesine dönerek;

— Biliyor musun anne, kendisini fasülye gibi nimetten sa-
yan insanlar da var.

Gül Hanım kızının nereye taş attığını anlamıştı.

— Ne yani, fasülye nimet değil mi?

Genç, Fatma’yı görmemiş gibi davranarak Gül Hanım’a seslendi:

— Gül teyze, merhaba! Nasılsınız?

— İyiyim oğlum, sen nasılsın?

— Çok şükür, ben de iyiyim. İmtihanlara çalışıyorum.

— Ne imtihanı bu?

— Üniversite sınavlarına az kaldı.

— Kazanırsan nerede okuyacaksın?

— Hedefim Tıp.

— Allah yardımcın olsun oğlum.

— Amin.

Fatma evlerine doğru giderken annesine sesleniyordu:

— Gördün değil mi? Bana işittiriyor.

— Sen öyle zannet. Çocuk sen varsın diye birşey konuşmayacak mı?

— Onun her sözü beni sinir ediyor, zorla değil ki! Sesine bile tahammülüm yok.

* * *

Aradan iki hafta geçmeden Fatma başka bir iş yeri bulmuştu. Bu iş yerinde maaşlar daha yüksekti. Babasına da söyleyemiyordu.

Yakup İmam kızında her geçen gün değişimler olduğunu farkediyordu. Hoşuna gitmiyordu bu durum. Binlerce genç kız çalıştığı halde bozulmadan durabilirdi; ama kızının kişiliğinden, özentisi içinde oluşundan haberdardı. O yüzden kızına güvenmiyordu. Devamlı içindeki ses, kızının uçuruma doğru gittiğini söylüyordu. Onun için de çareler arıyor, para kazanmanın yollarını soruşturuyordu.

Sonunda karar vermişti. Caminin duvarı dibine seyyar bir araba koyacak, orada sebze satarak kızına bol para verecek ve onu işten çıkaracaktı. Şimdilik fikrini söyleyemiyordu. Hele seyyar arabayı alsın, biraz para kazansın, hemen kızının istediklerini alacaktı.

Bir sabah Fatma işe gittikten sonra Fatma'nın odasına giren Yakup İmam'ın sigara kokusundan midesi bulanmıştı. Odanın içi dev bir kül tablosu gibi kokuyordu. Kızı sigaraya başlamıştı.

İlk adım olarak kötü alışkanlığa başlamakta bu.

Derdini arkadaşları Ahmed'e döküyordu:

— Sonunda kız sigaraya başladı. Bir gün de içki içer. Dün sigara içki gibi görünüyordu, herkes içe içe şimdi sigarayı içen örtülü kızlar, otobüs, sokak dinlemez oldu. Yarın ardından içki de böyle normalleşecek. Ne yapsam bilemiyorum. Kızıma İslâmi şahsiyet veremedim. Ne yapacağımı kestiremiyorum. Tek çarem seyyar arabada kavun, karpuz, patates, soğan satmak. Ona da bir yolunu bulup İslâm'ı telkin etmek.

Ahmet üzgündü:

— Hakkısın hocam, çok haklı. Kızına bir çare bulmalısın. Ona İslâm'ı anlatmak pek kâr etmeyecek gibime geliyor. Fakat sigara için üzülme; her sigara içen illa yoldan çıkmış anlamına gelmez. Her sigara içen de illa içki içmez. Düzeler inşallah... Daha gençtir. Birgün aklı başına gelir.

Üzgün üzgün konuştu Yakup İmam.

— Belki düzeler. Galiba benim aklım gittikten sonra düzelecek.

Yakup İmam içten içe yanıyordu. Neden kızına istediği şuuru verememişti? Nerede hata yapmıştı ki kızı İslâm'ı gönülden sevmemişti?

Cemaate namaz kıldırırken de, vaaz verirken de içinde buruk bir acının devamlı durduğunu farkediyordu. Bazen “demek ki ben etkili bir insan değilim, etkim olsa evlatlarımı etkilerdim” deyip konuşmayı çok kısa tutuyordu. Vaaz verme aşkı sekteye uğramıştı. Bir tuhaf olmuştu Yakup İmam. Hiç böyle bir psikolojide görmemişti kendisini. Ses tonu ölgün, cümleleri sanki yırtık bir paçavra gibi geliyordu kendisine. Halbuki bu kürsiye çıkmak için, güzel vaazlar vermek için ne kadar da uğraşmıştı. Profesörlerin uğraşları hesaplanırken, imamların kimileri tarafından konu bile edilmemiş, buna rağmen o yılmamıştı.

Hayallerinde İslâmca kurulmuş bir aileden başka dünyaya ait bir düşüncesi olmamıştı. Çok uğraşmıştı. Çocuklarına sı-

kıcı olmayan, iyi bir baba olmayı da başarmıştı. Ama sonuç neden kara bir tablo sunuyordu? Hata neredeydi? Suçlu kimdi? Sorular içinde soru vardı. Hepsini de cevapsız kalıyordu.

Bu gece kızıyla konuşacaktı... “Belki bir ip ucu yakalar, onu anlarım” diye düşündü.

Caminin kapısından kendi evine çıkan merdivenleri yavaş yavaş tırmanırcasına çıkıyordu. Yıllardır kendisini taşıyan ayakları sanki onu taşımaktan bıkmıştı... “Demek ki” dedi;

“Ayakların canlı adım atması, aşk ile yürümesi de, insanın beynine bağlı. Hemen üzüntümü duyular, kendi paylarına düşen üzüntüyü onlar da çekiyorlar.”

Cebinde anahtarı olduğu halde kapının zilini çaldı. “Belki evde misafir hanım vardır” diye böyle yapardı.

Masasının başına oturduğunda yine başını iki elinin arasına aldı. Bir türlü kendisini düşüncelerinden alamıyordu. Kızına nasıl bir üslup kullanmalıydı? “Gel yavrum, seninle biraz konuşalım” dese, Fatma’yı tanıyordu. Hiçbir şey söylemeden sadece onu dinleyecekti. Veya “konuşacak ne var ki, sen zaten yıllardır konuşuyorsun” diyecekti.

Olsun, bu gece yine de deniyecekti.

Fatma’nın geliş saati gecikmiş olarak Fatma eve gelmişti. Yakup İmam kızını odasına çağırırken yine çok candandı.

— Fatma, gelir misin yavrum, seninle biraz dertleşelim.

Fatma’nın sesi çıkmıyordu. Bu defa biraz yüksek sesle konuştu.

— Fatma! Kızım beni duymuyor musun?

— Buyur, geldim.

— Hoş geldin kızım. Geç, şöyle otur, seninle biraz konuşalım.

Fatma tedirgindi. Babasının tavrını beğenmemişti. Acaba birşey mi biliyordu babası. Yavaşça gösterilen yere oturdu. Hırçın hali gitmiş, suçlu bir insan tavrıyla babasının ne söy-

leyeceğini bekliyordu.

Yakup İmam kızını şöylesine süzdükten sonra sordu:

— Nasılsın kızım? İş yerinden memnun musun?

Fatma şaşkın halde cevap verdi:

— Ta... Tabi memnunum.

— Biliyorsun kızım, insanın ikamet ettiği yerde komşusu, iş yerinde iş arkadaşı çok önemlidir. Arkadaşların nasıl insanlar? Sana kârları mı oluyor, zararları mı?

— Onların bana ne zararları olabilir ki?

— Kötü olurlarsa zararları büyük olur. İyi olurlarsa da faydaları büyüktür.

Fatma hiç düşünmeden cevapları sıralıyordu.

— Hepsi çok iyiler. Zaten beni kimse etkileyemez. Benim kendime yetecek kadar fikrim var.

— Öyle deme kızım. Kişinin arkadaşı hangi yola giderse kişiyi o yola davet eder. Sigara içerse sana da içirir. Uyuşturucu içerse de durum aynı olur. Seninle onun için konuşmak istedim. Onlar sana doğruyu sunmuyorlarsa, sen onlara doğru yolu sunmalısın. Kişi dünyada hangi saftaysa, o safta çalışır.

Kızıyla yüz göz olmamak için bu yöntemi kullanıyordu. Uсталıkla devam etti konuşmasına:

— Görüyorsun, herşey gençleri yoldan çıkarmak için planlanmış. Sen arkadaşlarına örnek olmalısın... Sana “İmamın kızı olduğunu unutma” demiyorum ama, “Allah’ın kulu olduğunu unutma” diyorum. Şunu iyi bil ki, sen Allah’ı unutursan, mecazen söylüyorum, Allah da seni unuttur.

Devamlı konuşuyordu Yakup İmam. Fatma aynı sessizlikle onu dinliyordu. Hiçbir tepki göstermiyordu. Yakup İmam bu durumun farkındaydı. Daha fazla konuşmadan kızına müsaade etti.

Birkaç gün sonra seyyar arabayı almıştı Yakup İmam.

Borç para bularak halletmişti işini.

Bir gün Fatma evden çıkmış işe giderken babasının seyyar arabanın başında bağırıldığını gördü:

— Haydi beyler, domates. Taptaze, dalından yeni kopmuş.

Fatma buz gibi olmuştu. Babasını böyle görmek istemezdi. Yanına yaklaşıp hışım sordu:

— Bu nedir baba, ne yapıyorsun?

— Satış yapıyorum kızım. Para kazanmam lazım, seni mutlu etmek istiyorum. Annene söylerken duydum seni. Eski koltuklarımızdan utanıyormuşsun. İlk iş olarak seni mağazaya götürüp koltukları sana seçtireceğim. Seni de işten çıkaracağım kızım. Evde otur. Dışardan imtihanlara gir. Açıköğretimde oku. Kurslara git. Kitaplar oku, ama tanımadığım insanların içinden çık. Bunun için bu satışları yapıyorum.

Yakup İmam, kızının çok sevineceğini zannetmiş, kızının gözlerine umutla bakıyordu. Babasının bu fedakârlığını görmüş müydü acaba? Fatma şaşkın ve tedirgin bir halde sadece babasına bakmıştı. Çok geçmeden hemen eve döndü.

Annesi kahvaltı masasını topluyordu. Fatma hışım sordu içeri. Avaz avaz, bağıra bağıra kusuyordu isyanını.

— Bıktım... Bıktım... Ben babamdan bıktım. Bak beni dinle anne! Söyle kocana, benim yakamı biraksın. Bana saray alsın ben işten çıkmam. İşimi seviyorum. Ona birşey diyemedim diye yüz bulmasın. Söyle, sakın beni işten çıkarmayı düşünmesin.

Bu defa hıçkırıklarla ağlayarak bağırıyor, eline ne geçerse duvara fırlatıyordu. Gözleri, göz yuvarlağından çıkacak gibiydi. Bazen şaşılıyor, bazen düzeliyor, ağzından köpük çıkarıyordu. İsyancı evlat isyan ederken ne çirkin oluyordu.

— Nedir sizden çektiğim? Ben de diğer gençler gibi hayatımı yaşamayacak mıyım? Daha çocukken başladı hayatım

bebek oynar mı?” diye hesaba çekti. İp atlasam, “hoca kızı ip atlar mı?” Top oynasam, “hacı kızı top oynar mı?” Babam imam diye benim de imam olmam istendi. “Babası İmam olsa da çocuk çocuktur” demediler. Devamlı baskı, devamlı hesaba çekilme baş ucumda duruyordu. Şimdi de aynı hikâyelerle gençliğimi yaşatmayacaklar. Yaşatmayacaksınız.

Gül Hanım kızındaki faveranı gördüğü için sakın sakın sordu:

— Kızım, İslâm’a uygun yaşarken gençlik yaşanmıyor mu? Sen “yaşamak” diye, serserilerin zibidilerin hayatına diyorsun. Günah içinde özgürlük olursa mı yaşar insan? İslâmi sınırlar içindeki özgürlük sana yetmiyor mu? İmam kızına gelince; aynı şeyleri ben de çektim. Benim de imammışım gibi her hareketimi takip edenler vardı. Bu millet imamı, çocuklarını ve eşini takip ettiği kadar kendisini takip etse, düzelirdi. Bunların hepsini biliyorum ama ne yapayım? Yine de sana diyorum ki, İslâmi sınırlar içindeki özgürlükle yetinmelisin.

Gözyaşları burnunun üzerinden akıyordu Fatma’nın. Bir taraftan burnunu silerken, bir taraftan avazının çıktığı kadar bağıırıyordu:

— Hani, nerde; İslâm’daki özgürlüğü bana kim yaşattı, kim? Günah mıydı bebekle oynamak? İp atlamam günah mıydı? Bu özgürlük bana verildi mi ha? Cevap ver, verildi mi? Ne yapsam bana “yavrum, sen imam kızıydın, bunu yapma” diye karşıma dikilmiyor muydun? İmamın kızının Allah’ı başka, cemaatin kızlarının Allah’ı başka mıydı? Neden benden farklı bir çocukluk istendi? Neden? Neden?..

Salondaki çekyata yüzü koyun uzanarak hıçkırıklarına devam etti. Kaşı gözü birbirine karışmış halde birden yerinden fırlayıp annesinin üzerine yürüdü:

— Söyle kocana, artık bana karışmasın. Yoksa evden ka-

çarım.

Evin içinde birden sessizlik olmuştu. Adeta matem havasına bürünmüştü ev. Düşmanların zaferiydi bu sözler. Gençliğin evinden kaçması için yapılan plânların tuttuğunu gösteriyordu Fatma'nın hali. Eskiden hangi "evlat evden kaçarım" sözünü kullanabilirdi ki? Evden kaçmak fiilini bile bilmezler, ağızlarına almazlardı. Şimdi isyan ettirdikleri gençlere isyan alternatifi sundukları için, sıkışan gençler anne babalarını evden kaçmakla tehdit ediyordu.

Fatma elini yüzünü yıkayıp tekrar evden çıktı. Babasına bakmadan geçti yanından. Yakup İmam kızının ağlamaktan gözlerinin şiştiğini görmüştü. Anlamıştı, kızı annesine gidip isyan etmişti. Acaba ne söylemişti? Tezgahını bırakıp hemen hanımının yanına geldi. Heyacanla çıktı merdivenleri. İçeri girdiğinde hanımının ağlayarak bulaşık yıkadığını görünce, meseleyi daha açık olarak anlamıştı. Mutfak kapısına ellerini dayayıp sordu:

— Ne dedi hanım?

Gül Hanım gözlerini kocasından saklamak istercesine başını kaldırmadan cevap verdi:

— Birşey demedi.

— Saklama Hanım, çünkü saklamanın bir faydası yok.

Bir müddet sessizlikten sonra Gül Hanım kocasına döndü.

— Kız baştan aşağı isyan dolu. Ne demedi ki! Babam bana karışmasın diyor. Taa çocukluğunda imamın kızı diye bekle oynarken nasıl kınandığından tut, bu güne kadarki olan durumları saydı saydı, ağladı. İmam kızının Allah'ı başka mıydı, dedi. Çocukluğunu doyasıya yaşayamamış.

Yakup imamın omuzları düşmüş, ruhundaki ateş adeta alev almıştı. Bir müddet hanımına baktı... Sonra boş bakışlarla olduğu yere çöktü.

— Hakkı yönleri var çocuğun ama isyana hakkı yok. İsy-

na mazeret olmaz. Bunu ona bir şekilde anlatmalıyım. Evet, gerçekten halkımız çok şuursuz. İmam çocuklarını başka bir mahlûk gibi görüyorlar.

— Zaten söyledi “benim imam olmam istendi” diye. Öyle güzel laflar ediyor ki, bilsen aklın durur.

— Biliyorum Hanım, biliyorum. Kereta zeki, şeytan da ondan yana...

Gül Hanım kocasının sözünü keserek, içindekini ona dökmek istedi.

— Sana birşey söyleyeyim Hocam, biz evladımızı kaybediyoruz. Ne yaparsak yapalım, bu kız gidici bey. Bu kızın akıllı fikri başka yerde.

— Evet ama nerede? Ne istiyor?

— Bilmiyorum. Açılmak, saçılmak istiyor gibime geliyor.

— Acaba sevdiği biri mi var? Varsa öğren gence gidip kendim teklif edeyim. Nasıl olsa oğluma kız istemeye gideceğim, kızıma neden erkek istemiyeyim. Yeter ki öyle birşey olsun.

— Sakın ona öyle birşey söyleme. Çingenenin birine aşık olur da işin içinden çıkamazsın.

— Olsun Hanım. Müslümanısa benim için farketmez. Yeter ki iyi bir müslüman olsun.

Bu konuşmalardan sonra sanki sırtına bir dağ daha yüklenmişti. Yakup imamın omuzları düşmüş, gözleri dolmuş olduğu halde tezgahın başına geçip oturdu. Öğlen namazına kadar devam edecek, öğlede arabasını cami avlusuna çekip imamlık görevini yapacaktı.

Ruhu ağlıyordu Yakup İmam'ın. Kızı elden gitmeden, onu nasıl kurtaracağını düşünmekten bu defa oğlunu unutmuştu.

Birden bire Üsâme'yi düşündü. Acaba o ne alemdeydi? Yoksa onun içinde de gizli bir isyan var mıydı? İçine bu defa da oğlunun ateşi düşmüştü. İlk işi onu okulundan gidip sora-

çaktı.

O gün de akşam olmuş, yine Fatma geç saatte gelmişti. İçeri girdiğinde kimse sormadan babasının duyacağı şekilde annesine açıklama yaptı:

— Mesaiye kaldık, o yüzden geç kaldım.

Sonra odasına çekildi. Yakup İmam kızının arkasından bakakalmıştı. Kararlıydı, yarın kızını gizlice takip edecekti.

Ertesi günü kızından önce evden çıkmış, bir taksi tutarak kızının geçeceği sokağın başında durmuştu. Nihayet görünmüştü Fatma. Elinde çantası, bir de poşet olduğu halde geliyordu. Taksinin yanına yaklaştığında eğilmiş, kızının geçmesini bekliyordu. Epey görünmüştü Fatma. Otobüs durağına geldiğinde beklemeye başladı. Çok geçmeden bir hususi taksi gelmiş, kızının önünde durmuştu. Kendi bulunduğu taksinin şoförüne kenarda durmasını söyledi. Kızının ne yapacağını merak ediyordu. Kendi bulunduğu taksi kenara çekilmeden kızının hususi taksiye bindiğini görünce şok geçirmiş, titremeye başlamıştı. Şoför olup bitenden birşey anlamadan soruyordu:

— Ne yapıyoruz Hocam?

Cevap vermiyordu Yakup İmam.

Şoför tekrar sordu. Cevap gecikince dönüp Yakup İmama baktı.

Yakup İmam sessizce, ama katılarak ağlıyordu. Zoraki cevap verdi;

— Şu renoyu takip et kardeşim.

— Peki hocam, nasıl istersen.

Kızının bindiği reno Aksaray'a doğru gidiyordu. Onlar da takip ediyorlardı.

Taksinin içindeki kızındaydı gözleri. Kızı rahat tavırlarıyla başörtüsünü çıkarmış, çantasına koymuştu. Şimdi saçlarını tarıyor, gülerek yandaki adamla birşeyler konuşuyordu...

Bu manzaraya dayanamıyor, yandıkça yanıyordu Yakup İmam. Ağlayarak kendisini duymayan kızına sesleniyordu:

— Gitme kızım... Yavrum! Onların tuzağına düşme yavrum. Gel benim güzel kızım, ne olur, gitme yavrum... Gitme... Gitme...

Bağıra bağıra ağlıyordu Yakup İmam.

Yıllardır onun güzel müslüman olması için uğraşmıştı. Şimdi gözleri neler görüyordu.

Şimdi Kur'an'ın bir hikmetini daha iyi anlıyordu. Yakup (a.s)'ın İslâm'ın emrine zıt işler yapan oğulları da, kardeşleri Yusuf ölsün diye kuyuya atmışlardı. Fakat Yakup (a.s), kardeşini öldürme planları yapan çocuklarını hâlâ reddetmiyordu da, onlara, Allah'ın hidayeti gelsin diye durmadan dua ediyordu.

Biliyordu işte, çok iyi biliyor, “bunlar Yusuf’uma özellikle bir zarar verdiler, bana da yalan söylüyorlar” diyordu.

Kaybolan da evladıydı, kaybeden de; ama o sabırla bekledi. Dilinden dualar hiç eksik olmadı.

“Ben ondan biraz daha kârlıyım” diye düşündü. Hiç olmazsa, benim kızımı, öteki evladım almadı elimden. Ezelden beri düşman olduğum düzen aldı elimden.”

Olaylar arasında Kur'an'a bakılırsa...

Öylesine dalmıştı ki Kur'an'ın mesajına. Ruhuna bir umut ışığı vurmuştu. Sabretmeliydi, kızına çok güzel bilgiler vermişti. Kızı o bilgileri gün olur anlardı.

Bir anda ne kadar çok şeyler düşünmüştü. Şu acı anında Kur'an'ın içinde gezinmesi ne kadar güzel olmuştu. Bir teselli, bir lütuf olmuştu bu. Yüreğinde hissettiği yangın devam ediyordu, ama yine de çok iyi olmuştu Kur'an'ın bahçesinde gezinmesi.

Ya böyle bir tesellisi olmasaydı, daha kötü olacaktı!.

Arabanın arkasında oturmuş, ön koltuğa başını dayamış, sessizce ağlayarak aynı sözleri tekrarlıyordu.

— Gel yavrum... Onların tuzağına düşme yavrum.... Babana merhamet et yavrum. Kalbim bu acıya dayanamayacak. Kıyma evladım, bana kıyma. Kendine, inancına, ahiretine

kıyma.

Böylesine acılar içinde ağlayan babaya şoför ne diyeceğini, onu neyle, nasıl teselli edeceğini düşünüyordu.

— Kızın mıydı Hocam?

Yakup İmam ağlamaktan cevap veremiyordu. Bir müddet sonra zoraki mırıldandı.

— Hııı.. Kızım.

Şoför üzüntüyle devam etti.

— Seni anlıyorum hocam. Şimdi “keşke kızım olmasaydı” diyorsundur.

Yakup İmam gözlerini silerek devam etti.

— Demem. Kötü bile olsa o benim yavrum. Zaten böyle bir söz kullanmaya hakkım yok. Benim kızım olmasını programlayan ben değilim.

Öndeki taksi Laleli’ye gelmiş, bir apartmanın önünde durmuştu. Kızı iniyordu taksiden. Yandaki adamla tokalaşarak ayrılıp biraz ötedeki pasaja girip gözden kaybolmuştu.

Yakup İmam evine geldiğinde perişandı. Akşama kadar perişan halde bazen satış yapıyor, bazen evine gidip yatıyordu.

Hanımına bile anlatmamıştı bu olayı. Belki kızına söyler diye düşünüyordu. Halbuki Yakup İmam bu gördüklerini kızına söylemeden onu kazanmaya çalışacaktı. Kızı babasının bildiğini duyarsa evden kaçabilir, kızını elde etme imkanı tamamen yok olabilirdi. Bu durumda hem evladını kaybeder, hem de düşmanlar zaferi kazanmış olurlardı.

Akşam kızı geldiğinde yüreğine taş basarcasına büyük bir sabırla onunla konuşma yolları aradı. Gülerek Fatma’ya takıldı.

— Hadi kızım, bu akşam sofrayı sen kur da, kızımın elinden kurulmuş sofranın başına oturayım.

Kızın yüzüne bakarak hatlarını inceledi. Fatma, babasının

kendisinden böyle güler yüzle sofraya kurmasını istemesinden memnun olmuştu. Demek ki babası hâlâ birşey anlamıyordu. İsteksizlikle isteklilik arası bir ifade tarzıyla cevap verdi:

— Olur baba... Hemen hazırlarım.

İçin için ağlıyordu Yakup İmam. Kızı aylardır ilk defa kendisine “baba” demişti.

Fatma acele acele sofrayı hazırlamaya başladı. Babasının prensibini biliyordu. “Yatsı Namazı’ndan önce yemek yenmeli. Bu sünnettir. Yemekten sonra Yatsı Namazı kılınmalı” diyordu.

Üsâme de gelmişti. Oğlunu kucaklayıp halini sormayı ihmal etmedi. Yakup İmam, oğluyla arkadaş olmaya kararlıydı. Yanlışlarını düzelterekti. Yemeğe oturduklarında Yakup İmam, içindeki acıya rağmen neşeli görünmeye çalışıyordu. Hanımına dönerek arada bir konuşuyor, aslında kızına söz atıyordu.

— Bugün satışlar çok iyi gitti, Hanım. Böyle giderse, sizi buradan güzel bir daireye taşıyım. Kızım bu evi sevmeydi. Neden kızımın istediği bir yere gitmeyelim? Kızım güzele layık değil mi? Ben kızım için de, oğlum için de gece gündüz demeden çalışırım. Benim evlatlarıma helal olsun emeklerim.

Fatma’nın lokma boğazında kalmıştı.

— Biraz geç kalmadın mı baba?

— Niye geç olsun? Zararın neresinden dönülürse kârdır, ama dönmesini bilene.

Farkettirmeden “kızım, yanlışından dön” çağrısı yapıyordu. Alev alev yanan ruhuyla devam etti:

Kuluz, hataya müsaidesiz. Nice akıllı insanlar vardır ki uçurumun kenarından dönmüşlerdir. Ben neden dönmeyeyim? Gerçi benim öyle büyük bir hatam yok ama yine de sizin şikayetlerinizi dinlemediğim için, sizin çocukluk hakkınızı el-

lere gasbettirdiğim için kendimi bu noktadan suçluyorum. Ben hatamı düzelteceğim. Ben bana ait hatamı düzeltmekten sorumluyum. Siz de kendinize ait hatalarınızdan sorumlusunuz...

Bir anda sofrada sessizlik hakim oldu. Kaşık çatal sesleri sanki insanın yüzüne vuruyordu.

Yakup İmam, belli etmeden Fatma'yı süzüyor, düşüncelerini çok merak ediyordu. Acaba kızı bu konuşmalardan bir mesaj almış mıydı? Ah bir anlasaydı, en ufak bir pişmanlığı olup olmadığını anlasaydı, çok rahat nefes alacak, kızını kurtarma ümidi artacaktı.

Fakat kızı renk vermiyordu. Birden sordu:

— Ya uçuruma düşenler ne yapacaklar?

Bu soruya çok sevinmişti Yakup İmam. Ona göre kızı kendisini uçurumda görüyor, “kurtulabilir miyim?” diye araştırıyordu. Onun için dengeli ve ölçülü konuşmalıydı.

— Uçuruma düşünce aklı başına gelirse kendisini kurtarabilir. Geçen gün gazetede okudum. Birisi kendisini Boğaz Köprüsü'nden atmış. Köprüyle denizin arasındaki mesafeden aşağı doğru düşerken intihar etmekle hata yapacak olduğunu anlamış. Yukardan düşene göre su betonlaşmış ya, onu bildiği için, genç, suya yaklaşınca havada takla atıp, fizik kanunlarını iyi bilen kuralına göre suya dalış yapınca, burnu bile kanamadan kurtulmuş. Demek ki pişman olmak uçurumda bile insana fayda verir.

— Ya uçuruma tam düşen için durum nedir?

— Orada kaybolursa, öyle gider öteki aleme. Ama ölüm ona gelmeden o kendine gelirse, yine kurtulabilir.

Yakup İmam aylardır ilk defa konuşan kızın sorularından epey umutluydu. Kararlıydı, kötü yola bile düşmüş olsa, kızı dönerse onu sahiplenecek, bir ömür boyu kızının hatasını yüzüne vurmuyacaktı.

Yemekten sonra umutlu bir ruh haliyle camiye indi. Aradan günler geçiyordu.

Üzüntü ve umut arası yaşıyordu Yakup İmam. Bir akşam arkadaşı Ahmed'in aceleyle kendisini çağırdığını duyup dışarı çıktı.

— Hayrola Ahmet! Birşey mi var?

Ahmet üzgündü... Adeta perişan haldeydi. Yakup İmam, aceleyle merdivenleri inerek sordu:

— Ne oldu? Birisi mi öldü, çok perişansın?

Yakup İmam'ın gözlerine acıyla baktı Ahmet.

— Senin için ölüme eş hocam.

— Ne oldu çabuk söyle Ahmet, kalbim duracak.

Ahmed ağlamaya başlamıştı;

— Sorma Hocam... Melek imamım benim... Çok üzüleceğin bir haberim var sana.

— Ne haberi?

— Nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Böyle üzücü haberi sana vermek istemezdim ama mecburum.

Sözü ağzında geveleyen Ahmed neredeyse Yakup İmam'a felç indirtcekti. Birden kızının evde olmadığını düşündü.

— Ne oldu söyle. Yoksa kızım öldü mü?

— Hocam haberim ölümden de beter. Bu haberi duymaktansa kızının ölmesini isterdin.

Yakup İmam anlamıştı. Kızını açık ya da bir erkekle görmüştü Ahmet.

— Hayır, kızım ne yaparsa yapsın, onu nasıl görmüş olursan ol, ölümü kadar beni yakamaz Ahmet. Zira kızımın bu şartlar altında ölmüş olması beni kahreder. Çünkü düzelme ihtimali ölünce biter ama şimdi çıkmadık candan umut kesilmiyor. Kızımı nasıl ve nerde gördün Ahmet?

— Madem senin için en acı şey ölümdür. O halde söyleyeyim. Kızını bu gün mini etekle gördüm hocam. Başını açmış,

boyanmış. Görsen tanıyamazdın.

— Biliyorum.

— Nee! Biliyor musun?

— Evet Ahmet biliyorum. Onu takip ettim. Yolda başını açtı. Başını açan fırsat bulursa, inancı da bozuksa, mini etek de giyer. Peki, senin gördüğünü o gördü mü?

— Gördü Hocam. Yalvardı, “babama söyleme” dedi. Ama ben nasıl söylemem, bu sana ihanet olurdu.

Yakup İmam yine ağlıyordu.

— Duymamı istemediğine göre, yine bir umut ışığı vardır. Ne olur, bana söylediğini asla bilmesin ve onu gördüğünü de kimseye söyleme.

— Tabi söylemem Hocam. Söylersem eller ne der sonra. Ben onu bilmez miyim?

Yakup İmam düşünceli tavrı ve yaşlı gözleriyle Ahmed’e baktı:

— Hayır, elleri değil, kızımı düşünüyorum. Herkes açıldığını ve her geçen gün kötü yola doğru gitmekte olduğunu öğrenirse, kızımı kurtarma umudum biter.

Ahmet, Yakup İmamın sabrına, yöntemine hayran olmuştu. Bu ne müthiş bir babaydı. Ömründe böyle baba görmemişti.

Caminin önünde her ikisi de ayaktaydılar. Yakup İmam, caminin ortasına doğru yürüdü.

— Sen git Ahmet kardeşim, kızım konuştuğumuzu görmesin. Görürse mutlaka anlar.

— Peki hocam, hemen gidiyorum ama merak ettim. Bundan sonra ne yapacaksın hocam?

— İlk işim, satışlar iyi giderse, bir daire tutacağım, kızımın eline bol para vereceğim. Onu düştüğü durumdan kurtarmak için her çareye başvuracağım. Düşündüğüm yöntem belki çare değil, belki saçmalıyorum ama elimde değil. Çıkış

yolu bulamıyorum. Henüz ar damarı tam yırtılmadı. Belki onu kurtarabilirim diye çırpıyorum.

— Allah yardımcın olsun hocam. Sabrına ve metoduna hayran kaldım.

— Bunu söylediğin için sağol Ahmet. Bazen ben de acaba ben mi yanlış davranıyorum diye düşünüyordum. Hani bir söz vardır ya, “ölüler zannedermiş diriler helva yiyor.” Bunun gibi, millet zanneder ki hocalar hiç üzülmez, hiç yanlış yapmaz, hiç eleştiri kabul etmez, hiç övgüye ihtiyaç hissetmez. Toplumda ölülerle diriler arası birşey oldu halimiz. Onlar bize, biz onlara başka dünyalardan bakıyoruz. Senin şu sözün bile bana destek oldu, moral verdi. Demek doğru yol üzerindeyim. Allah, faydalı konuşan kullarını sever. Allah sevenden razı olsun... Git kardeşim git, Akif’in dediği gibi, ben yalnız ağlayayım artık.

* * *

Yakup İmam’la Fatma arasında birbirlerine belli etmeden gizli mesajlar gidip geliyor, günler böyle gelip geçiyordu.

Yakup İmam bir çare bulamıyordu. Sabah erkenden yine tezgahının başına geçmiş müşteri bekliyor, bir taraftan için için kızı için ağlıyordu.

Birden Ahmet’in geldiğini farketti. Biraz konuştuktan sonra düşüncelerini ona açıklıyordu.

— Çok şükür Ahmet, depozit parasını tamamlamaya çok az kaldı. Bazı ev sahipleri gerçekten Allah’tan korkmuyorlar. Adam benden depozit olarak altın kabul etmiyor. Ben o evden çıkarken depozit parasının hiçbir değeri kalmayacak. Ya elektrik parası bırakırsaymışım. Canım eğer gayen buysa neden altını kabul etmiyorsun? Her neyse, şu parayı tamamlıyayım da altın kabul eden bir ev sahibi bulurum elbet.

— Bulamazsan?

— Bulana kadar uğraşacağım. Prensiplerimden taviz vermem.

— Herkes senin gibi yapsa bazı ev sahipleri bu kadar adaletsizlik yapmazlar Hocam. Adamlara paramızın değeri eriyor diyoruz, “ne yapayım, ben de milyarları bu daireye bağladım. Aldığım kira o milyarların karşılığı mıdır?” diyor.

— Yanlış hesap yapıyor. Daireye bağladığı parayla yalnız kira parası kazanmıyorlar ki, o mülkün değeri artıyor. Bir milyarı iki yılda sekiz milyara çıkıyor ama o sadece kira parasını hesap ediyor.

— Doğru söyledin hocam. En iyi ev sahibine ben bunu söyledim. “Sen benim malımın hesabını mı yapıyorsun?” dedi. Adaletli ölçüleri devlet koymayınca, adaletsizlerin kurbanı olduk.

Yakup İmam dalgın dalgın mırıldandı.

— Uğraşmak lazım.

Ahmet Yakup İmam’a anlamlı anlamlı baktıktan sonra cevap verdi.

— Haklısın Hocam, uğraşmak lazım.

Sonra konuyu değiştirmek için farklı havaya girdi:

— Ee Hocam, başka ne var, ne yok?

Ahmet sanıyordu ki Yakup İmam da başka konulara girer. Halbuki Yakup İmam’ın başka konusu yoktu artık. Soruya benzeyen “ne var ne yok” sözüne karşılık verdi:

— Aynı şeyler Ahmet, kızım elimden gidiyor ve ben bir şeyler yapamıyorum.

Ahmet, tepeden inme sordu sorusunu:

— Acaba Fatma dinsiz mi oldu Hocam?

— Hayır Ahmet kardeşim. Kızım dinsiz değil ama kızım dinini sevmiyor. Allah’a da, Kur’an’a da inanıyor ama çağdaş gördüğü dünyanın iç yüzünü bilmediği için dini hüküm-

leri sevmiyor. Dinsiz olmak istemiyor ama dinsiz yaşıntıya çok özeniyor. Galiba yanlış telkinde bulunduk Ahmet Kardeş, yanlış. Din adına ya sevapları söyledik ya da günahları. Mekruh ve mübahlardan bahsetmedik. Ya beyazı sunduk, ya siyahı, gizledik öteki renkleri. Sıktıkça sıktık çocuğu. Gülse suç, ağlasa suç oldu. Düzen de ona renkli dünyalar sundu. Allah'ın kanunlarına inadına ve aykırıcasına.

Birden ne diyeceğini şaşırmış, bunalım geçirir gibi devam etti:

— Birşeyleri yanlış uyguladık, yanlış yaptık. Başkalarının çocuklarının dertleriyle uğraştığım kadar kendi çocuğumla uğraşmadım Ahmet. O da bunu biliyor ve kullanıyor... Ben hepten kötü olsaydım, belki kendisinin dinsiz olması için sebep sayılacaktı benim kötülüğüm.

— Hocam, böyle suçu kendi üzerine yüklüyorsun. Hep suç sende mi canım? Kızın hiç mi suçu yok? Kendine bu kadar zulüm yapma. “Başkasının hakkını yemek adaletsizliktir de, insanın kendi hakkını yemesi adaletsizlik değil midir? İnsan kendi değerini bilmelidir” diyen sendin. Senin gibi iyi baba bulmuş da bunuyor.

— Onun hiç suçu yok demiyorum ki, öyle yöntem bulmalıyım ki, o da, ben de hatamızı düzeltmeliyiz.

— Aman Hocam! Nuh (a.s)’ın evladı da dinsizdi. O evlat koca peygamber hata yaptığı için mi dinsiz oldu? Hayır. Bazı evlatlar büyüklerin hatasını koz olarak kullanıp imansızlık yapıyorlar. Şımarıklıklarından hocam. Sen kendini bu kadar suçlayıp yıpratma.

— Bu doğru ama yanlış olan birşey var. Benim kızım dinsiz değil, dinsiz olmak da istemiyor aslında. Benim kızımın derdi başka dedim ya Ahmet. Çevre de yıpratı yavrumu. Ben de galiba tam sunamadım İslâm’ı. Birşeyler oldu işte. Şaşkınlıktan hep aynı şeyleri söylüyorum. Bunadım galiba... Al-

lah yardımcım olsun Ahmet. Başka birşey de demiyorum.

— Hocam, darılma ama, sen de fazla gevşeksin. Ben olacaktım, onu öyle döver öyle döverdim ki, hastahanelik ederdim... Sonra da atardım tekmeyi. Afedersiniz hocam, kahpe derdim, git ulan şimdi ne halt yemek istiyorsan ye derdim. Beni rezil etmeye ne hakkın vardı, derdim.

Gözleri dolu dolu cevap verdi Yakup İmam:

— Siz ucuz babalığı seçtiyseniz, ben ne yapayım? Ben, **kızım beni rezil ettiği için değil, ben kızımı kurtarmak için uğraşıyorum.** Sense kendi onurunu kurtarmaktan bahsediyorsun. Gideceğim, yeniden İslâm'ı öğrenip nerelerde hata yaptığımı bulacağım.

Derin bir nefes aldıktan sonra ağlayan sesiyle devam etti;

— Tabi o zamana kadar yavrumdan eser kalırsa... Ben hayatta kalırsam...

Fatma gece yarısı olduğu halde eve gelmemişti. Gül Hanım çok üzülmüş, kocasının perişan halini gördüğü için ona söylememişti.

O gece sabaha karşı müthiş kabuslu rüya gören Yakup İmam, bağırarak yatağından fırlamış, kendisini caminin bahçesine atmıştı. Salavat getirerek, dua ederek Allah'tan teselli istemiş, tekrar içeri girmişti. Artık çare yoktu, kızını uyarıp soracaktı. "Sen nasıl bir yoldasın ki evladım, ben geceler boyu seni karanlık kuyunun içinde görüyorum. Bana doğruyu söyle, açıl bana. Beraber çare arayalım. Geç kalmış da olsam, sana arkadaşlık edeyim" diyecekti. Kalkıp kızının kapısına vurdu. Cevap gelmiyordu. Daha hızlı vurdu... Daha hızlı, daha hızlı. Kapı kırılıyordu neredeyse, ama kızından ses yoktu.

Gürültüyle uyanan Gül Hanım çok korkmuştu. Kocasının yanına geldiğinde durumu anlamıştı.

— Kapıyı kıracaksın Hocam. Boşuna vurma, Fatma dün gece gelmedi.

Yakup İmam'ın adeta beyni dönmüştü.

— Ne demek bu?

Gül Hanım ayaklarının ucuna doğru bakarak cevap verdi:

— Kızın gelmedi demek işte.

— Peki bana neden söylemedin?

— Söylesem ne yapacaktın ki? Boşu boşuna sabaha kadar uyumayacak, gündüz sarhoş gibi gezecektin. Şimdi yine sarhoş gibi olursun ama bari uykunu almış olursun. Sana acıyorum bi tanem. Bu kız seni bitirecek, o yüzden söylemedim.

— İyi niyetli olduğun için seni affediyorum. Yoksa affedilir bir hata değildir bu.

Yakup İmam yine yaralanmış, yine yaralanmıştı. Evin içinde dört dönüyordu.

— Gitti, gitti benim yavrum. Dönüşü gittikçe zorlaşıyor. Hemen yarın onun iş yerine gideceğiz. Nasıl olsa sen biliyorsun iş yerini.

Sabahın gelmesini, saatin sekiz olmasını heyecanla bekliyorlardı... Hiçbir yere sığmıyordu Yakup İmam.

Gül Hanım da durmadan ağlıyordu.

Nihayet bekledikleri saat gelmiş, Gül Hanım kızını yedi ay önce bıraktığı konfeksiyonu bulmuştu:

— İşte burası Hocam. Birinci kat.

Birden Yakup İmam'ın aklı başına gelmişti.

— Aman Allah'ım! Ben ne büyük hata yaptım da kızımın iş yerine hiç gelmedim. Ziyaretçi kabul etmiyorlarmış. Böyle şey olur muydu? Ahh kalın kafam, bazen odunlaşıyor.

Kapının zilini çaldıklarında karşılarına gayet dekolte kıyafetli bir hanım çıkmıştı.

— Buyrun.

Yakup İmam şaşkınlıkla kızını sordu. Kadın hatırlayamamıştı.

— Fatma isminde bir elemanımız yok.

Gül Hanım atılmıştı;

— Nasıl olur! Kızımı kendi ellerimle buraya ben getirmiştim.

— Ben sizi hiç hatırlayamadım. İsterseniz içeri girin kendi gözlerinizle görün.

Karı-koca içeri girip Fatma'yı aramışlardı. Yoktu Fatma.

Sonra kayıt defterlerine baktılar. Evet bulmuşlardı, kayıt defterindeydi Fatma'nın resmi ama işten ayrılmıştı.

Yakup İmam bayılacak gibiyken sordu:

— Bu iş yerinin işvereni kimdi efendim, kendisiyle görüşebilir miyim?

Kadın kendisini takdim etti:

— Benim efendim.

Yakup İmamın hayreti daha çok artıyordu.

— Nee! Siz misiniz? Yedi ay önce de işveren siz miydiniz?

— Eveeet. Bunda anormal bir durum mu var? Affederseniz pek anlıyamadım da...

Yakup İmam hanımının yüzüne baktı. Gül Hanım, yatsıda sönmeyen mum, sabaha kadar yansa da, sonunda mumun söndüğünü anlamıştı. Mahçup mahçup yere baktı.

Yakup İmam, iş veren hanıma dönerek tekrar sordu:

— Siz hacı mısınız?

Kadın kahkaha ile gülerek cevap verdi:

— Bende hacıya benzeyen bir hal var mı?

Yakup Hoca Yıldırım çarpmış gibi kendini sokağa atmıştı.

Anlamıştı hanımın yalan söylediğini. Bu yalan ona kor-

kunç gelmişti. Hanımından bu ihaneti hiç beklemediğinden kahrolmuştu.

Hiç konuşmamıştı hanımıyla. Yürüyerek kendi mahallelerine gelmişlerdi.

Birden Yakup İmam'ın aklına Betüş Teyze gelmişti. Bir umut deyip kapısına dayanmıştı. Zili çalarken, görgü kuralarını bile unutmuş, sık sık basıyordu. Halbuki kapıya vurunca, ilk vuruştan sonra bir müddet beklenmeliydi. Belki namazdaydı kişi. Sonra ikinci vuruşunu da yapmalı, yine bir müddet beklemeli, sonra üçüncü vuruşunu da yapıp kapı açılmazsa fazla beklemeden ve arkasına da dönmeden orayı terketmeliydi. Kur'an öyle söylemişti. Kendine geldiğinde duraklamıştı Yakup İmam, bir müddet bekledi.

İçeriden yeni uyanmış birisi soruyordu:

— Sabah sabah kimsiniz ya?

Kapı hızla açıldığında Yakup İmam karşısında kızını görmüştü. Birden bire ne yapacağını şaşırmıştı. Dövse miydi, yoksa kızına sarılsa mıydı? Hangisi daha İslâmca, daha babaca olurdu. Bütün düşünceleri birbirine karışmıştı. Kızıyla gözgöze gelmişlerdi. Bütün sınırları boşalmıştı Yakup İmam'ın. Hiç bir şey söylemeden olduğu yere çöktü. Bir müddet başının dönmesini ve şokunun geçmesini bekleyen Yakup İmam daha sonra gözleri yaşla dolu olduğu halde sor-du:

— Kızım, sen benden ne istiyorsun? Beni öldürmek mi kastın? Dün gece neden eve gelmedin? Ben sana sakın bir daha başkasının evinde kalmayı teklif etme derken, bana inat mı burada kaldın? Bana düşman mısın evladım? Söyle, ben sana ne yaptım da sen bana böyle yapıyorsun? Bak az kaldı depozite parasını biriktirdim. Taksitle istediğin eşyayı da alacağım. Senin için başka ne yapabilirim söyle yavrum?.. Söyle kızım... Söyle de insanlığımı suistimal etme...

Fatma'ya olan olmuş, bahaneleri bitmiyordu.

— Ölü yıkamaktan vazgeç, ben ölüden korkuyorum.

Kapının eşiğinde oturmaya devam eden Yakup İmam perişan halde cevap verdi:

— Sen ölüden neden korkuyorsun yavrum. Onlar sana bir kötülük yapmazlar. Aksine diriler sana kötülük yaparlar. Söyler misin yavrum, hangi ölü seni Allah'tan uzaklaştırmak için seninle konuşur. Hangi ölünün sana zararı dokunabilir? Sen ölüden değil yavrum, diriden kork. Buna rağmen seni dinleyeceğim. Bundan sonra ölü yıkamayacağım.

— Mahallede birisi ölürse ne yapacaksın?

— Sen ölürsen kızım, bir hanım yıkayacı bulacağım. Eğer ben ölürsem, sen de bir erkek yıkayıcı bulursun, beni yıkatırsın, başkası arkadaşlarımı çağırır. Madem sen istemiyorsun bir daha ölü yıkamam.

Fatma'nın kaçacak yeri kalmamıştı. Sessizce cevap verdi:

— Peki...

Daha fazla üstünde durmamıştı. Kızı "peki" demişti ya, neye peki dediğini bile soramıyordu. Bu kadarcık da olsa bu "peki" sözü Yakup imamı çok sevindirmişti...

— Peki, benden de peki. Burda kaldığın için bu seferlik seni affettim, ama bir daha kalırsan affetmem.

Bu anlaşmadan sonra kızın iş yerini öğrenmeye karar vermişti. Taksiye bindiği adam kimdi? Laleli'deki pasaja neden gitmişti? Kızı akşam neredeydi. Yüz göz olamadan öğrenecekti.

Akşam evde yine kızıyla konuşuyordu:

— Kızım, evladım, kendine dikkat et yavrum. Şeytani arzuların pençesine düşme. İnsan altın gibidir. Pisliğe de düşse, yıkanıp temizlenirse, Allah'ın indinde temiz sayılır. Ama insanın altından bir başka farkı daha vardır ki, ne kadar temizlenirse temizlensin, pisliğe düştüğünden dolayı halk ara-

sında lekeli kalır. Yarın çocukların olacak. Onlara alnın ak olarak annelik yaparsan, eşine karşı alnın ak olursan rahat edersin. Pisiğe bulaşma kızım. Bir sevdiğin varsa, söyle seni ona vereyim. Ne istiyorsan bana anlat. Ben senin dostunum yavrum. Sana kötüyü dilemem. Ne olur bu şefkatimi sustimal etme.

Fatma, sadece dinliyordu.

Gül Hanım da arada bir eşine birşeyler söylüyordu ama Yakup İmam karısıyla konuşmuyordu.

Ertesi gün yine kızını takip ediyordu. Kızı yine aynı durakta beklemiş, bu defa otobüse binmişti. Taksiyle otobüsü takip edip, kızının iş yerini öğrenmişti. Laleli'de bir konfeksiyon atölyesiydi kızının çalıştığı iş yeri.

Levhada yazan telefon numarasını ve firma sahibinin ismini alıp tekrar evine geldi. Hanımı kocasıyla konuşmak için çeşitli bahaneler arıyor, ama Yakup İmam hiç orali olmuyordu.

Gül Hanım artık dayanamıyordu:

— Neden benimle konuşmuyorsun, neden? Sen kızına üzülüyorsun da ben üzülüyor muyum?

Hanımın yüzüne soru dolu edayla baktı.

Gül Hanım devam ediyordu;

— Kızının yapmadığı kalmadı, onu affettin de beni neden affet miyorsun?

— Sana evladımı güvendim ama ona güvenmemiştim. Sen emanete ihanet ettin. Ben sana inandım. Orası dindar bir yer diye, bir de ziyaretçi istemiyorlar diye gitmedim. Kızımın nasıl insanlarla çalıştığını araştırmadım. Çalışanlar namazlı, niyazlıysa zarar gelmez, dedim. İş yerinin sahibi müslümansa, yanında çalışan kızlara kendi kızı gibi göz kulak olur dedim.

— Sen bu zamanda, her müslümana güvenirsen daha çok

yanılırsın.

— Ben namazlı-niyazlı işyerine İslami şartlarda çalışılıyorsa kızımı güvenirim. İhanet ederse, ahirette bunun hesabını nasıl olsa verir. Ama işverenin, oradaki işçilerin beni aldatmasına gerek kalmadı. Senin ihanetin hepsine bedel oldu...

— Yaptık bir hata. Affediver artık.

— Af mı? Böyle büyük ihaneti affetmek kolay mı? Allah'a dua et, Allah azze ve celle, sana karşı kalbimi düzeltsin. Böyle giderse sana karşı kırgınlığım düzelmeyecek. Şunu unutma ki, yoldan çıkan kızların çoğunun suç ortakları iyi niyetli analarıdır. Kızlarının her suçunu babalarından saklarlar, kendileri de bir çözüm bulamazlar...

— Sanki sen buldun mu?

— Bulmaya çalışıyorum. Elimden gelen her şeyi yapıyorum... Yavrumu kurtarmak için her yolu deniyorum. Başka ne yapayım? Rabbinnden sabır diliyerek yoluma devam ediyorum. Sen şimdi git şu Betüş Teyze denen kadına... Nereden emekliymiş?... Neyin nesiymiş? Öğren de gel. Biraz da otur orada, kadın süphelenmesin.

Hanımını dışarı kasten göndermişti. Maksadı kızının iş yerine telefon açmaktı.

Hanımı gidince hemen numarayı çevirdi. Telefon açılmıştı.

— Alo Buyrun.

Heyecanlıydı Yakup İmam. Zoraki konuştu.

— Hayırlı günler kardeşim. Ben Demirhan Bey'le görüşmek istiyorum.

Çok geçmeden Demirhan Bey telefondaydı.

— Buyrun ben Demirhan.

— Merhaba Demirhan Bey. Sizi rahatsız ettim ama kızım hakkında sizinle görüşmek istiyorum.

— Kim efendim kızınız.

— Fatma (.....) sizde çalışıyor.

— Bizde Fatma isimli bir eleman yok efendim, yanlışınız var.

— Hayır, yanlışım yok kardeşim. Sabahleyin bile sizin iş yerinize girerken gördüm.

— Allah Allah... Benim iş yerimde Fatma adında biri var da ben neden tanımıyorum?

Sonra ahizeden uzaklaşan Demirhan, sekreterinden işçi defterini istedi.

— Zehra şu kayıt defterini getir bakım.

Çok geçmeden sayfalar çevrildikçe Yakup İmam'a kağıt sesleri geliyordu. Demirhan bir taraftan sekreterine soruyordu:

— Bizde Fatma adında biri var mı? Hah... Buldum... Evet Fatma diye biri var.

Sonra Yakup İmama seslendi:

— Alo!

— Buyrun kardeşim.

— Haklısınız. Fatma bizde çalışıyor. İsmi değiştirip Çiçek yapmış.

— Sizde ne iş yapıyor efendim?

— Mankenimiz efendim. Siz kızınızın ne iş yaptığını bilmiyor musunuz?

Allak bullak olmuştu Yakup İmam.

— Ne!... Neyin mankenliği?

— Biz toptancı bir firmayız Beyefendi. Kızınız firmamızda satılan her şeyin mankenliğini yapıyor. Maşallah vücudu çok güzel kızınızın.

— Ne!... Nereden öğrenmiş mankenlik yapmasını?

— Kursuna gitmiş beyefendi. Biz amatör mankenlerle çalışmayız. Kızınızın kapı gibi mankenlik belgesi var.

Titriyordu Yakup İmam, zorla konuşuyordu:

— Beyefendi, inanın haberim yok. Sakın kızıma aradığımı söylemeyin olur mu?

— Kızdınız mı? O halde iftihar etmelisiniz. Böyle güzel vucutlu bir kıza sahipsiniz.

Yakup İmam, kızının vucudundan bahseden konuşmalardan son derece rahatsız olmuştu. Zaten kulakları uğuldamış, dünya başına yıkılmıştı. Daha fazla konuşacak hali kalmamıştı.

— Sizi rahatsız ettim efendim. İlginize teşekkür ediyorum.

Elinden telefonu bırakan Yakup İmam şoke olmuş, adeta donmuştu. Olduğu yerde hareketsiz duruyordu. Artık ağlıyamıyordu da. Bu defa, canı, kanı, ruhu, kalbi ve bütün azaları hep birden yanıyordu...

Olduğu yerde sızmış kalmıştı.

Kendine geldiğinde hanımının baş ucunda olduğunu farketti. Yine hiçbir şey söylemeden kendisini dışarı atacaktı ki, Gül Hanım konuştu:

— Betüş Teyze'yi öğrendim, sıradan bir emekli, namuslu değilmiş. Eskiden kadın satıcısı imiş. Utanmadan şimdi tevbekâr oldum diyor. Bana kalırsa onun tevbe ettiği falan yok. Kimbilir kızımıza neler aşıyor. Önceden sormadık kadını soruşturmadık da şimdi aklımız başımıza geldi.

Cevap vermemişti Yakup İmam.

O gün de akşam olmuştu. Üsâme ve Fatma eve erken gelmişlerdi. Zaten Üsâme her zaman erken gelirdi. Dersine kendini kaptıran Üsâme birden aklına gelen bir konuyu ablasına anlatıyordu:

— Ablaa! Bugün ne oldu biliyor musun? Gazetede bir resim gördüm. Kız tıpkı sana benziyordu. Öyle beynim döndü ki hemen gazeteyi aldım. Bir de baktım, Çiçek isminde bir

mankenmiş. Az kaldı düşüp bayılacaktım.

Fatma'dan hiç ses çıkmıyordu.

Yakup İmam sordu:

— Ne giymişti manken kız?

— Mini bir etek giymişti baba. Öyle çok ablama benziyor ki anlatamam.

— Senin ablan öyle şey yapar mı oğlum? Nasıl ablandan şüphe edersin?

Birden Yakup İmamın aklına yine mesaj vermek gelmişti.

— Ablan akıllıdır oğlum. Allah'ın yarattığı vücudunu öyle teşhir etmez. Şeytana uyup öyle hata yapmış bile olsaydı hemen tevbe eder, zararın başından dönerdi. Görüyorsun değil mi oğlum. Bir zamanlar saçının telini dahi göstermeyen milletin evlatlarını, defile adıyla soydular. Mayo, bikini adıyla, kızlarımızı erkeklerin karşısına donla çıkardılar. İsmi mayo olunca sanki don donluktan çıkıyor. Aman Allah'ım! Milletimizin gözü ne kadar alıştı, bu dehşet günahı normal görmeye başladılar.

Üsane babasına sormadan edemedi:

— Senin kızın olsaydı o kız, öldürürdün değil mi baba?

Yakup İmam, kızının durumunu düşünerek cevap verdi:

— Hayır, öldürmezdim! Kızımın Allah'ın huzuruna öyle çıkmasını istemez, yola gelmesi için elimden geleni yaptım.

Ertesi gün Yakup İmam yine Ahmet'le dertleşiyordu.

— Kızım gitti elden Ahmet, gitti. Bir kara el görünmeden aldı yavrumu. Ben de anne ceylan gibi uzaktan bakıyorum avcılara. Gece gündüz uyumaz oldum. Ne yapacağımı şaşırdım. Benim sunduğum hayat tarzının cazibesi o dünyada, onların sunduğu hayat tarzının cazibesi de bu dünyada. Peşinen gördükleri hayat gençleri cezbediyor. Bu dinsiz akım bizi yı-

kıyor Ahmet, yıkıyor. Aileler içten içe bitiyor ama toplum bunun farkında değil.

— Kızınla yüzgöz olmadın mı hocam? Hala daha çenesini dağıtmadın mı?

Caminin önündeki sandalyeye oturarak bir müddet boşluğa baktı.

— Ne yararı olur ki kızımı içten fethedemedikten sonra? yanlış yaptım Ahmet kardeşim, yanlış. Ben kızıma çiçek sundum, ama kapkara bir paketle sundum. Onlar ise zehiri, çok güzel bir paketle sundular. O güzel, şirin ve kaliteyi temsil eden görünümün altından zehir çıkabileceğine ihtimal vermedi evlatlarımız.

Ahmet, imamın bu açıklamasına çok sinirlenmişti.

— İnan bana hocam sana kızıyorum. Bu kadar da kendini suçlama. Ben senin ne kadar güzel bir baba olduğunu gözlerimle gördüm. Dinsizlik senin kızının ruhundan geliyor, hocam. Vazgeç artık kendine zulmetmekten.

— İşler senin bildiğin gibi değil Ahmet.

— Peki hocam neydi senin suçun günahın, neydi söyle bakalım?

— Suçlarımızın hepsini bilemiyorum. Bildiğim kadarıyla Allah'ın izin verdiklerine ben izin vermedim. Allah ve Rasulunun önüne geçmek bu olsa gerek. Hiç unutmam, Fatma daha dokuz-on yaşındaydı. Lunaparktan geçiyorduk. Yalvardı "baba ben de bineyim" dedi. İzin vermedim. Ağladı, ağladı, dakikalarca ağladı. Yavrumun gözleri, burnu bile şişti ağlamaktan, ama izin vermedim. Neden vermedim Ahmet kardeşim, neden?

— Peki sence neden vermedin?

— Kışın kartopu yapmıştım da, elimde birileri görmesin diye onu cebime koymuştum. Onu cebime koyduran unsur neydiyse, kızımı orada sallandırmaya bıraktırmayan unsurla

aynı şeydi. Başka yanlışlarım da oldu ama ne yanlış onu bilemedim. Dedim ya, yeniden okuyup İslâm'ı öğreneceğim. Dün gece Fatma'ya da söyledim. "Benim yanlışlarım yüzünden İslâm'dan kaçma yavrum" dedim. "Sonra ya dinsiz, ya da Allah'ın kabul etmediği bir dine mensup olursun, ebediyen çekersin kızım. Allah, İslâm'dan başka bir dini kabul etmiyor. Diğer dinlerin de hükmü geçti. Zaten Kur'an'a iman eden, geçmişteki dinleri de kabul etmiş olur" dedim. Beni sadece dinledi... Her... Her zaman yaptığı gibi. Bu defa bir fark vardı. "Ben dinsiz olmak, dinsiz ölmek istemiyorum ki", dedi. Zavallı yavrum, dinsiz gibi yaşayıp, müslüman gibi ölmek istiyor.

— Bak gör işte. Sen bunları anlatmamış mıydın ona? Anlattın ama kızının anlamaya niyeti yok ki duysun. Şımarık yahu, resmen şımarık.

— Benden bıkmıştı bir defa. Ne söylersem söyleyeyim, dinlemiyor. Her seferinde de "biliyorum baba, bunu defalarca söyledin" diyordu. Söylediklerimi biliyordu ama dinlemiyor, duymuyordu. İnanıyorum ki aradan on yıl da geçse, kızım birgün söylediklerimi duyacaktır.

Akşam olmuş, yine Fatma geç saatte gelmişti. Gelir gelmez yatmış, kimseyle konuşmamıştı.

Kızını mercek altına alan baba, onun bütün hareketlerini takip ediyordu.

Fatma gece kalkmış, mide bulantısıyla tuvalete gidip kusmuştu. Ne olmuştu kızına? Ertesi gün kızının kalkmadığını gören Yakup İmam, kapıyı vurarak kızının odasına girmiş, onu baygın halde uyurken bulmuştu. Arada bir inliyordu kızı. Alıp doktora götürecekti. Birden kızının günlük defterini okumak geldi içinden. Bu defa tehlike büyüktü. Defteri okumak için kızından müsaade alması söz konusu değildi. Çünkü, kızı bazı yasakların sırası geldiğinde caiz olduğundan ha-

berdardı.

Arayıp bulmuştu defteri. Hemen son yazılarına baktı. Bir yerde dehşetle durdu. Yakup İmam'ın okuduğu başlık, onu dehşete düşürmüştü.

— Bugün Beyazla tanıştım.

Yıldırım çarpmış gibi sarsılıp yazıyı okumaya başladı:

“Bugün Nurten'in verdiği beyazdan bir nefes çektim. Midem allak bullak oldu. Alışmışım. Arkadaşlarım halime gülerlerken, ben de kendi halime ağlıyordum.”

Hemen etrafı aradı... Çantasını, dolabını didik didik ettikten sonra kilimin altına baktı. Evet, bir paket uyuşturucu vardı kilimin altında. Şiddetle kendi yüzüne vurdu. Rüya mı diye sarstı kendini. Hayır rû'ya değildi.

Bu acı hepsini aşmıştı. Çılgınlar gibi odanın içinde dönüyordu... Bağıra bağıra ağlamak istiyordu. Kendi odasına gitti. Orada da hanımı vardı.. Nerde ağlasaydı ki. Her yerde hanımı ağladığını duyacaktı. Hemen camiye koştu. Camide de iki ihtiyar kuşluk namazı kılıyordu. Bir müddet baktı onlara... Sonra caminin minaresine çıkıp merdivenleri tırmanmaya başladı. Dönerek yükselen merdivenler bitmek bilmiyordu. Arada bir minarenin hava deliklerinden dışarıya bakıyor, minarenin neresine geldiğini anlamaya çalışıyordu.

Nihayet yarıya gelmişti.

Bir merdivene oturup bağıra bağıra ağlamaya başladı.

— Allah'ıııı! Allah'ım artık dayanamıyorum. Bana sabır ver Allah'ım! Evladım gitti Allah'ım. Onu bana geri ver Rabbim.

Ağlamasını dakikalarca sürdürdükten sonra gözlerini silip tekrar evine döndü. Kızıyla acele konuşmalıydı. Onu hemen işinden çıkarmalı, birşeyler yapmalıydı.

Evine geldiğinde hanımı onun halinden ağıladığını anlamıştı. İsrarla sormaya başladı:

— Ne oldu Hocam, birşey mi var?

Hanımıyla hâlâ konuşmuyordu. Soruya cevap vermeden odasına geçti. Salon, hem oturma, hem de Yakup İmam'ın çalışma odasıydı. Eski masasının başına geçip alnını oğuşturarak Fatma'yı beklemeye başladı.

Saatler ilerliyor, Fatma hâlâ kalkmıyordu.

Gül Hanım birşeyler almak bahanesiyle içeri girip çıkıyordu. Ne yapsa kocası konuşmuyordu. Bu hal kahrediyordu Gül Hanımı.

Tekrar içeri girdiğinde ellerini beline koyup, Yakup İmamın karşısına dikildi:

— Sen hep böyle mi devam edeceksin?

Cevap gelmiyordu sorusuna.

— Söyle! Bu hayat böyle devam eder mi? Yaptık bir hata... Kuluz, hiç mi suçumuz olmayacak? Herkeslere anlayışın bol da bana gelince neden böylesin bey? Zaten kızımın ateşi beni yakıyor, bir de sen körüklüyorsun.

Yakup imam hanımının bu son sözüne dikkat kesilmişti. Yoksa hanımı da biliyor muydu? Ağzını aramak için sordu:

— Hayrola, kızımıza ne oldu ki seni yakıyor?

— Baksana hasta yavrum. Hiç işe gitmemelik yapmazdı. Bugün kalkamadı. Sen de benimle konuşmuyorsun. Koca evde Üsâme de olmasa çatlayacağım.

Tekrar kendi dünyasındaydı Yakup İmam. Gül Hanım devam etti:

— Özür diliyorum. Ben kötülük için yapmadım. Sen üzülmeysin diye yaptım. Sanki ben doğruyu söylesem ne olacaktı ki? Kız kararını çoktan vermişti. Söylediklerini ben sana söylemedimse sen üzülmeysin diye yaptım bunu. Hadi artık konuş benimle.

Yakup İmam, günlerdir hanımının yüzüne ilk kez böyle karmaşık duygularla bakıyordu.

— Niyetinden şüphem yok ama yaptığın hatayı çok pahalıya ödeyeceğiz. Bana yalan söylemeseydin, ben ona temiz bir iş yeri bulurdum. Gerçi kötüyü planlayan, beklense de o yapacağını yapar ama yine de tedbir olarak her akşam gider onu iş yerinden alırdım.

Yakup İmam'ın karşısındaki eski koltuğa oturan Gül Hanım derin bir nefes almıştı.

— Niyetimi biliyorsun artık, benimle konuş. Allah için yap bunu.

— Ben konuşuyorum hanım, seninle kalbim konuşmuyor, ruhum konuşmuyor. Çok kırgınım. Bana dokunma, biraz zaman geçsin, belki düzelirim. Allah'a dua et... Kalpler Allah'ın kudret elindedir. O dilerse düzelir, o dilemezse elinden birşey gelmez.

Birden Fatma'nın kapıda onlara baktığını gördü. Fatma elini kapıya dayayarak sordu:

— Bu evde yine benimle ilgili kavga mı var? Bıktım şu evden, bıktım.

Yakup İmam şaşırmıştı:

— Kızım biz ne zaman kavga ettik ki? Sen başka evleri tarif ediyorsun galiba.

Gül Hanım da çok şaşırmıştı:

— Nerden çıkardın kız bu kavgayı? Şunun şurasında birkaç gündür atışıyoruz babanla. O da senin yüzünden oluyor.

Yakup İmam hemen araya girmeyi uygun buldu.

— Ne münasebet Hanım! Kızım ne yapıyor ki onun yüzünden kavga edelim.

Hanımına konuşurken "dikkat et der" gibi bakıyordu.

— Sahi kızım, hazır sen işe gitmemişken, şu ev işini halledelim.. Gel seninle bu gün ev arayalım. İstedığın gibi döşe-

yelim evi.

— İşten çıkacak mıyım?

Yakup İmam, bir an düşündü. Acaba evet derse, kızını bu defa hepten kaybeder miydi? Onu yavaş yavaş ele geçirmeliydi. Yoksa İstanbul'un kızlar yiye çarkında kızı da kaybolurdu.

— Sen nasıl istersen kızım.. Önce evde biraz kalırsın. Sıkılırsan sana bir meşgale buluruz. Baktın olmadı, kendi ellerimle sana iş bulacağım.

Fatma yine bildiğini okuyordu.

— Düşünmem lazım. İş yerime de bir ay önceden haber vermem lazım.

Gül Hanım bu defa fena halde sinirlenmiş, ayağı kalkmıştı:

— Kız sen ne biçim konuşuyorsun öyle? Senin karşıdaki insan kim? Yüz buldukça astar istedin. Bu adamı delirtecek misin sen?

— Ben ona delir mi dedim?

— Zaten hiç kimse delirttiğı insana önceden delirteceğim demez ki. Senin gibi atlaka işler yapar, bu da yeter bazı insanlara. Ama sen de suç yok. Suç seni şımartan babanda kızm.

Yakup İmam, bu konuşmalardan hoşlanmamıştı.

— Hanım, kızımın kalbini kırma. Benim kızım şımaramaz... Haddi aşmaz. Aşarsa da hemen kendisini düzeltir. Ben onu kaç tane Kur'an Kursu'na gönderdim. Bilgi edindi...

Fatma isyan dolu cevap veriyordu:

— Evet, Allah'ın dinine göre değil, falancı hocanın zuhuratına göre yaşanan, zuhurat diniyle döşenmiş kursa. Hocanın beğendiğı talebeye zuhurat güzel, beğenmediğıne hep kötü hep kötü. Zuhuratıya yaranalım da aman bizi zuhuratında kötü görmesin diye ona kul köle olurduk... Allah'tan

başka herkese kul olmuştuk. En büyükten, hocanın çocuklarına kadar herkesten korkuyorduk. Zorla yaptırılan ibadetler cabası. Bir hata yapsak bin kişi duyar ve hesap sorardı. Sanki hiç hata yapmayacak şekilde yaratılmışız gibi. Sanki kendileri hata yapmıyormuş gibi. Bıkmıştım o kursta, bıkmıştım. Başkası suç işlese, sıra dayağında suçum günahım yokken dayak yerdim. Bir sürü saçmalıklar... Herkesin rüyasına hayallerine göre yaşıyorduk.

Fatma ağlamaya başlamıştı:

— O kursta Allah ve Rasulu yoktu sanki. O kursta Allah'tan başka herkesten korkuyorduk. Kime ne zaman zuhurat görünecek, hangi konuda ne zaman yeni hüküm çıkacak, korkuyla onu bekliyorduk. Şimdi de kursa verdim diye övünüyorsunuz. Hazır okuma aşkımı da öldürdüler... Beni de...

Yakup İmam, mahcup mahcup sordu:

— Peki, ilk kurs öyleydi. Sonraki kursta ne vardı da çıktın? O kurs güzel değil miydi?

Fatma duraklamıştı.

— Hangi kursmuş o hatırlayamadım.

— Hani Zehra'yla beraber gitmiştiniz ya. Orası çok güzel değil miydi?

— Oradan ben çıkmadım. Onlar beni kovdu...

— Neden kovdular? İyi talebeyi niye kovsunlar ki?

— Çok soru soruyormuşum. Mutlaka birisi beni casus olarak göndermişmiş...

— Sonra da sana güzel kurslar bulmuştum kızım ama sen gitmedin.

— Tabi gitmedim. Bende ben kalmamıştı ki artık. Bir düşünürün dediği gibi, "madem ki düşünüyorum, o halde varım." Madem ki varım, o halde düşünmeliydim. Düşünen beyin sorar. Soru sorandan korkmamalıydılar. Ben o kursu çok sevmiştim. Kendimden gitmeme sebep oldular.

— Şimdi kendine geldin mi kızım?

Fatma bir an ne diyeceğini şaşırmişti.

Gül Hanım kızının durumuna dayanamamıştı.

— Dinden çıkmak isteyen Fravun, "Hakk'tan gelen kitabın sayfalarını beğenmedim" diye bahane edermiş. Şansına kötü kurs rastladıysa, dine mi küsmen gerekir? Senin canın bir güzel dayak istiyor kızım. Seni başka birşey paklamaz. Biz de okuduk, hem de ne zahmetlerle. Jandarmalar gelecek korkusu yetmiyormuş gibi, bir de muhtardan ve korucudan korkardık, ihbar eder diye. Buz gibi evlerde okurduk ama babamız vardı başımızda. Ondandır cesaret alamazdık ki. Senin başında adı baba var ama babadan eser yok. Tabi böyle yaparsın.

— Anne!

— Annesi mannesi yok. Beni sinirlendirme, ben baban değilim ha!.. Alırsam seni elime Allah'tan başkası kurtarmaz.

Fatma iyice inatlaşıyordu:

— Yok ya. Senin karşında eski Fatma yok.

Yakup İmam titrek sesle sordu:

— Eski Fatma nereye gitti kızım?

Fatma cevap vermiyor, bir noktaya bakıyordu.

Gül Hanım kızını dövmek için fırladığında, Yakup İmam onu güçlükle durdurmuştu.

— Sakın ha! Kızıma vurma! Bırak içindekileri döksün. Bize derdini anlatmayacak da kime anlatacak?

— Bu kız derdini anlatmıyor bey! Aklını başına al! Bu kız bize isyan bayrağını çekiyor. Kurslar kötüymüş de o yüzden çıkmış. Peki kibar annenin kursundan neden ayrıldı? O kurs ta herşey mükemmel değil miydi? Dersler hiç aksamaz, talebe istediğini sorar, fikri tartışmalar yapılır. Haftada bir dergi, kitap okumaya izin verilir, hurafesiz İslâm öğretilirdi. Hoca-

ları da çok bilinçliydi. Ben bile okumak isterdim orada ama bu kız ordan da ayrıldı.

Fatma hemen müdahale etmişti:

— Doğru o kursu seviyordum ama dersleri güzel veremeyince ayrıldım.

— Ayrılmasaydın. İlk zamanlar tabi ki güzel ders verilemezdi. Sabretseydin. Ama sen sabredemezdin. Kurstan gelirdin, duvarlara manken resimleri yapıştırırdın. Gözün hep onlardaydı.

Yakup İmam kızının bu yüzünü ilk defa duymuştu.

— Nee! Duvarlara manken resimleri mi yapıştırırdı? Peki neden benim haberim olmadı?

Gül Hanım hırsla kocasına döndü:

— Sen kızından haberdar mıydın ki?... Sana göre kızın melekti. Ama onun gözü hep aktrislerde, mankenlerdeydi. Artık bu konular bitmeli. Efendi gibi gidin şimdi ev arayın. Bak baban sırf hatırın için kiraya çıkıyor. Hâlâ kıymet bilmiyorsun. Kızım sende hiç vicdan yok mu?

Yakup İmam, hanımına üzgün üzgün baktı. “Zavallı kadın, kızının durumunu bilse demek ki kalpten gidecek” diye düşündü. Kendisinin hâlâ ayakta olduğuna şaşmıyor, Allah’tan kendisine güç vermesini niyaz ediyordu.

Gül Hanım yine söyleniyordu:

— Zaten kendisinde suç bulamayanlar, elleri suçlar. Bu kız yıllarca kurslarda kaldı, sen o kadar anlattın.

Fatma, mutfğa giderken söylendi:

— Ama hiçbir işe yaramadı.

Yakup İmam kızının duyacağı bir sesle cevap verdi:

— Yanılıyorsun hanım. Zerre kadar imanı olanlara birgün gelir bilgileri fayda verir. Bilgi altın gibidir. Değeri hiç kaybolmaz. Yeter ki sağlam bilgi olsun.

Konuşurken aslında için için ağlıyordu Yakup İmam. Kı-

zına seslenerek sordu:

— Hadi kızım, ev bakmaya gidelim.

— Bugün olmaz. İş yerinden izin alayım, başka gün gideriz. Bugün geç de olsa gitmeliyim.

Fatma hazırlanıp evinden çıktığında Yakup İmam alev alev yanan ruhuyla kızının arkasından baktı.

Daha sonra Yakup İmam ezanı okumuş, namazlar kılınıştı. Yakup İmam kürsüye çıkıp cemaate seslendi:

— Kardeşler! Beni dinleme nezaketinde bulunursanız, bu gün sizlere biraz sohbet etmek istiyorum.

Cemaat çok memnun olmuştu bu teklife.

Yakup İmam içindeki yangını dışarıdan gösterecek kadar üzgün görünüyordu. Cemaatin içinde, arkadaşı Ahmet de vardı. Bazen göz göze geldiklerinde, Yakup İmam gözlerini kaçırıyordu. Besmele çektikten sonra konuşmaya başladı.

— Kardeşler. Bugün sizlerle çocuk eğitimi hakkında konuşmak istiyorum. Buna çok ihtiyacımız var diye düşünüyorum. Biraz geç kaldım ama zararın neresinden dönülürse orada akıl başa gelmiş demektir. Hoşgörün dostlar. Benim de aklım başıma yeni geldi. Ben çocuklarımızın üzerinde, İslâmî kurallara göre durmadığımıza inanıyorum. Hurafeler uğruna çocukların dünyalarını yıktık.... Yok top oynama, Hz. Hüseyin'in başı demektir, yok bebekle oynama sonra ona can vereceksin, her oyunlarına uydurma kanunlarla engel olduk.

Çocuklarımıza İslâm'ı sevdirek değil, korkutarak sevdirmeye kalktık. Ayrıca dinsizliğe karşı çocuklarımıza bir nefret aşılamadık. Çocuklarımız fitratlarında olan nefret etme duygularını düşmana değil, ya anne babaya, ya da birbirlerine karşı kullandılar. Dün bir yazar kardeşimiz, yazdığı kitabı gözden geçirmem için bana göndermiş. Ben bakacakmışım da hatasını söyleyecekmişim. Zavallı beni herşeyi bilen

zannediıyor. Bu kitabın çıktığını duyarsanız Allah için alın ve okuyun. Yazar, bakın ne diyor, size sadece bir bölüm okumak istiyorum.

“Sevgiyi vermenin de, nefreti vermenin de kuralları vardır. Düşmanlarımız bu kuralları çok iyi biliyor ve kullanıyorlar.

Filimlerle, tiyatrolar ve benzeri iletişim araçlarıyla ulaşıyorlar gençlerimize. Bazen bir karikatür bile çocuklarımızın görüşünü değiştirmeye yetiyor.

Neden?

Nedeni gayet açık. Biz yavrularımıza düşmanlarımızı ve hilelerini hiç öğretmedik. Onlara abdesti, namazı, Kur'an'ı, kabeyi öğretmek yetmez; ama biz yeter zannettik...”

Yakup İmam gözyaşlarını tutamamıştı. Hem ağlıyor, hem de okuyordu.

“Hangi baba çocuklarıyla oynuyor, onlarla gezmeye gidiyor? Hangi anne-baba yedi yaşındaki çocuğunu severek, överek güzellikle namaz kıldırıp ona güzel kıssalar anlatıyor? Ve hangi ana-baba çocuklarıyla arkadaş oluyor? Bu özellikler, belki sayıları çok az ana-babada vardır. Kapkara bir tabloda iğne ucu tadar beyaz nokta olsa, kara tabloyu ak eder mi?”

Yakup İmam'ın hem yanaklarından süzülüyor, hem de burnundan akıyordu gözyaşları... Kafasını kitaptan kaldırıp cemaate baktı.

— Kardeşler, ben bu kitaptaki özelliğe sahip olamadım.

hoşgörülü olmak yeter sanıyordum ama yetmiyormuş. Gelin hep beraber bu yanlışlarımızdan dönelim. Ya da içinizde bu kitaptaki özelliğe sahip olan biri varsa, söylesin de gidip onun elini öpeyim.

Kimseden ses çıkmıyordu.

Birden elinde çantası olan Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından gönderilen müfettişi görüp durdu. Anlaşılan bir durum vardı. Hemen kürsüden inip müfettişin yanına gitti.

— Hoşgeldiniz efendim. Anlaşılan beni arıyorsunuz.

— Evet, seni arıyorum İmam Efendi.

— Buyrun.

— Hakkında şikayet var. Caminin kapısını manav dükkanına çevirmişsin. Doğru mu?

— Bir arabada küçük çapta meyve sebze satışı yapıyorum ama görevimi aksatmıyorum.

— Sen aksatmazsın ama bir başka imam aksatabilir. Bu durumu devletimiz yasaklıyor İmam Efendi. Hakkında tutanak tutmak zorundayım.

Yakup İmam'ın üzüntü üstüne üzüntü çekecek dermanı yoktu.

— Aman efendim, yıllardır yok yere sürgünlerde süründüm. Çoluk çocuğum da benimle beraber çile çekti. Şimdi tekrar bir sürgün emri gelirse kaldıramam efendim. Zaten derdim dağlardan büyük.

Ahmet Bey, hırslı hırslı müfettişe sordu:

— İhbar eden kimmiş?

— Cemaatten biri.

Yakup İmam cemaatine göz gezdirdikten sonra itiraz etti:

— Hayır! Benim cemaatim öyle birşey yapmaz. Ben onlara faydam olsun diye ömrümü verdim.

Neredeyse yavrumu da verdim diyecekti, zoraki yutkundu.

— Bana tutanak tutmayın. Bunu sizden rica ediyorum.

— Fakat devletin bir düzeni vardır.

— O halde devletin bizim maaşlarımızı düzeltmesi gerekmez mi? Yetmiyor işte, yetmiyor. Aldığımız maaş ancak yeme-içme parası. Bazen parasızlıktan aynı şehirde olmamıza rağmen annerne babama bile gidemiyordum. Şimdi ise iki günde bir gidip ziyaret ediyorum. Biraz nefes aldım derken, ihtar da beraberinde geliyor. Tutanak tutmayın efendim. İnanın derdim çok. Beni daha zor duruma sokarsınız.

Müfettiş düşünürken cemaat ayaklanmıştı:

— Hayır! Biz hocamızdan çok memnunuz. Bizim içimizden böyle şerefsiz çıkmaz. Ya kim olduğunu söyleyin ya da bir cemaati karalamayın. Hocamız şimdi herkesten şüphe edecek. Böyle olmaz ki.

— Söyleyemeyiz.

Sonra imama bakan müfettiş onu dışarıya çağırdı.

— Seninle daha sakın bir yerde konuşalım.

— Buyrun, eve çıkalım efendim.

Yakup İmam yine merdivenleri güçlkle çıkıyordu. İçeri girdiklerinde gösterilen koltuğa oturan müfettiş Yakup İmam'ı süzdükten sonra niyetini açıkladı:

— Şimdi senin hakkında tutanak tutmayacağım. Gidip ihtarın aslı yok diyeceğim ama bir daha sen de satış yapmayacaksın, anlaştık mı hocam?

Yakup İmam kızına verdiği sözü düşündü. Ne yapacaktı, şimdi kızına ne diyecek, onu nasıl kurtaracaktı? Zoraki söz verdi.

Müfettiş gittikten sonra hemen evden çıktı. Delicesine yürüyor, hiçbir şey düşünmüyordu. Bir müddet gezdikten sonra aklına Üsâme gelmişti. İçinden hemen onu bulmak geldi. Kızının derdiyle uğraşırken oğlunu unuttuğunu tekrar hatırladı.

Üsame'yi arkadaşlarıyla oynarken buldu. Önce bir köşede oturup onları seyretti. Dalgın dalgın bakıyordu. Üsame babasını farkedince hemen yanına geldi.

— Hayrola baba! Birşey mi oldu?

Yakup İmam ölgün ölgün cevap verdi:

— Ne olsun be oğlum. Senin yanına geldim.

Şaşırmıştı Üsame.

— İyi de niye geldin baba?

— Seninle baba-oğul biraz gezelim diyorum. Hadi Lunaparka gidelim.

Üsame çok şaşırmıştı. Allah Allah, babasına ne olmuştu acaba?

— Gidelim baba... Hemen gidelim.

Saatlerce gezmişti oğluyla. Onunla güzel güzel sohbetler etmiş, o hangi salıncağa binmek isterse onu oraya bindirmişti.

Geceyi düşünerek geçiren Yakup İmam'ı kahvaltıya çağırılmışlar, matem havası içinde sofraya oturmuşlardı.

Birden Gül Hanım'ın dikkatini çekmişti. Kocasının saçlarında aylar öncesinde olmayan beyazlar vardı.

— Hocam, senin saçların beyazlamış.

Biraz şaşırmış olmasına rağmen bozuntuya vermeden cevap verdi:

— Tabi beyazlayacak. Adım adım, bu dünyanın gücü üzerimizden eksiliyor. Kuvvetten düşüyoruz. Yaşlanıyoruz hanım. Öteki aleme doğru yolcuyuz. Bu yolculuk farklı oluyor işte. Ne yapalım?

Fatma da göz ucuyla babasının saçlarına baktı. Gerçekten beyazlamıştı saçları. Ne olmuştu da babasının saçları böyle

birden bire beyazlamıştı? Hayret etmesine rağmen sormuyordu. Babasının annesine verdiği cevapların aynısını vereceğini biliyordu. Umursamaz tavrıyla yine mutfığa geçti. Gözleri balkonda, sandalyede oturan gence takıldı. Genç yine onların camına bakıyordu. Bir an göz göze geldiklerinde genç aceleyle gözlerini başka tarafa çevirdi.

Fatma söylenerek perdeyi hışımla örttü. Çok geçmeden evden çıkan Fatma gencin bulunduğu balkona bakmadan geçip gitti.

Köşeyi dönmeden gencin annesiyle karşılaştı. Hemen ona yaklaşıp oğlunu şikayet etmeyi uygun buldu.

— Bak tēyze. Oğluna söyle bana bakmasın. Elimde değil, çok sinir oluyorum.

Kadın şaşırmıştı.

— Ne bakması kızım? Oğlum kimseye bakmaz. Sana öyle gelmiştir.

— Olur mu, gözleri hep bizim pencerede, bende.

— Peki sen bakmıyorsan, oğlumun baktığını nasıl görüyorsun?

— Canım, göz bu görüyor.

— Oğlumunki de göz kızım. Balkonun tam karşısında eviniz. İster istemez oraya bakıyordur. Eğer sana bakıyorsa oğluma çok yazık.

Bu sözden alınmıştı.

— Nedenmiş o?

— Neden olacak? Senden normalde nefret eder. “İmamın kızı kadar kompleks dolu bir kız görmedim. Benim yerime onun ayakları sakat kalsa o kız ne yapardı bilmem” diyor. Ayrıca seni çok şımarık buluyor. Sana aşık olması mümkün değil gibi geliyor bana. Durum böyle olduğu halde yine sana aşıklsa, oğlum acınacak durumda demektir. Daha dün sabah senin kişiliksiz olduğunu söyledi.

Bu söz Fatma'ya çok ağır gelmişti.

— Söyle oğluna terbiyesizlik yapmasın. Benim kişiliğim yerinde. O kendisine baksın.

— Benim oğlumun kişiliği yerinde kızım. Ona hakaret etme ve onu küçük de görme. Allah esirgesin, bir trafik kazalık işin var. Sen de onun gibi olabilirsin.

— Allah korusun.

— Korusun ama kader bu. Korumayabilir. Sonra yaptığından utanırsın.

Yakup İmam perişandı. Devamlı çareler aranıyordu. O günün gecesinde Fatma gelmemişti. Yatsı namazından sonra bir ara dalmıştı. Uyandığında saat gecenin ikisi olmuştu. İçinde dehşet verici acının top gibi yüreğinde oturmuş olduğunu farketti.

Hemen kalkıp Fatma'nın ayakkabısına baktı. Kızı gelmemişti. Hanımını uyandırmaya çalıştı ama o da günlerdir bitkindi, hanımını uyandıramıyordu. Giyinip Betüş Teyze denilen kadının kapısına gitti. Hırsla zile basıyordu. Dakikalar sonra gelen bir sesle kendine geldi.

— Gecenin bu saatinde hangi terbiyesiz bu?

— Benim, ben Yakup, kapıyı açar mısın?

— Neden açacakmışım kapıyı, ben bir dul kadını. Bu saatte hiçbir erkeğe kapıyı açamam.

— Kızımı almaya geldim. Bu defa iyice sinirlendim. Açın kapıyı da alayım kızımı.

— Burda, kızın mızın yok.

— Biliyorum, kızım sizde. Kapıyı aç, yoksa kendime hakim olamayacağım..

— Ne yaparsın yani, kapıyı kırar mısın?

— Herşey olabilir. Ne olur, beni kötü fiile itmeyin. Güzellikle açın kapıyı.

Kadın kapıyı açmak zorunda kalmıştı.

— Gel bakalım ne bulacaksın? Buyur.

Yakup İmam rüzgar gibi çıkmıştı merdivenleri. Her yeri aramıştı ama kızı yoktu.

Ertesi gün, Betüş komşulara durumu farklı anlatıyordu.

— Şekerim, gecenin yarısı, duygularıma hakim olamıyorum, diye kapıma dayan. Adamın bende gözü varmış meğer. Açmazsan kapıyı kırarım diye tehdit etmesin mi? Aaa! Şaş-tım kaldım ayol! Sen bir imamsın, bunlar sana yakışır mı? Boşuna dememişler, hacıdan hocadan kork diye.

Bu konuşmaları dinleyen mahalleli hanımlardan biri hırs-la ayağa kalktı:

— Olmaz, olmaz. Yakup Efendi asla böyle bir şey yap-maz.

— Aaa, peki ben uyduruyor muyum bunları?

— Olabilir. Öyle olmasını istediğin için uydurmuşsundur.

Kulaktan kulağa yayılmıştı bu söz. Yakup İmam'ın kula-ğına geldiğinde o son duyan kişi olmuştu. Üzüntüyle sordu Yakup İmam:

— Bu kadına inananlar var mı?

Haberi getiren kişi cevap verdi:

— Yok be imam efendi. Ona inanan üç-beş kişiyi geçmez. İnansalar ne yapacaksın ki hocam?

— İmamına kefil olmayan cemate, aynı imamın imamlık yapması doğru değildir. Derhal buradan tayinimi isteyecek-tim.

Caminin önünde cereyan eden bu konuşmalar esnasında Ahmet Bey gelmişti:

— Hayrola Hocam, namuzsuz kadın ne uydurmuş böyle? Gidip şunun haddini bildirelim.

— Bırak Ahmet kardeşim, bırak. Ona inanmayanlar had-dini bildirmişler zaten. Edepsizle baş edemeyiz. Zaten uğra-şacak halim de yok. Kızım kayıp Ahmet, akşam eve gelme-

di. Bugün iş yerine telefon açtım. Dün işyerinden ayrıldı dediler. Şaşkınım Ahmet kardeş, şaşkınım. Yavrum gitti elimden. Ona renkli dünya sunan düzen aldı kızımı elimden, kim bilir kimlere verdi.

İkisi yalnız kaldıklarında göz yaşları içinde Ahmed'e soruyordu:

— Karım üzüntüsünden yatağa düştü. Ben de iyi değilim. Hazreti Yakup gibi umutla beklemek düşünüyorum bana, ama bende o sabır yok Ahmet kardeşim. O yüzden ben acılar içinde yaşıyorum.

— Sabret be Hocam... Başa gelen çekilir. Ne yapacaksın?

— Ben de çekiyorum Ahmet, çekiyorum. Rabbim bana sabır versin. Birazdan polise gideceğim ama ne diyeceğim, bilemiyorum. Üstelik kızım onsekiz yaşını doldurdu. Artık Türk kanununa göre ben kızıma karışamam. Böyle anormal kanun olur mu Ahmet kardeşim? Batıdan alınan bu kanun sayesinde gençlik sokağa dökülecek. Yetkililerin aklı varsa bu konuda düşünmesi lazım. Bana gelince, yandım ben Ahmet kardeşim, yandım... Düzenin yaktığı fırında yandım.

Fatma, babasının işyerini ve işini bildiğini öğrendiğinde, tek gidecek kapının Betüş olduğunu düşündü. Fakat aynı mahallede oldukları için bunun imkansız olduğunu hatırlayarak ona telefon açtı.

Telefondaki Betüş'tü. Fatma'ya cevap veriyordu:

— İyi yaptın kız. Hangi çağdayız... Bu çağda imam kızı olmak kolay mı? Boşver hayatını yaşarsın. Sen bizim kızların yanına git. Ben onlara şimdi telefon açarım, seni hemen kabul ederler.

Verilen adrese gitmişti Fatma.

Evde ortalığı temizleyen hanımdan başka kimse yoktu. Kadın onu güller yüzle karşılamıştı.

— Buyur kızım. Burasını evin bil. Geç şöyle otur da tanışalım bakalım. Kimsin nereden geldin?

Fatma Çiçek isminin babası tarafından duyulduğunu hatırlayıp, yeni bir isim bulmuştu.

— Benim ismim Demet. Sizin isminiz?

— Benimki de Seyhan... Peki kızım sen de mi mankensin?

— Evet mankenim.

— İyî iyi. İnşâallah hep manken kalırsın. Bizim bu eve gelenlerin bazıları manken kaldı ama bazıları başka şey oldu.

— Allah korusun, ben başka birşey olmam.

Tecrübeli kadındı Reyhan.

— İnşâallah olmazsın ama dikkat etmelisin. Seni yavaş yavaş alıştıracırlar. Henüz ar damarı yırtılmamış bir kıza benziyorsun. Dikkat et olur mu? Her davet edenin davetine gitme. Seni yatağına götürmek isteyenler bunu sana direkt söyleyemezse, seni önce yemeğe davet ederler. Bu davetin altı temiz değildir kızım. Seni neden davet ediyor? İyilik içinse, sokakta yüzlerce sokak çocuğı var, fakirler var, gitsin onları davet etsin. Bak sana ilk günden söylüyorum. Kötü yola düşmek istemiyorsan, hiç kimsenin yemek davetini kabul etme.. Diskolara gitme. Hemen aceleyle girdim bu konulara ama kimseler gelmeden insanlığımı yapayım, diyorum. Hele içkiyi ağzına hiç koyma. İşinden evine, evinden işine git.

Dini bilgisi olmadığı için Reyhan Hanım, kendisine göre fetva da veriyordu.

— Gençsin, eğlenmek istersen toplu yerlere git. Gazinoya filan. Benden sana tavsiye kızım. Benim de senin kadar kızım var.. İstemem yanlış yola gitmenizi.

Fatma dikkatlice dinlemişti Reyhan Hanım'ı. Çok geçmeden iki manken kız gelmiş Fatma'yla tanışıyorlardı.

— Ben Figo, arkadaşım Bema.

— Ben de Demet...

Oturup sohbet etmeye başladılar.

Figo öğrenmek istiyordu:

— Kaç yıldır mankenlik yapıyorsunuz?

Fatma cevap verirken biraz çekingendi

— Daha yeni başladım.

Figo durmadan sorular soruyordu:

— Çıktığın biri var mı?

— Hayır yok.

— O halde ben sana bulurum, hiç merak etme.

Berna çok sinirlenmişti:

— Neden sen buluyorsun? İsterse kendisi bulur. Sen şey misin?

Kendisine Figo ismini takan manken namus anlayışıyla bile alay eden biriydi.

— Şey olsam ne yazar?

Berna bu kıza dayanamıyordu.

— Bana aylardır ısrar ettin. Sözlümü boynuzlatamadın, şimdi elalemin kızıyla uğraşma. Zaten senin hışımına uğrayan bir yerlere gidiyor...

Figo ile Berna kendi aralarında tartışmaya başlamışlardı. Fatma da hayretle onları izliyordu.

Sonra teybi açan Figo orta yerde dansetmeye başlamıştı. Fatma da neye uğradığını şaşırılmış halde Figo'ya bakıyordu.

Çelişkiler içinde akşam olmuştu. Fatma'nın ilk geceseydi bu. Evden kaçmış bir kız olarak giriyordu bu geceye ve ilk girişi hiç de sevimli gelmemiştir ona.

Yatağına yattığında düşünüyordu. Şimdi özgür olacak mıydı? Rahat edecek, mutlu olacak mıydı? Arzularını tatmin edince eline ne geçecekti? Garip bir ürperti almıştı Fatma'yı. Sonra kendisini boşvermeye yönlendirmeyi uygun buldu.

Parası pulu da yoktu ama Betüş Teyzesi yetiştirirdi imdadına. Ona çok miktarda para göndermişti, kazanınca ödersin diye bir de not düşmüştü.

Ertesi gün Beyoğlu'na gidip kendisine yeni bir kıyafet almıştı. Manken olarak gireceği işyerinde arkadaşlarından aşağı kalmamalıydı. Akşam olduğunda kaldığı eve iki manken daha gelmişti. Figo'nun arkadaşlarıydı. Berna hiç sevmiyordu onları; nefretle onlara bakıp Fatma'ya fısıldadı:

— İnsan nerede olursa olsun, insanlık seviyesini kaybetmemeli. Bunlar, manken mi, hayat kadını mı belli değil. Bizim gibi mankenlere de kötü gözle bakılmasına sebep oluyorlar.

Fatma en namuslu mankenin bile bacak gösterme mecburiyeti olduğunu düşünerek mırıldandı:

— Haklısın, bizim iş yerimizde de vardı böyle bir manken.

— Çağın para makinası olmuş mankenler. Herkes onların sırtından kazanmak istiyor, kızları bir yerlere çekiyorlardı ama akıllı olan çekilmez. Ben de mankenim ama beni kimse ler aldatamadı. Sözlüm hariç. O başka...

Fig o kızlara tepeden inme davet çıkarmıştı:

— Bu gece gazinoya gidiyoruz. Pop ilahını dinleyeceğiz, hadi kızlar kalkın.

Berna itiraz etti:

— Ben gitmem, beni sözlüm götürür.

Fig o Fatma'ya dönmüştü.

— Hadi sen kalk. Bu geri kafalıya aldanma.

Fatma'nın kolundan tutmuş, onu zorla kaldırmıştı.

Gazinoya gittiklerinde Fatma sağa sola bakıyordu. Acaba onu bir tanıdık görür müydü? Bir tanıdığa rastlasaydı ne yapardı?

Yerlerine oturduklarında, ilah dedikleri genç sahnede ydi. Kızlar oynayarak yerlerine oturmuş, oynamaya oturdukları yerden devam ediyor, müziğin temposuna uyuyorlardı.

İlk dakikalar Fatma çekingen oturuyordu. Dakikalar geçtikçe o da tempoya ayak uydurmaya başlamıştı. Evinden kaçışın ikinci gecesinde kendisinin çok farklı bir ortamda bulmuştu Fatma. Hem üzü lüyor, hem de bulunduğu ortama uyum sağlamaya çalışıyordu.

Fatma ertesi gün yatağından yorgun kalkmıştı. Kızlar da

kalkmış, kahvaltıyı hazırlamışlardı.

Figö Fatma'ya dönerek müjde veriyordu:

— İşiniz hazır Demet Hanım. Damla Moda evinde Güngör Bey'in yanında çalışacaksın. Dikkat et, çapkın adamdır ha. Yanındaki mankenleri başkasına kaptırmak istemez.

Fatma henüz bu sözlere alışmamıştı.

— O da ne demek öyle? Ben orta malı mıyım?

Figö alınmıştı:

— Ne yani, biz orta malı mıyız?

— Ben sizi bilemem, ben kendimi biliyorum. Ben orta malı değilim.

— Sen bu kafayı değıştirmezsın, bu piyasada hiçbir yere gelemesın, bunu bil.

Bu söze de Berna alınmıştı.

— Ne demek bu? Ben nasıl geldim? Bileğimin gücüyle geldim.

Yine tartışma başlamıştı.

Berna konuyu kapatıyor, fakat Figö tekrar açıyordu.

Ertesi gün Damla Moda evindeydi Fatma. Güngör Bey Fatma'yı şöylesine süzdükten sonra ona giydirilmek üzere bir model istemişti.

— Alın bunu giyinin, bana mini bir defile yapın da sizi göreyim.

Fatma modeli eline alıp soyunma odasına geçip giyindi.

Güngör Bey'in karşısına çıkınca, Güngör Bey kararını vermişti;

— Hum. Vucudun ve yürüyüşün güzel. Seni işe alıyorum.

Fatma işe başlamış, aradan daha beş gün geçmişti ki, Güngör Bey ona teklifte bulunuyordu.

— Demet Hanım! Tanışmamızın onuruna sizinle bir akşam yemeğiyiyelim mi?

Fatma hiç düşünmeden kararını söylüyordu:

— Teşekkür ediyorum. Prensipte kimseyle yemeğe çıkmıyorum?

Güngör Bey, koltuğundan kalkmış Fatma'nın yanına gelmişti.

— Canım, ben kimse miyim? Ben senin işverenin olduğuma göre, yarı baban sayılırım.

— Teşekkür ediyorum efendim, ama ben bu konuda kararlıyım.

— Anlamıyorum sebep nedir? Tutucu bir ailenin kızı mısın? Dini inançların veya çıktığın biri mi var?

— Dini inancım var tabi.

Güngör Bey tuhaf bir şekilde kahkaha atmıştı.

— Bırak kızım bu sözleri. Sen benim karşımda mini etek giyorsun, yemek mi yemeyeceksin? Saçma!

Fatma günlerdir zaten dolmuştu. İlk defa dini bir savunmaya ihtiyaç hissediyordu... Daha önce kullanmadığı bilgileri şimdi kullanma gereği hissediyordu.

— Neden saçma olsun? İnsanlar bir günahı işliyorsa onunla beraber bütün günahları işlemek zorundalar mı?

— Kızım, yemek yemek neden günah olsun ki? Sonra bırak bu sevap günah işlerini. Şimdi hangi çağdayız?

— Çağla ilgisi yok. Din dindir, dinsizlik de dinsizlik. Dinsizlik, İslâm dininden daha mı faydalı ki çağımıza onu layık görüyorsunuz?

Güngör Bey, ıslık çalarak hayretini dile getirdi:

— Gerçekten güzel bir söz söyledin. Yani bomba gibi bir söz. Bu sözü levha yapıp duvarıma asacağım.

— Teşekkür ediyorum Güngör Bey, iltifat ediyorsunuz.

— Sen şu teşekkürden vazgeç de söyle. Yemeğe ne zaman gidiyoruz?

Fatma sinirlenmiş, belli etmemeye çalışıyordu.

— Gitmiyoruz efendim. Daha önce söylemiştim.

— Bak Demet hata ediyorsun. Benimle güzel geçinsen iyi edersin. Seni manken olarak bir anda ülke çapında tanınır hale getiririm. Elimin altında onlarca muhabir var. Hiçbirisi beni kırmaz... İstersen giydiğin iç çamaşırlarını bile haber yaptırır, seni şöhret yaparım

— Ben şöhret olmak istemiyorum ki...

Güngör Bey sinirlenerek eliyle işaret ediyordu;

— Tamam, tamam. Gidebilirsin. Yarın Hilton'da defile var. Bu gece kendinizi yormazsanız iyi olur. Yarın kondiksyonunuz yerinde olmalı. Tam saatinde orda ol. Defile öncesi prova yapılacak.

Fatma, ertesi sabah Hilton Otelinin defile salonuna doğru inmeye başladı. Birkaç merdiven indikten sonra onlarca genç kızın acaip giysiler içinde podyumda gezindiklerini gördü. Kendisi de girmişti aralarına.

Güngör Bey, hemen Fatma'nın eline bir kıyafet vermiş, izah ediyordu:

— Bu elbiseyi al, iç çamaşır giymeden bu elbiseyi giy. Defile çok seksi görünmeli.

Fatma ilk defa böyle bir teklifle karşılaşmış, çok da utanmıştı... Hırsından titriyordu:

— Ben öyle giyinemem efendim.

Güngör Be, sinirlenmişti:

— Ne demek bu? Sen burayı manastır mı zannettin? Sen nesin ha? Mankenlik öğretenler sana bunları anlatmadılar mı? Bize yobaz lazım değil kızım. Bize çağdaş manken lazım.

Fatma çoktan babasına hak vermişti. Çağdaşlık ölçülerinde günaha doğru giderken hiçbir sınır tanınmıyordu. Yok edemediği imanı galeyana gelmiş, iyice sinirlenmişti. Eski-meyen bilgisiyle cevap verdi:

— Çağdaş olmak için her tarafımızı göstermek zorunda

mıyız?

Güngör Bey dişlerini sıkarak cevap veriyordu:

— Evet canım, gerekirse aynen öyle olmak zorundasınız. Sizin vücudunuz olmasa ne işe yararsınız? Çekicilik söz konusu olmasaydı karton mankenlerle yapardık bu defileleri.

Daha sonra tekrar ediyordu teklifini:

Hadi kızım, hadi bize hacılık yapma da git giyin bakalım.

Ne de olsa bilgi birikimi vardı. İçindeki kalıntı da olsa imandı. Ve Fatma kararlıydı:

— Hayır! Ben bu kıyafeti söylediğiniz şartlarda ölsem de giymem. Müşteri bizi mi beğenecek, elbiseleri mi?

Bu defa Güngör Bey adamakıllı sinirlenmişti. Gözleri dönmüştü sinirden:

— Bize nutuk atmayı bırak da defol git burdan. Seni bir daha gözüm görmesin.

Bu defa Fatma bağırarak cevap veriyordu.

— Siz istemeseniz de gideceğim zaten. Sizin satışınız fazla olsun diye kendimi pazarlayacak değilim.

Güngör Bey biraz sakinleşmiş gibi alaylı alaylı cevap veriyordu.

— Sen mini etek giyerek ne yaptığını sanıyorsun, kuş beyinli kız. Çağdaş ol, çağdaş.

Fatma merdivenleri çıkarken kendi kendisine söyleniyordu;

— Şimdi anladım çağdaş olmanın sınırını. Demek mini etek bile bunların çağdaş olma sınırı değilmiş.

Yavaş yavaş girilen karanlıktan

Birden bire aydınlığa çıkmak zordur.

Fatma derdini Berna'ya dökmüş, her şeyi anlatmıştı.

— Bravo, çok iyi yapmışsın. Madem ki bir insan bir şeyi istemiyor, o halde ona anlayış gösterilmelidir. Ben her kıyafeti giyerim ama benim de kendime göre tabularım vardır. Onlardan taviz veremem.

Figo devamlı başka şeyler anlatıyor, sanki kızları birşeylere alıştıırıyordu.

— Bulacaksın para babası bir moruk. Onunla yaşayacak, üzerine bir daire aldıldın mı atacaksın tekmeği.

Sofrayı hazırlayan Reyhan Hanım Figo'ya ters ters baktı.

— Bunu hep söylersin ama hâlâ kendin birini bulamadın.

— Ben bir kişiye bağlanıp kalamam.

Berna yine kızgın kızgın söyleniyordu.

— Sen neden bir genelevinde çalışmıyorsun, ben buna şaşıyorum.

Fatma yine kavga çıkacak sanmıştı ama Figo hiç oralı bile olmuyordu.

— Sırası gelince o da olabilir. Benim için para neredeyse vucudum oradadır.

Berna'yla Fatma yalnız kaldıklarında konuşuyorlardı:

— Bu kız buraya gelen kızların çoğunu baştan çıkardı. Yok efendim ne olacakmış. Hangi çağdaymışız. Neler neler. Buna ve Betüş'e dikkat et Demet. Bunlar kadın ticareti yapıyorlar gibi bir duyguya kapıldım. Son üç ayda buraya gelen kızların sayısı belli değil, nereye gittiler onu bile bilmiyorum.

— Fakat mümkün değil. Betüş abla kadın satıcısı olsa lüks yaşar, çok parası olurdu.

— O tipler mahalle arası pezolarıdır. Onlar arada bir manken, şarkıcı veya aktrist yapacağız ayaklarına kızları aldattır, sonra da onları satarlarmış. Böyle özel evlerde erkeklere alıştırlırlar, sonrasını anla artık.

Fatma şaşkın şaşkın sordu:

— O halde sen neden burdasın?

— Bana birşey yapamazlar. Sözlümü tanıyorlar. Sözlüm onların evlerini başlarına yıkar. Bunu biliyorlar. Sen kendine dikkat et.

Fatma o geceyi korku içinde geçirmiş, ertesi gün gazete ilanıyla iş aramaya başlamıştı.

Günler sonra yine Beyoğlu'nda bir iş bulmuştu.

Çalışmaya başladığında her şey iyi gidiyordu. Patronu da fena insana benzemiyordu.

İlk işi yeni iş yerinde arkadaşlar edinmek olmuş, onlarla birlikte aynı evde kalmaya başlamıştı.

Mankenlerin çoğu akşamları evlerine gidiyorlar, ancak evinden kaçan veya evleri uzakta olan mankenler ev tutup beraber oturuyorlardı.

Yeni arkadaşlarının içinde de namus duygusundan uzak olanlar vardı. Yeni evinde arkadaşlarının içinde Cemile ve

Neriman aşırı ahlaksızlığa karşılarıdı.

Onlarla beraber geziyor, onlarla beraber müzik dinliyor, aynı ortamı paylaşıyordu.

Bir gece hep beraber, lüks bir hotele yemek yemeğe gitmişler, bütün arkadaşları içki içmeğe başlamışlardı.

Fatma'nın önünde de kadeh vardı. Arkadaşı Neriman Fatma'nın önündeki kadehi doldurmuş, Fatma'ya söyleniyordu:

— Hadi Demet, şerefine içelim, kaldır kadehini.

Fatma'ya bu teklif çok ağır gelmişti. Ne diyeceğini şaşır-mıştı.

“İçmesem acaba, gerici derler mi?” diye düşündü.

Herkese çok normal görünen içki içmek neden kendisine ağır geliyordu?

İçkiyi dudağına götürüyor, tekrar geri çekiyordu. Acaba insan böyle böyle mi yoldan çıkardı? Reyhan Hanım da babası gibi söylemişti. “Yavaş yavaş alıştıırırlar insanı” demişti.

Birden aklına babasının içki hakkındaki sözü gelmişti:

— İçki içen insandan önce utanma duygusu, sonra da korku gider, demişti.

Şimdi nereden aklına gelmişti babasının sözü. Şöyle tam çağdaş kızlar gibi istediğı şekilde neden yaşayamıyordu ki? Neydi ondaki baskı? Evden ayrılıp rahat etmişti. Peki içinden neden ayrılamıyordu? Neden ortama uyamıyordu? Masada bulunan öteki arkadaşları da Fatma'nın içmediğini farketmişti. Israrla “iç” diyorlardı.

— İç. Sen içine kapanık bir kıza benziyorsun. İç de açıl biraz.

Herkes içmesini istiyordu.

Fatma yine kadehi ağzına kadar götürmüştü, ama bir türlü içemiyordu. Birdenbire karar vermişti. Hemen içecekti. Aceleyle içkiyi ağzına götürüp, gözlerini kapattı, ama yine

icemiyordu.

Allah geliyordu aklına. Bu ortamda Allah'ın aklına gelmesi onu hiç memnun etmiyor, bilhassa Allah'ı, dini, Peygamberi, herşeyi unutmak istiyordu; ama kendiliğinden aklına geliyordu işte. Şimdi bir de hafız oluşu gelmişti aklına. "Sırası mıydı şimdi?" Kızdı kendi kendine, fakat kendisini yine kendisi yenemiyordu.

Fatma o günden sonra, kendisini daha çok çağdaşlaştırmaya çalışsa da ancak mini eteğe kadar gelebilmiş, ona da bir türlü alışamamıştı.

Günler sonra kendisini bulan Betüş, işyerine gelmiş verdiği paraların hepsini istemişti. Fatma yalvarıyordu:

— Ama Betüş Abla, hepsini birden nasıl vereyim? Müsaade edersen taksit taksit öderim.

Yüz hatlarını buruşturan Betüş, cevap verdi:

— Hayır. Kabul etmiyorum. Ya paramı verirsin, ya da babana burda olduğunu söyler, adresini veririm.

— Tamam, bir ay sonra paranızı gönderirim.

Betüş gider gitmez Fatma düşünmeye başlamıştı. Bir ay sonra onca parayı nasıl verecekti. Mümkün değildi bu. O halde bu işyerinden ayrılmalı, başka iş bulmalıydı. Betüş'e parasını biriktirince verirdi.

Fatma tekrar, üç aydır çalıştığı bu işyerinden ayrılmış, başka bir yer bulmuştu. Orada da rahat edememiş, bir ay sonra da ordan çıkıp, nihayet iyi bir yer bulmuştu.

Burda rahattı. Özellikle manken arkadaşı Leyla çok ağırbaşlıydı. Bazı görüşleri bozuktu ama Fatma onu hoş görüyor, "ben hem imam kızı, hem de hafız olduğum halde böyleysem, dinini hiç bilmeyen Leyla'da o kadar bozukluk olsun" diyordu.

Aylar geçiyor, Fatma sağda solda sürünüyordu.

Leyla da erkekten dönme Banu'yla tanıştırmıştı Fatma'yı

— Sakın dönme oluşu seni korkutmasın. Birçok cinsi sağlam olup, fikri bozuklardan daha iyi biridir. Hiç kimseye kötü yolu tavsiye etmez. Kendi halinde birisidir... İstersen üçümüz beraber bir daire kiralayalım. Beraberce öderiz kirayı. Sahi unuttuyordum, Nejla isminde bir arkadaşım da var. O da “ortak bir daireye çıkalım” diyordu.

Fatma sağda solda kaldığı için bıkmıştı. Eşyaları çalınıyor, elalemin evlerinde rahat etmiyordu.... Daire aramaya karar vermişlerdi. Bir an önce bu işkence bitmeliydi.

Son aylarda canından bıkar olmuştu... Tanındıklarına “bu gece sizde kalabilir miyim?” demekten bıkmıştı. Kitap okuma alışkanlığını bırakamadığı için devamlı kitaplar alıyor, gittiği yerlerde kaybediyordu. Zaten rahatça da kitap okuyamaz olmuştu.

Ne istiyordu Fatma? Hala kendisi de anlayabilmiş değildi. Binlerce gencimiz, binlerce hafızımız gibi... O da aydınlığı veriyor, karanlığı alıyordu...

Kendisini değil başkası, kendisi bile tanıyamıyordu.

Akıl için doğru birdi;

Ama doğruyu kim tesbit edecekti?

Fatma bu işyerinde midi veya şanel kıyafetleri teşhir ettiği için çok memnun oluyordu, ama arada bir bu firmada da mini etek vardı. Kendisini alıştırılmaya çalışıyordu. Kendisini İslâmi ruhtan kurtarmaya çalışıyor, ama bir türlü beceremiyordu.

İslâm'a yapılan hakaretlere dayanamıyor, başkalarına karşı İslâm'ı savunurken tekrar imanını yenileniyordu. Şaşkınlı Fatma. Ana evinde bile bu kadar İslâmı savunmamıştı. Neden her gün İslâm'ı mutlaka savunacak birşeyler oluyordu.

İşte yine aynı şeyle karşılaşmıştı.

Devamlı işyerinde gezinen Selim Bey Fatma'yla konuşuyordu.

— Çağımıza materyalist felsefeyi taşımazsak, çağımız aydınlığa çıkamaz.

Fatma pek anlamasa da materyalist felsefenin temelinde dinin reddedildiğini biliyordu.

Mecbur hissediyordu kendisini. Daha önce başkalarına da sormak zorunda kaldığı soruyu Selim Bey'e sordu:

— Dinsizlik, İslâm dininden daha mı faydalı ki, onu çağımıza layık görüyorsunuz? Bu soruyu kime sorsam cevapsız kalıyorum.

Selim Bey kendisine güveni ifade eden bir tavırla cevap verdi:

— Siz bilen kişilere rastlamamışsınız Demet Hanım. Dinsizlik...

Birden durakladı Selim Bey.

— Şuna dinsizlik demeyelim. Çağdaş kavramlarla, yani bilimsel kavramlarla konuşalım. "Materyalist Felsefe" diyelim şuna. Materyalist felsefe gerçek bir aydınlıktır.

— Hangi özelliğinden dolayı?

— Herşeyden önce bilimi inkar etmiyor. Bilakis bilim materyalist felsefeyle vardır.

Fatma hemen Kur'an ayetlerinden bazılarını hatırladı:

— Kur'an'da Lokman Hekim'den, en büyük doktordan bahsedilir. Sizce Lokman Hekim materyalist midir? Düşünmeye, insanı ilerlemeye teşvik eden ayetler de materyalist felsefeye mi dayanır. Binlerce konuya ışık tutan, dünyaya yeni bir sistemin açıklamasını yapan Peygamberimiz (s.a.v) Efendimiz de materyalist miydi sizce? Dünyanın en müthiş haritası olan, harikalar listesine giren Piri Reis'in haritası, sizce materyalizmden mi güç aldı? Cebiri bulan Cabir ve benzerleri de sizce materyalist miydiler? Gerçi ben bu konulardan anlamam ama, ilk işim, durmadan okuyarak size gerektiği gibi cevaplar vereceğim.

— Bravo Demet Hanım. Kararlılığınıza hayran kaldım.

Haftalar geçmiş, Leyla tuhaflaşmıştı.

Patron Nedim Bey, Leyla'yı çağırmış, herkesin içinde onu ikaz ediyordu:

— Bak Leyla. Gidişatını beğenmiyorum. Yine uyuşturucu almışsın. Hani artık imeyecektin?

Leyla mahcup mahcup cevap verdi:

— Ne yapayım. Bağımlı hale gelmişim. İmeden duramıyorum.

— Bak, böyle gidersen çok kötü durumlarda kalırsın. Kırılma ama, öyle hale gelirsin ki, uyuşturucu bulmak için kendini satarsın. Dost acı söyler ama doğruyu söylediği için acıdır ve bazı doğruların acı bedelleri vardır.

— Haklısınız. Tamamen haklısınız. O zehiri içen bir daha kendine gelemiyor. Hatta yle hale geliyorum ki, annemin karnında uyuşturucu olduğunu bilsem, bıçağı sokar annemi öldürme pahasına alırım. Nasıl kurtulacağımı bilemiyorum.

Nedim Bey, çok üzülmüştü.

— Bu uyuşturucu konusunda devlet çok geç kalıyor. Toplum da yle. Gençlik bu konuda bilgilendirilmiyor. Bir kere merak edip içiyorlar. Sonrası felaketle noktalanıyor. Hem merakı ortadan kaldırmak için özendirici filmler gösterilmeli, hem de medya gençliği bu konuda bilgilendirmelidir.

Fatma, hayretler içinde kalmıştı;

— Aaa! şaşırdım kaldım doğrusu. Cahil insanlar aldanıp uyuşturucu içerler. Sen kültürlü kıza benziyorsun, nasıl aldandın?

Sonra kendisini düşündü. Acaba kendisi nasıl aldanmıştı?

Leyla da çok üzgündü:

— Oldu bir kere. Beni sevdiğini zannettiğim gence aldandım.

Nedim Bey devam etti.

— Uyuşturucu mafyasının özel elemanları vardır. Başka-

larını mübtela yapmak için uğraşırlar. Sizininki de öyle olmasın.

— Yok canım. O da memnun değildi. Düştüm bir defa, nasıl kalkarım bilmem. Ailem bilse çok kızarlar. “İstedğin gibi gez, diskolara git, içki iç, ama uyuşturucu içme” diyorlar devamlı.

Nedim Bey dindar aileden gelen biriydi. Dini pek bilmese de bazı konularda tutarlıydı. Ayağa kalkıp cevap verdi:

— Saçma! Disko, içki eşittir uyuşturucu değil midir? Mendili denize atacaksın, ıslanmasın diye tedbir arayacaksın. Böyle şey olmaz! Aileler henüz ülkemizin ne hale geldiğini hiç bilmiyorlar...

Fatma can kulağıyla dinliyordu bunları.

Korkmaya başlamıştı. Kendisi çok dikkat etmeliydi.

İşten çıkmış, Leyla'nın teyzesinde kalmaya giderken, kitap almıştı.

Leyla'ya dönerek fikrini söyledi.

— Bugün kendimi çok yetersiz hissettim. Çok kitap okumam gerektiğini anladım.

— Aldığın kitaplar bilimsel kitaplar mı?

— Evet, bilimsel ve dinimsel.

Leyla düşünüyordu. Sorma gereği duydu:

— Bilimseli anladım. Şu dinimseli anlayamadım, o ne demek?

Fatma gülererek cevap verdi.

— Öylesine söyledim canım. Dini demek istedim.

— Demek dinle ilgileniyorsun? Ben hiç ilgilenmedim. Daha doğrusu aile ortamında din...

Daha sözü bitirmemişti ki, Banu ile karşılaşmışlardı.

— Merhaba Banu, nereye böyle?

— Şöylesine geziniyorum. Sıkıldım da ne yapacağımı bilemiyorum.

Fatma tavsiyesini bildirdi:

— Kitap okuyun, kitap iyi arkadaştır. Boş kalan insan kendisini içten bitirirmiş.

Ayak üstü konuşmuşlardı. Banu'nun yürüyüşü Fatma'nın hiç hoşuna gitmemişti. Samimi olur olmaz, şakaya getirip bunu söyleyecekti.

Günler, haftalar sonra samimi olmuşlardı.

Bir araya geldiklerinde ilk işi yolunu bulup onu söylemek oldu.

— Bak Banu kardeş, seni anlıyorum ama başkaları anlamaz. Yürüyüşünü biraz düzeltirsen iyi olur.

— Aman, alışmışım ayol. Düzeltmiyorum.

— Düzeltirsin... Bunun için önce karar vermen gerekiyor. Sonra neden o kadar kırtasın ki, kırtarak yürüdüğün için daha güzel olmuyorsun ki. Kadınlara özentiyse bu durumun, ben böyle kırtan normal bir kadın görmedim.

— Doğru ama alışmışım.

— Önceden kırtmadan yürümeye alışkıydın ama sonra kırtmaya alıştın. Şimdi tersini yaparsan olur biter. Seninle aynı evde kalacağız. Arkadaşıma kötü not vermelerini istemem.

Banu Leyla'ya baktı:

— Ne iş Leyla? Bu hanımefendinin emrinde mi gezeceğiz? Bu benim durumumu bilmiyor mu?

— Biliyor canım. Herşeyi anlattım.

Fatma Banu'ya kararlı tavrıyla cevap verdi:

— Dönmeliğin arkasına sığınma Banu. Dönmeler de ister-seler iyiye doğru dönebilirler. Sen kendini şartlandırmışsın.

— O halde sen benimle nasıl daire tutacaksın?

— Sen fuhuş yapmıyormuşsun. Sen zevk için cinsiyet değiştirmemişsin. Zaten en büyük günah eşcinsellikten sonra cinsiyet değiştirmektir. Allah'a yapılan büyük isyanlardan

biri. Sen farklısın. Her şeyden önce pişmansın. Pişman insanlar dince makbul insanlardır.

— Olsun, ne farkeder?

— Çok şey farkeder. Tevbe etmişsin.

— Olsun. Tevbe de etsem, ben bir dönmeyim. Dönmeyle yürümeye utanmayacak mısın?

— Ben günahına devam etmeyen, tevbe eden kim olursa olsun onunla gezerim. Bundan hiç utanmam. Ona destek vermek için yaparım bunu. Onu yalnız bırakmamak için yaparım. Ama tevbe etmeyen, fuhşuna devam edenle aynı yerde yaşayamam.

Banu ilginç bulmuştu Fatma'yı. Leyla'ya bakarak sordu:

— Bu ne iş Leyla? Hem öyle, hem böyle olur mu insan? Bu kız dindar mı?

Fatma vermişti cevabı:

— Dinsiz değilim... Ama... Gerisini sorma!

Banu sinirlenmişti.

— Sen herşeyi soruyorsun ama...

Fatma acı acı Banu'ya baktı.

— Sen kendini anlatırken benim kadar utanamazsın Banu...

Banu daha çok şaşırmıştı.

— Sen iki kere mi dönmessin? Neden utanıyorsun?

Fatma'nın evden kaçışından bu yana beş ay geçmişti. Ama bu beş ay, ona beş yıldan daha uzun zaman geçmiş his-sini veriyordu. Karmaşıktı duyguları.

Fatma, arkadaşları Leyla, Necla ve Banu ile kalmaya karar verdikten sonra Galatasaray Lisesi'nin arka kısımlarında bulunan bir sokakta daire bulmuşlardı. Ortak harcamalarla bu evde yaşamaya karar vermişlerdi.

Daireyi temizletip, güzelce döşemişler, eşyalarını yerleştirmişlerdi. Üç odası, geniş bir salonu olan dairede, özgür yaşama planları dört arkadaşın ortak noktalarından yola çıkılarak yapılmıştı. Evlerine yerleştikleri bu ilk gece Leyla'nın teklifine ayrılacaktı.

— Arkadaşlar! Bu gece herkes hayatını anlatsın. Birbirimizi yakından tanıyalım. Artık biz bir aile olduk. Birbirini tanımayan aile olmaz. Dilerseniz önce ben başlayayım.

Genç kızların hepsi kabul etmişti bu teklifi. Önce Leyla başladı.

Genç kızların hepsi kabul etmişti bu teklifi. Önce Leyla başladı.

— Ben İzmir’liyim. Onsekiz yaşıma yeni bitirdim. Üç kardeşiz. Üçümüz de kızız. Babam demir tüccarıdır. Mankenlik kursuna babamın zoruyla katıldım. Lise mezunuyum. Üniversiteye gitmek için hazırlanacağım.

Gülüşler ayyuka çıkıyordu. Necla ile Banu çok iyi biliyorlardı, uyuşturucu kullananlar okuyamaz, ders çalışmazlardı. Özellikle bağımlı oldukları zaman.

Sıra Necla’daydı:

— Ben Bursa’lıyım. Ondokuz yaşındayım. İki kardeşiz. Babam annemi bırakıp Almanya’ya gitmiş. Orada çekici Alman kadınlarını görünce, artık annem ona çekici gelmemiş ve annemi bırakmış. Annem hayat kadınlığı yaparak beni büyütmüş. Ben de hayat kadınlığını değil mankenliği seçtim. Kendisine üç gündür erkek eli,değmeyen bekar bir genç kıyım.

Fatma hayretler içinde kalmıştı. Kendisi imam babasını, namuslu ve müslüman annesini anlatamazken, Necla hayat kadını olan annesini ne de rahat anlatıyordu.

Yine kahkaha sesleri birbirine karışıyordu. Sıra Banu’daydı o da neşeli neşeli anlatmaya başladı

— Ben ezelden kadın yaratılmış Ankaralı bir genç kıyım.

Hep beraber yine gülüyorlardı. Banu aldırış etmeden devam etti.

— Babam denen p... de annemi bir kadın yüzünden bırakmış. Benim annem hayat kadını olmamış.

Necla gülerek devam etti:

— Canım, o işi de sen yapıyorsun ya.

Banu buna sinirlenmişti:

— Ağzını topla kız! Gelirsem cart diye yırtarım ağzını. Ben namuslu bir kadını. Şu anda dürüst bir patronun yanın-

da çalışmaktayım. Uyuşturucu kullanmam.

— Neden okumadın?

— Kanıma girdiler benim. Kadın gibiymişim. Sokakta bana laf atan piçler yüzünden bunalıma girdim. Psikolojim bozuldu. Demek ben aslında kadınmışım, dedim. O zamanlarda Bülent'in ameliyatı çok sükse yapmıştı. Koca ülke o zaman sadece onun ameliyatını konuşuyordu. Ben de aldandım. Annem de kız evladını çok severmiş. Annem çok ağladı yalvardı ama dinlemedim. Sonunda ameliyatla ben de kadın oldum.

Sıra Fatma'ya gelmişti.

Babasının İmam olduğunu söylese miydi? “Hayır” dedi. “Dikkatli olmalıyım. Söylememeliyim. Benimle alay eder, benim gericiliğime karar verirler” diyerek, o da bir senorya uyduruverdi.

— Ben aslen İstanbulluyum. Babam bir fabrikatördür. İki kardeşiz. Annem bir modelisttir. Benim manken olmamı annemle babam istediler. Lise mezunuyum. Üniversiteye hazırlanıyorum.

Necla sormadan edemedi:

— Peki, madem İstanbullusun, neden evinde değil de bizimle kalıyorsun?

Fatma şaşırılmıştı.

— Şey... Evimiz kalabalık da beni sıkıyor.

— Hani iki kardeşiniz? Ayrıca burda biz de kalabalık sayılmaz mıyız?

Hiçbir yalancı, aynı yalanı sonuna kadar hatırlayamaz, bir gün mutlaka yalanı çıkardı, ama Fatma'nunki anında çıkmıştı. O da bir yalanını kurtarmak için, ikinci bir yalana başvurdu.

— Evimizde hizmetçiler, annemin manken arkadaşları, babamın iş arkadaşları derken adım atacak yer kalmıyor. Ben

de evden ayrılmaya karar verdim.

Fatma bu yalanları söylerken evden ayrıldığı ilk günü düşünmüştü.

Babasının saçlarındaki beyazları gördüğü gün, işyerine geldiğinde, izinden dönen sekreterle karşılaşmış, sekreter ona babasının aradığını söylemişti. Dünya sanki başına çökmüş gibi olmuş, saatlerce kendine gelememişti. Sonra da babasını görmeye cesaret edememiş, evden ayrılmıştı.

Günlerdir arkadaşlarında birer gece geçirmiş, şimdi de ortak dairelerini tutmuşlardı. İsmi tekrar değiştiren Fatma; düşünüyordu:

Banu'nun sesiyle irkildi.

— Demet, neden böyle daldın?

Necla gülerek cevap verdi:

— Beyazı fazla kaçırmıştır.

Fatma Demet ismine alışamamıştı. Bazen buz gibi geliyordu ona bu isim. Birden Necla'nın sözünü duydu.

— Ne Beyazı? Ben onu ikinci içište bıraktım. Neredeyse hayatımı mahvedecektim. Aklımı kullandım, kılıpayı kurtuldum.

Necla sevinerek tekrar sordu:

— Sahi mi söylüyorsun Demet? Nasıl oldu da bıraktın?

— İnce ve akıllıca düşündüm. Uyuşturucu içenlerin hangisi sağlıklı ve onurlu olarak hayatlarını sonuna kadar götürmüş? Bir de ölüm olayına şahit oldum. Sen tanıyorsun hani, eski mankenlerden Selma taşıyıcıymış. Hatırladın mı Necla, bir defa kavga etmişsiniz! İşte onun evindeydik. İkinci kez içmiştim o zehiri. Oradan güle oynaya ayrıldık. Ertesi gün gazetelerde ölüm haberini okuyunca şoke oldum. "Aşırı dozdan ölmüş" diye yazdılar. Polis de en son yanında kalanları bulacağız demez mi? Günlerce korku içinde yaşadım. O gün karar verdim bir daha almamaya.

Banu bölmüştü konuşmayı.

— Ben onu ağzıma almam. Şeytana uydum, hayat kadınlığı yaptım ama sonra tevbe ettim. Uyuşturucu mübtelası yapamadılar beni. Aman ne vicdansız herifler onlar. Bizi öldürmek için kurulan vahşi bir tuzak o. Allah'a şükür ben o tuzağa düşmedim.

Fatma açıklıyordu sebepleri:

— Evet, doğru söyledin Banu. Bizi bize hissettirmeden zehirlemek isteyenler var. Baktılar ki savaşlarla biz bitmedik, bu yola başvurdular.

Leyla devam etti:

— Demek ki bizde bize özel şahsiyet kalmamış. Biz, biz değil, onlar olmuşuz.

Fatma Leyla'yı dinlerken şok geçiriyordu. Ne kadar bilinçli konuşuyor diye ona hayranlıkla baktı.

— Leyla! Bikinilerle podyumda görmeseydim seni dindar zannedebilirdim, ne güzel konuştun.

— Yok canım, daha neler! Dinsiz olacak halimiz yok ya! Ama dincilikten, dini siyasete alet edenlerden nefret ederim.

Banu devam etti:

— Al benden de o kadar. ben de dindarım ama dinciliğe karşıyım.

Leyla uyuşturucu aldığı için farklı konuşmaya başlamıştı.

Tabi ki onlar söyledikleri sözler ile gerçek müslümanların kastedildiğini ve bunun bir düşman oyunu oluşunu bilmezlerdi.

— Yeter be! Bu ne iş, camiye çevirdiniz burayı. Din... Dinsizlik. Bunları konuşmayın, insanın içi kararıyor.

Necla sormadan geçemedi:

— İç kararmakla bunların ne gibi bir bağlantısı var? Pek anlayamadım.

— Var işte. Benim içim kararıyor. İşte o kadar.

Banu tepkisini göstermeden edemedi:

— Aaa, manyağa bak ayol. Biz sana mı tabiyiz. Şimdi dinden bahsederiz, birazdan rakıdan, aşktan bahsederiz. Sana hesap mı vereceğiz?

Leyla Banu'ya baktı bir müddet...

— Sen de haklısın Banu. Sen bu konuşmaların bendeki etkisini nereden bileceksin. Özür dilerim. Devam edin.

Necla'nın konuşması kesilmiş, konu dağılmıştı. Çok geçmeden bir adam gelmiş, Necla'yı alıp gitmişti... Aradan biraz zaman geçince de Leyla'nın erkek arkadaşı Leyla'yı götürünce Fatma'yla Banu yalnız kalmışlardı.

Banu aklına takılan soruyu sordu:

— Seninki ne zaman gelecek?

Fatma önce duymamazlıktan gelmişti. Günlüğünü yazmaya devam ediyordu.

Yorgun ve bitkindi Fatma. Girdiği yolun sonunu hiç aydınlık görmüyor, ama kendi görüşüne önem vermemeye alıştıyordu kendini!

Banu ısrarla tekrar sordu:

— Cevap versene kız. Seninki ne zaman gelecek?

Fatma hırsıyla baktı Banu'ya.

Benimki yok...

— Aaa! Hala zengin bir kodaman ayarlayamadın mı kız? Boyun posun da güzel. Yoksa benden saklıyor musun?

— Hayır, saklamıyorum.

— Ama ben seni otostop yaparken gördüm.

— Onu herkes yapıyor. Ben de birkaç defa yaptım. Tesadüfsen de görmüşsün.

— Bana bak! Yanılmıyorsam namuslu ayakları yapıyor-sun. Elin oğlu seni taksiye alırsa karşılığını istemez mi? Sen bunu bilmiyor musun?

— Önceleri bilmiyordum. Sonra öğrendim. İnsanız bazen

hata yapar, onu geç farkederez.

Banu koltuğunu Fatma'nın yanına çekip merakla sordu:

— Eee, anlat kız. Ne oldu da farkettin?

— Bir taksiye bindim. Adam “illa bir yemek yiyelim” dedi. Kabul etmedim. Israrla yalvardı. Yine kabul etmedim. “Ben senin gibi güzel kıızı yemeğe götürmeden bırakır mıyım” dedi. Arabasını sürdü Levent yoluna. “Dur” dedim durmadı. Ben de kendimi arabadan aşağıya attım. Hayat kadını olmadım ki, her davete gideyim. O günden sonra otostop yapmadım.

— Aferin sana. Şimdilik iyi gidiyorsun ama böyle olursan biraz zor tutunursun. Çıktığın bir genç yok muydu senin?

Fatma Banu'ya yine ters ters baktı, sonra yazısını yazmaya devam etti.

Banu devam ediyordu:

— Kız, çıktığın genç ne oldu? Anlat bana, merak etme kimselere söylemem. Zaten söylesem de bizim çervede bunlar çok normal şeylerdir.

Fatma, Banu'dan kurtulamayacağını anlamıştı.

— Evet, bir genç vardı. Ben onunla evlenmek niyetiyle arkadaşlık kurmuştum. Ama o benimle başka ihtiyacını gidermek için arkadaş olmuşmuş meğer. Ben bunu anlayınca çok üzüldüm. Ona da “erkeklerin ihtiyacını gideren kızlardan değilim. Sen, o tip kızları bul” dedim ve ayrıldım.

— O ne dedi o zaman?

— “Amma da bağınazmışsın. Senin manken olduğuna inanmak için aptal olmak lazım” dedi. Sanki mankenlerin hepsi hayat kadınlığı yapıyormuş gibi konuşmaz mı? İyice tepemin taşı attı.

Banu alaylı alaylı cevap verdi:

— Adam da haklı. Bazı mankenlerle hayat kadını arasında fark kalmadı. Ama içlerinde parayla vucutlarını satmaya-

cak olan mankenler tanidim. Çok cirkefi de var, ama temiz kizlar da var. Oralarini buralarini acmak zorunda kalmasalar, pirlanta gibi kizlar var.

Fatma uzgun uzgun bakti Banu'ya.

— Haklisin. Meslek adıyla kizlari soyuyorlar. O yuzden ben, mayo, bikini defilelerine cikmiyorum. Hiçbir ajans da beni kabul etmiyor. O yuzden öteki arkadaslara oranla az kazanıyorum, ama hayatımdan memnunum.

Kendisine yalan söylüyordu Fatma. Hayatından memnun değildi. Kaç işyeri değiştirmişti namuslu bir firma bulana kadar.

Banu hiç durmadan sorular soruyor, Fatma'yı sıkıyordu.

Fatma müsait bir dille anlatmaya çalıştı.

— Yeter Banu, lütfen. Günlüğümü yazıyorum. Artık soru sorma.

Banu bu defa soru tarzını değiştirmişti.

— Peki ne yazıyorsun? Merak ettim kız, ne olur bana da oku.

— Olmaz.

— Neden olmasın? Canım sıkılıyor Demet. Senle ikimiz kaldık. Sen benimle konuşmazsan patlarım.

— Olmaz dedim. Israr etme.

— Kız ben seni iki aydır tanıyorum, ama aslında hiç tanımıyorum. Ne olur sanki okursan? Ucunda ölüm mü var?

— Doğru, ucun da ölüm mü var? Peki, sadece bir sayfayı okuyacağım. Başka sayfa istemeyeceksin.

— Tamam.

— Okuyorum ama kimseye söylemeyeceksin. Duyarsam sana asla güvenmem.

— Söz kız. Namus sözü.

Fatma derin derin Banu'nun gözlerine baktı:

— Namus sözü. Hangi ölçüye göre namus?

Banu şaşırmişti.

— Ne biçim soru kız bu? Namus işte.

Fatma başka birşey söylemeden günlüğünü okumaya başladı:

“Seni çok özledim annem... Seni de babacığım, seni de çok özledim. Gözümde tutuyor özleminiz. Yıllardır ben dünyayı başınıza yıkmıştım. Şimdi de kendi başıma yıktım. Her çile çekiliyor anneciğim, her çileye razıyım babacığım; ama sızsizliğin çilesine asla... Geri dönmek mümkün olsaydı da uçarak gelseydim yanınıza ama, artık çok geç.

Hele sen babacığım. Sen benim ne işler çevirdiğimi öğrendikten sonra, ancak senin yüzüne ahirette bakabilirim. Tabi sen Cennet’e ben Cehennem’e giderken, bir tesadüf sonucu oralarda görüşebilirsek...”

Banu duygulanmıştı:

— Allah korusun kız! Sen Cehennemlik ne iş yapıyorsun ki?

Fatma, Banu’nun gözlerine yaşlı gözlerle baktı:

— Söyler misin Banu, Cennetlik ne iş yapıyorum? Sözü-mü kesme de devam edeyim.

— Tamam tamam. Bir daha kesmeyeceğim.

“Sana birşey söyleyeyim mi baba, hani sık sık “doğru bilgi altın gibidir, değeri düşmez” derdin ya, çok doğruymuş babacığım. Verdiğin altınlar sayesinde daha büyük uçurumlara düşmedim. Daha uzun zaman olmadı sizden ayrıldığım ama içim yanıyor baba. Alev alev yanıyor içim. Bir bilseniz evimizin tahtalarını bile özledim. Pencereye taktığın bez parçasına bile hasretim. Ya sana baba?... Senin sabrına... Senin mükemmel insan olduğunu her geçen gün daha iyi anlıyorum.

**Artık tanıdım seni, sana hasretim.
Hepinizin ipini elimle çektim.**

Azgın dalgalara bıraktım kendimi.

Kimi suçluyayım, bu yolu ben seçtim.”

Ağlamaktan devamını okuyamıyordu Fatma. Başını masanın üzerine koyup hıçkırıklarla devam ediyordu.

— Şimdi sıra bende babacığım. Ağlama sırası bende.

Banu kalkmış Fatma’ya su getirmişti.

— Al kız iç şunu. Bir yerine birşey olacak. Ne kadar efkârlıymışsın. Çaresi var ayol. Madem ki gittiğin yolu beğenmiyorsun, dönersin.

Fatma boş bulunup, ağzından istemediği sözleri kaçırdı:

— Bütün mesele burada ya. Bu yazıları yazan öteki Fatma... Bu hayatı isteyense başka bir Fatma.

— Fatma kim kız? Sen Demet değil misin? Anladım, ismini değiştirdin...

Fatma suyu içtikten sonra mutfığa geçip ocağa çay koymuş, ağlamasını dindirmeye çalışmıştı. Banu yine gelmiş, sorularına devam ediyordu:

— Evimizin tahtasını özledim demişsin. Sizin villanız tahtadan mı? Pencerenizde neden bez vardı? Evinize şark süsü mü vermeye çalıştınız?

Fatma birden şok olmuştu... Yalanını hatırlayıp Banu’ya kızdı.

— Tamam Banu, bana artık soru sorma! Benim içimdeki sorular zaten bana yetiyor.

Fatma işine gidip geliyor ancak bu arada müthiş bir ikilem yaşıyordu. Doğru yolu isteyen Fatma’yla, İslâm’ın izin vermediği yolda yürümek isteyen Fatmalar arasında bocalıyordu.

Aradan aylar geçtiği halde, Fatma kısmen alışsa da, etra-

finda gördüğü olaylara tam olarak uyum sağlayamamıştı. Evlerine erkekler geliyor, kızlarla eğleniyor, içki içip gidiyorlardı.

Fatma Leyla'ya uyuşturucuyu bıraktırmaya çalışıyor, elinden geleni yapıyordu. İşyerinden de memnundu. Nihayet kendisinden yararlanmak istemeyen bir konfeksiyon atölyesi bulmuştu.

Yine bir gece Leyla ile Necla'nın erkek arkadaşları gelmiş, yanlarında iki erkek daha getirmişlerdi. Yine masalar hazırlanmış, içkiler baş tarafa konmuştu.

Fatma'nın hiç hoşuna gitmemesine rağmen onların yanında oturuyor, kahkahalarıyla o da onlara karışıyordu.

Necla'nın arkadaşı Fikri, yanlarında getirdiği erkeklerden birine dönerek Fatma'yı gösterdi:

— Bak Turan, senin için bu kızı uygun gördüm. Necmi'ye de Banu iyi gider. Bu gece eğleniriz.

Fatma'nın birdenbire beyni sarsılmıştı sanki. Kızlar da hep beraber Fatma'ya dönmüşler, onun çok bozulduğunu anlamışlardı.

Fatma hışımıyla ayağa kalkıp bağırılmaya başladı:

— Bu ne demek oluyor böyle? Bizler şey miyiz be? İyice azıttınız artık. Defolun hemen bu evden, defolun!... Terbiyesiz, şerefsizler! Her kadını kendinize eğlence aracı mı sanıyorsunuz? Herkesin kendine göre namusu, şerefi vardır. Siz hâlâ bunu bilmiyor musunuz?

Fikri bozuntuya vermeden gülüyor, etrafına bakarak sorular soruyordu:

— Ne diyor bu be? Siz anladınız mı? Akşama kadar herkeşe bacak gösterir, yüzlerce erkeği tahrir eder. Şimdi de namustan bahseder. Kim yutar ulan senin namusunu? Mankenlerden namuslu mu çıkarmış?

Bu soruya Nejla da çok bozulmuştu:

— Bu ne anlama geliyor Fikri? Biz namussuz muyuz?

Fikri bu soruya daha çok şaşırmişti:

— Sen de mi, sen de mi Necla! Kız sen de mi namuslusun?

— Tabi namusluyum. Hiç değilse para için bir erkekle olmadım.

— Yani sen parasızlardansın! Alıştınız kızım, yılda on erkek değiştiriyorsunuz, hâlâ hayat kadını olmadığınızı söylüyorsunuz. Tabi yılda on erkek olursa, namuslusunuz ama hayat kadını namussuz... Namusun ne demek olduğunu mu bilmiyorsunuz, yoksa namusun ne olduğunu unuttunuz mu?

Bu defa Leyla çok sinirlenmişti:

— Biz, önüne gelen erkeklerle çıkmayan dört arkadaşız. Bu yüzden anlaşıyoruz. Biz sık sık erkek değiştirenlerden değiliz. Sen ne biçim konuşuyorsun öyle? Arkadaşlarıma da, bana da hakaret ediyorsun Fikri. Bu hiç hoşuma gitmedi.

Fikri pot üstüne pot kırdığının farkına varsa da yine inatla hakaretlerine devam ediyordu:

— Sanki ben seni bilmiyor muyum kızım? Beyaz zehiri sana verdiğim gece evime geldin, benim oldun. O zaman adımlı bile bilmiyordun.

Leyla nefretle bakmıştı Fikri'ye:

— Namussuz! Bana, bana içirmiştin. Ben ne yaptığımı bilmiyordum. Beni zehire alıştırana kadar benim dürüst olduğumu söyledin. Şimdi de ne konuşuyorsun. Kazandın sırtımdan paraları, beni de alıştırdın zehire. Şimdi böyle söylüyorsun. Yani bana resmen o biçim olduğumu söylüyorsun. Ben seninle olduğum zaman hayat kadını oluyorum da, sen benimle olunca aynı şeyin erkeği olmuyorsun ha? Bana hakaret ederek kendini temize çıkarıyorsun aklın sıra. Hemen şimdi bu evden defol. Yoksa bıçakla delik deşik ederim seni.

Her ağızdan bir söz çıkıyor, kimin ne dediği anlaşılmıyor-

du. Leyla'yı kriz tutmuştu. Bağıra bağıra ağlamaya başladı:

— Nefret ediyorum bu ortamdan, nefret ediyorum. Ne sevgiliye güven var, ne arkadaş... Ben bu sözleri duymak için manken olmamıştım. Ben erkeklere peşkeş çekilmek niyetiyle çıkmamıştım podyuma. Kahrolası sektör, kahrolası ortam... Bizi sizin gibi alçakların kucagına itti.

Erkekler masadan kalkmış kapıya doğru giderlerken Fikri hala bağırıyordu:

— Çağdaş fahişeler!... Karpeler!...

Leyla da avaz avaz bağırıyordu:

— Siz bizden daha büyüksünüz. Erkek fahişeler! Namus-suzlar... Bir daha bu kapıya gelerseniz kendinizi ölmüş bilin.

Fatma pencerenin önüne geçmiş, hırsından ağlıyordu. Evin içinde derin bir sessizlik olmuş, herkes kendince düşüncelere dalmıştı.

Leyla feryat edencesine bağırmaya başladı:

— Benim özlediğim, özendiğim hayat bu muydu? Allah kahretsin böyle hayatı!... Her köşesinde sömürülen biz oluyoruz.

— Öf be, öf be! Yeter artık yeter! Toplumda biz mankenleri neredeyse eşittir, hayat kadını olarak akla getirir olduk. Bu gidişe bir dur diyen olmalı.

Fatma, babasının sözünü hatırlamıştı:

“Yavrum, kızlarımızı donla erkeklerin karşısına çıkarmak için, donun adını değiştirip mayo yaptılar. Öylesine alıştırdılar ki, genç kızlarımızın çoğu, normalde sokakta baldırını göstermeye çekinirken, jurinin önünde hiç çekinmeden soyunur hale geliyor. Bu gençlik böyle olsun diye yapıldı güzellik yarışmaları. Herşey gözleri alıştırmak içindi. Bütün mesele İslâm'ın örtü emrine aykırı gençlik yetiştirmekti. Muradlarına erdiler. Şimdi de yarışmalar para için yapılıyor.”

Düşüncelerinden sıyrılıp Leyla'ya baktı:

— Çok sinirlisin Leyla. İstersen dışarı çıkıp biraz hava alalım.

Leyla Fatma'ya dönerek hursını ondan alırcasına bağırdı:

— Hangi hava? Hangi dışarı? Bu pislikler dışarda dolaşmıyorlar mı? Şu hale bak, ortalık hayat kadını dolu gibi görünüyor. Peki hayat erkeği ile dolu değil mi bu ülke? Neden illa bizimki görünüyor?

Fatma hayretle sordu:

— Aaa, sen hayat kadını mısın?

Leyla ağzından çıkan sözü duymamıştı bile:

— Aman, söyledim işte. Fikri gibi namussuzları konuştu-ran biz değil miyiz? Güzel sözler söyleyip bizimle eğleniyor-lar, sonra da ahlaksızmışız gibi davranmaları canımı iyice sıktı. Şerefimin yırtıldığını hissettim. Çok aşağılandım, haz-medemiyorum Demet. Dışarıdan ne kadar renkli görünüyor buralar. Aman Allah'ım, aslında ne karanlık bir alemmiş bu-raları. Bir şekilde genç kızlar bunları öğrenmeliler... Birşey-ler yapıp kızlara buraların çirkin yüzünü anlatmalıyız.

Banu duygu dolu sözlerle girdi konuya:

— Çok güzel bir cümle kullandın Leyla. Ben de öyle al-dandım. Çirkef bir hayatı bize süsleyip püsleyip öyle göster-diler. Onlara bizi özendirdiler ama onların çektiklerini, yal-nızlıklarını, yalnız ölümlerini hiç göstermediler. O' yüzden “çok güzel cümle kullandın” dedim. Bizi konuştursalar da konuşsak televizyonlarda. Gençlere anlatsak çektiklerimizi. Hele de benimkileri bir anlatsam, dünya yerinden oynar ve hiçbir erkek kadın olmak istemez.

Fatma yine babasının sözünü hatırlamıştı:

“Yavrum! Filmlerdeki gibi değildir gerçek hayat. Sen o neşeli gördüğün aktristlerin, mankenlerin hayatını sakın öyle renkli zannetme. Onlar aslında yapayalnız kalan dostsuz in-sanlardır. Mutsuz insanlardır. Güvendikleri hiç kimse yok-

tur.”

Babasının söylediği her şeyi canlı canlı görüyordu.

Leyla'nın siniri yatışmıyordu. Necla da aynı şekilde şok hali yaşıyor ve söyleniyordu:

— Bundan sonra önüme çıkan erkekten intikam alacağım. Onlarla gezip tozup sonra tekmeyle atacağım.

Banu kahkaha ile gülmeye başlamıştı:

— Desene ayol, ekmeklerine yağ sürüp yine onlara kazandıracak, yine onları mutlu edeceksin. Sinek beyinli kız. Öyle intikam mı olurmuş?

— Banu, sus artık. Sinirime dokunuyorsun.

Fatma da Banu'yu desteklemişti.

— Banu da haksız değil Necla! İntikam dediğin şey yine onlara yarıyor.

Konuşmalar böyle sürüp gitmişti.

Ertesi akşam, o konuşmalardan eser kalmamıştı. Konu günün modası, o gün kim neler yaşamıştı, onlar konuşuluyordu. Fatma ise devamlı kitap okuyor, arada bir onların yanına geliyordu.

Necla elindeki gazeteyi göstererek kızlara müjde veriyordu:

— Gördünüz mü kızlar. Güneş Gazetesi Türkiye güzellik yarışması açıyor, hadi katılalım.

Leyla gazeteyi almış, yazıyı okuyordu.

— Hum! Güzel bir yarışma. Güneş Gazetesi'nin dördüncü yarışmasıymış. Nazlı Deniz Koroğlu, Neşe Erberk, Müge Gördür'ü de bu gazete seçmiş. Katılsak mı acaba?

Banu da destekliyordu:

— Katılın kız. Şansınızı deneyin. Valla beni kabul etseler katılırdım...

Fatma'nın sesi çıkmıyordu. Bu durumu ilk farkedene Necla olmuştu:

— Demet! Senin sesin neden çıkmıyor?

— Bilmem! Keyfim yok. Biraz da yorgunum. Bugün kraksiyonumuzda ne kadar model varsa bana giydirdiler. Giy çıkar, giy çıkar, canım çıktı. Siz konuşun, ben de dinliyorum.

— İyi de katılalım mı, katılmayalım mı? Birşey söylemiyorsun.

— Ben karışmam ama tavsiye de etmem.

— Sen de katıl, hep beraber şansımızı deneyelim.

Fatma reaksiyon halinde cevap verdi:

— Allah korusun!

Fatma'nın durumu Necla'nın tuafına gitmişti.

— Aaa! Neden böyle konuşursun? Ailen mi karşı çıkar?

Fatma yalanını devam ettiriyordu:

— Hayır canım! Onlar memnun bile olurlar. Ben istemiyorum.

Necla alaylı alaylı Fatma'ya baktıktan sonra fikrini söyledi:

— Anladım, kendine güvenmiyorsun.

Fatma dalgın dalgın cevap verdi:

— Doğru, kendime güvenmiyorum.

Fatma odasına çekildiğinde yine günlüğüne yazmaya başladı:

“Sahtekar Fatma! Pis yalancı!... Allah seni kahretsin! Hâlâ yalanlarından vazgeçmiyorsun. Gözün kör olsun senin! Eller, kahpe olmuş annesini rahatlıkla söylerken, sen imam babandan, dindar annenden utanıyorsun. Senin yüzüne tükürsem az, az gelir sahtekar!”

Ertesi gün tatildi. Kızlar mankenlik ajansında çalışan arkadaşlarıyla buluşacak, sonra bir diskoteğe gideceklerdi.

Fatma da gıtmek istiyordu ama içindeki öteki Fatma bir türlü ikna olmak istemiyordu. Bu çelişki Fatma'yı daha da çıkmazlara itiyor, Fatma ne yapacağını şaşıyordu.

Kendisini dinden koparmak için elinden geleni yapıyor, sonra da ağlayarak Allah'a yalvarıyordu:

“Seninle olmuyor Allah'ım. Günahımı bile rahat işleyemiyorum. Kalbimden çık Allah'ım. Ne olur çık! Sana inanırken buralarda yaşanmıyor. Yaşansa da insan mutlu olamıyor.”

Sonra birden ürpermişti.

“Aman Allah'ım! Ben ne söylüyorum! Sana inancım kalbimden çıkarsa kâfir olurum. Aman ya Rabbi! Günahkar da olsam, lütfunla beni koru. Beni dinsiz yapma Allah'ım! Ahiretimi ebediyyen kaybetmek istemiyorum.”

Gizli gizli fırsat bulduğu yerde ağlıyordu, ama yine de bu çevreden kopamıyordu. Cazip geldiği yönler buluyordu bu hayatta.

Manken kızlarla tanışıyorlardı.

— Bu arkadaşımız Burçin. Üniversiteye hazırlanıyor. Bu arkadaşımız Özlem Süsler. Avustralya'dan yarışmaya katılmak için gelmiş.

Tanışma faslı bitmişti.

Fatma, Özlem Süsler'e hayret etmişti.

— Siz neden Avustralya'dan geldiniz ki? Orada hayat daha güzel değil mi?

— Tabi güzel ama ben yurdumu özledim. Daha doğrusu yurdumu merak ediyordum. Hem de güzellik yarışmasına katılıp şansımı denemek istedim. Geldim fakat, doğrusunu istersiniz hayal kırıklığına uğradım. Keşke üniversiteye de-

vam etseydim diyorum.

Konuşmaya evde devam ediyorlardı.

Özlem konuşuyordu:

— Burada mankenden istenilen özveri çok farklı şeylermiş. Duyduklarım benim hiç hoşuma gitmedi. Mankenlerin çoğu mutsuzmuş aslında.

Burçin, dudak bükerek müdahale etti:

— Ben hayatımdan memnunum. Demek ki bizi çekici buluyorlar ilgi duyuyorlar. Mesela ben çok teklif alıyorum.

Özlem sormadan edemedi:

— Size gelen tekliflere sinirlenmiyor musunuz?

— Neden sinirleneyim? İlgi görmek hoşuma gidiyor. Beni yiyecek değiller ya. “Allah’ın verdiğini kulundan esirgemenin ne manası var” diyorum.

Fatma kendisini tutamadı:

— Yani Allah’ın verdiğiyle Allah’a meydan mı okurum, demek istiyorsun?

Burçin gülerek tavırlarını daha da farklılaştırmıştı.

— Yok canım; böyle konuştuğuma bakmayın. Ateist birisiyim ben. Öyle batıl inançlarım yoktur.

Fatma’ya bu söz çok soğuk gelmişti. O yüzden sordu:

— Allah’a inanmak batıl bir inanç mıdır?

— Bana göre öyle.

— Yani sen kendi kendine var oldun öyle mi?

— Yok canım. Çocuk değiliz, o kadarına aklımız eriyor. Tabii ki beni annem babam yarattı.

Fatma bir köşede duran altın bilgilerini teker teker çıkarıyordu; bir kitapta okuduğunu aynı şekilde soruyordu:

— O halde annen baban neden senin gözlerini mavi veya yeşil renkte yaratmadılar? Renkli gözleri sevmiyorlar mıymış?

Burçin gülerek arkadaşlarına baktı:

— Bu arkadaşınız neler söylüyor böyle?

Sonra Fatma'ya dönerek cevap verdi:

— Annem gözlerimin rengini nasıl değiştirebilir ki, hamileyken benim gözlerimin takıldığını bile duyamazdı.

— Demek ki, senin vücudunun yapısında annenin katkısı yok. Sendeki eser annene ait değilmiş. Baksana, senin uzuvların takılırken annen duymuyormuş bile. O halde anneni vasiya kılarak seni yaratan başka biri var demek olmaz mı bu?

Bu konuşmaları en içten dinleyen Leyla'ydı. Hayranlığını belirtmeden duramadı:

— Demet, sen bir harikası Demet! Ne kadar güzel konuşuyorsun. Söylediklerin de çok doğru.

Burçin sıkılmıştı:

— Nedir ayol bu konuşmalar? Bugün hoca olmaya mı karar verdik ne! Bu konuşmaları sevmedim. Şimdi bu akşam nereye gideceğimizi konuşalım.

Banu büyük bir heyecanla sofrayı hazırlıyor, nasıl becerikli bir kadın olduğunu misafirlere ispat etmek istiyordu.

Zavallı Banu. Allah'a yaranma duygusundan uzaklara itildiği için, insanlara yaranmakla mutlu olmaya çalışıyordu. Gözü kör olası düzen, çıkmazlar alemine itmişti gençliğini.

Yemekten sonra Özlem gitmiş, diğerleri sohbetlerine devam ediyordu.

Necla fikrini söylüyordu:

— Bence kulübe gidelim.

Banu:

— Hayır! Gazinoya gidelim.

Burçin'nin isteği daha farklıydı:

— Hayır. Bir diskoteğe gidip gönlümüzce eğlenelim.

Leyla'nın sesi çıkmıyordu. Burçin'in eski arkadaşıydı Leyla. Burçin onu çok iyi tanıyor, bu halini yadırgıyordu.

— Sen neden sustun Leyla?

— Ben gitmeyeceğim.

— Aaa! Oyun bozanlık yapma. Bu gece neden toplandık?

Eğlenmek için değil mi?

Leyla'nın tuhaf bir durumu vardı. İlginç konuşuyordu:

— İçim eğlenmiyor bu gece. Ben evde kalmak istiyorum.

— Bu kız resmen manyaklaşmış. Yoksa yine beyaz mı alacaksın? Eğer niyetin oysa diskoda da alırsın kızım. Unuttun mu, ilk defa Beyazla orada tanışmıştık.

— Hayır... Beyaz dediğiniz o simsiyah karayı artık içmek istemiyorum.

Burçin ne diyeceğini şaşırmıştı:

— Hayırdır inşaallah! Bu kıza birşeyler olmuş ya, bakalım sonunda ne çıkacak. Neyse biz hazırlanalım.

Necla Fatma'ya dönüp sordu:

— Demet, sen hazır mısın?

— Hazırım... Çoktan beri diskoya gitmemiştim, iyi olur.

Yalan söylüyordu Fatma. Aslında Disko denen yere hiç gitmemişti ama nedense gitmiş havası veriyordu.

Birden Leyla ile göz göze geldiler. Leyla anlamlı anlamlı birşeyler söylüyor gibiydi. Ona aldırış etmeden hazırlandı.

Herkes evden çıktığında Leyla yalnız kalmıştı.

İçinde tarifsiz bir sıkıntı vardı. Bir müddet evde dolaşıp durduktan sonra, iyice bunaldığını farkettiler. Çoktandır beyaz denilen siyah zehirden içmemişti. "Acaba krize mi giriyorum" diye düşündü.

Kararlıydı. İçmeyecekti. Fatma onu çok etkilemişti. "Kendini ölüme atıyorsun" demişti. "Kendine kıyma" demişti. Uyuşturucu içenin Allah'a rest çektiğini, bu yüzden çok büyük günah olduğunu, hatta bir çok içicinin kâfir olup, kâfir olarak öldüğünü anlatmıştı.

Sonra Fatma'yı düşündü. Neden Disko'ya gitmişti Fatma?

Disko beyin zehirinden farklı bir yer miydi? Kendisi bu belaya orada yakalanmamış mıydı? Onlarca arkadaşı, diskolar da tuzağa düşmemiş miydi? Fatma da ne kadar tutarsız bir genç kızdı.

Hem kendisine gûnahtan bahsediyor, hem de günahı kendisi işliyordu.

Çok geçmeden kapının zili çaldı.

Leyla kapıyı açtığında karşısında Fatma'yı buldu.

— Aaa! Demet, sen gitmedin mi?

— Hayır, gitmedim. Gidemedim...

— İyi yaptın, ben de içimden sana kızıyordum. Allah'a meydan okuma modasına senin de uymuş olman canımı sık-mıştı.

Fatma, Leyla'dan duyduğu bu sözlere çok şaşır-mıştı.

— Sen bu sözü nereden duydun?

— Kendim söyledim.

— Hayır, bu senin sözün değil. Bu söz sıradan bir söz değil. "Allah'a meydan okuma modası." Bu söz bilinçli bir din-darın sözü.

— Hadi canım, o kadar abartma.

Kendisiyle bağlantı kurmuştu.

— Gerçekten bu söz sana ait değil. Kimin sözü bu? Yok-sa senin baban imam mıydı?

— Yok canım, ne ilgisi var. Bir kitaptan okudum. Çok ho-şuma gitti.

— Ne zaman okudun?

— Kaç gündür devamlı okuyorum. Fakat onar sayfa onar sayfa ancak okuyabiliyorum. Uyuşturucu mübtelası olmu-şum Demet. Ondan kurtulup kendimi kitaba veremiyorum ama dinimize karşı bir ilgim var. Son zamanlarda daha da çok arttı.

Fatma hayret etmişti. Leyla, içini gösteren kıyafetlerle de-

file yapan biriydi. Nasıl bu sözler onun ağzından çıkardı? Merakla sorularına devam etti:

— Bu ilginin artış sebebini sorabilir miyim?

— Tabii, senden saklamayacağım. Geçenlerde, evde kalmıştım ya, o gün iki hanım geldi, bana bir kitap verdi. Kitabın adı mukaddes kitaptı. Ben de aldım okudum. Bunu okursan sana tekrar kitap getireceğiz dediler. Adı mukaddes olunca, ben de İslâmi kitap zannedip okudum. Sana özenmişim. Hiç durmadan okuyorsun. O yüzden aldım okudum. Meğer Yehova Şahidi denilen hristiyan grupların çıkardığı kitaplar değil miymiş! Şaşırdım kaldım. Öyle de güzel eğitilmişler ki, aklın durur. Kendi kendime önce onlara kızdım. Sonra da dedim ki; neden onlara kıızıyorsun, kendine kız. Onlar öyle inanıyorlar, inançlarının gereğini yapıyorlar. Kör değilsin ya, sen de inancını yaşa, dedim. Âdetâ onların teklifi bana kamçı oldu. Yalnız kafama bir de soru taktılar. Soru takmakta gayet ustalar gibime geldi.

— Tabii sen dinini bilmezsen sana öyle gelir. Bazı insanlar Kur'an ayetlerinin bir kısmını alıp dinini bilmeyenlere öyle yarım okuyunca dinimizi korkulacak bir din gibi tanıtmayı başarmışlar. Mesela, savaş esnasındaki durum kastedilerek, “kâfirlerden tuttuğunuzu öldürün” ayetini, sanki günlük hayatta “tuttuğunuz kâfiri öldürün” diyormuş gibi anlatıyorlarmış. Bizler birşey bilmeyince böyle oluyor işte. Yalnız merak ettim, aklına takılan şey nedir?

— Şu kısas konusu. Çok ağır geliyor bana.

— Neden? Katilleri mi savunuyorsun?

— Hayır canım ne alakası var?

— Peki ne demek istiyorsun, suçsuz birini hiç sebep yokken öldüren insan yaşasın mı demek istiyorsun?

— Hayır ama...

— Bu o demek olmuyor mu? Senin babanı ne hakla gelip

öldürüyor, öldürünce ne hakla yaşamaya devam ediyor? İslâm hukukunda geçerli olan bu konu için Allah (cc) Kur'an'da "kısasta hayat vardır" diyor. Kisas kanunundan korkanlar, kolay kolay cinayet işleyemezler. Şimdi insan hayatı ucuz olunca, insan öldürmek de kolay oluyor. Yüzlerce si mezara, öldürenleri de hapse giriyor. Yakalanmayanlar da cabası. Kim kısasa karşı çıkarsa ona sor "senin en yakını suçu olmadığı halde birisi öldürse ne yaparsın?" diye, katilin öldürülmesini isteyecektir. Şimdi katillerin hayatını savunanlar ahkam kesiyorsa bunun sebebi şudur: O katilin öldürdüğü kişi onun sevdiği biri değil, ellerin sevdiği biriydi. Yani ölen can başkasının canı olunca şeriat düşmanları İslâm'a olan kinlerinden dolayı kısasa karşı çıkıyorlar. Ama sevdiklerinden birini öldürseler, mahkemede bağırırlar, "asın onu, ipini ben çekeceğim" derler. Hepsi kısas isteyerek, anlıkda olsa şeriatçı olurlar. Mesela iş adamı Sağb Babamcı bunlardan biridir. Kardeşi ölmeden önce kısasa karşıydı. Kardeşi ölünce "adam öldürenler öldürülsün" dedi. Bunun İslam literatüründeki ismi, "kisas"tır.

Leyla hayretler içinde dinlemişti Fatma'yı.

— Aman tanrım! Sen ne kadar güzel konuşuyorsun Demet, bu bilgileri nereden aldın? Beni şoke ettin Demet.

Fatma ne diyeceğini şaşırmişti.

— Ne bileyim, sağdan soldan duymuştum işte.

— Aaa! Rica ederim Demet, beni aptal mı sanıyorsun? Sağdan soldan duyma söze benziyor mu sözlerin? Sen tıpkı İslâm idealisti gibi konuşuyorsun. Hani erkek olsan imamlıktan dönmesin derdim. Yoksa İmam Hatip'te mi okudun?

— Canım, okuduk bir yerlerde, gerisini sorma.

— Aaa! Sana da akıl erdirene aşkolsun. Neden söylemiyorsun anlamıyorum. Ben olsam hiç saklamam. Sahi, İmam Hatip dedim de aklıma geldi. Biliyor musun dün gece ben

nerede kaldım?

— Nerden bileyim.

— Bilsen şaşırırdın. Bir Kur'an Kursu'nda kaldım. Aman Allah'ım ömrümde öyle bir yer, öyle insanlar görmedim.

Fatma'nın, içi burkulmuştu. Kendi gittiği kurslar gibi bir yere mi gitmişti Leyla. Kendisi ne kadar açık olursa olsun yine de müslümanların kötüsüne, yobazına hiç kimsenin rastlamasını istemiyordu. Korku içinde sordu:

— Nasıl bir Kur'an Kursu'ydu gittiğin yer? Nasıl ve neden gittin oraya anlatır mısın?

— Öyle ilginç oldu ki anlatamam Demet. Yahova Şahidleri bana geldiği günden beri ilk defa nasıl müslümanım diye düşündüm. Ezan sesleri beni müthiş etkiledi. Bazıları ezan çok kötü okuyor ama bazılarının okuduğu ezan da insanın ruhuna işliyor. Çok güzel okuyorlar. Elimde değil, etkilenmeye başladım. Dün beni Nedim Bey işten çıkardı. Arkadaşıma gittim. Evinde yoktu. Caddede dalgın dalgın yürürken kapalı bir genç kız gördüm. Onunla konuştum. Öyle bilinçli bir genç kızdı ki, bilgisine hayran kaldım. Kur'an kursunda okuyormuş. "Gelin sizi kursumaya götüreyim" dedi. Bende mini etek; "böyle kursa gidilir mi?" dedim. Gülerek ne dese iyi. Böyle asıl caddede gezilmez ama siz... siz geziyorsunuz. Kur'an Kursunda sokakta gezdiğiniz kadar günaha girmenize imkan yok. Çünkü sizi orada erkekler görmeyecekler" dedi. Çok doğru bir sözdü. Utanarak gittim kursa. Beni o kadar güzel karşıladılar ki anlatamam. Özellikle kursun hocası.

Fatma kendi okuduğu ilk kur'an kursundaki hocayı düşündü. Mini etekli birisini gördüğü zaman değil güzel konuşmak, onu kursa bile sokmazdı.

Sonra merakla tekrar sordu:

— Eee, sonra ne oldu?

— Sonra oturduk, bana öyle güzel şeyler anlattılar ki, or-

dan çıkmak bile istemedim. Ailem duysa beni evlatlıktan reddederler.

— Neden etsinler ki? Sen buralarda Kur'an Kursu'ndan daha güzel yerlerde misin?

— Ailem laik kafalıdır. Dine karşıdır. Din dendi mi çıldırırlar. Kursta saatlerce konuştuk. İstedğin zaman gel dediler. Tertemiz bir Kur'an Kursu'ydu. Sanki cennette hissettim kendimi. Hala etkisindeyim. Hafta arası yine gideceğim, kısmet olursa...

Fatma derin bir nefes almıştı. Bir taraftan da şaşırıyordu. Kendisi bu yola dönerken, hiç ummadığı arkadaşı İslâm'a döntüyordu.

Saatler geçmişti konuşurlarken. Her dakika Leyla fenalaşıyor, korkunç bir şekilde ter döküyordu. Telaşla Fatma'ya yalvarmaya başladı:

— Demet! Galiba beni uyuşturucu krizi tutuyor. Ben ne yaparsam yapayım, sakın beni dışarıya gönderme. Onu içmek istemiyorum artık. Ruhumdaki boşluğu Allah sevgisiyle doldurmak istiyorum. Sakın ha... Sakın bırakma beni. Bırakırsan ne yapar eder uyuşturucu bulurum.

Saatler sonra Leyla çekilmez bir hal almıştı.

— Bırak beni Demet, bırak!... Dayanamıyorum, bir nefeslik beyaz bulmalıyım!...

Fatma onu bırakmamak için kapının önüne geçmişti. Fakat Leyla ona vurmaya başlamıştı bile.

— Bırak beniii. Sen kim oluyorsun da bana karışıyorsun? Beni bırak, yoksa seni öldürürüm. Kapıyı kilitleyen Fatma anahtarı saklamıştı. Fakat Leyla'nın çığlıklarına da dayanamaz olmuştu.

Leyla yerlerde yuvarlanıyor, kıvranıyor, kendini kaldırıp sonra yerden yere atıyordu.

— Kúrtar beni Demet!... Beni kurtarın! Kimse sesimi

duymuyor mu, kurtarın!...

Fatma ne yapacağını şaşırmişti. İlk defa böyle birşey gelmişti başına. Leyla ise kendisini iyice kaybetmiş, pencereden kendini atmaya çalışıyordu.

Fatma Leyla'nın halini gördükçe feryat ederek söylüyordu:

— Seni bu hale getirenler kahrolsun! Devlet esrar üretilip satanları neden asmıyor bilmem. Ama neden assın? O esrar satanları da bu düzen yetiştirip fırsat vermedi mi? Bizi de ya-
kan aynı düzen değil mi?

Leyla'nın dudakları şişmiş, ağzı yumulmuş, gözleri şaşıl-
mış, ağzından çıkanları kulakları duymaz olmuştu.

Birden mutfaktaki ekmek bıçağını alarak Fatma'nın yanına gelmiş, bıçağı kaldırmış bağırıyordu:

— Çabuk, çabuk kapıyı aç. Yoksa seni öldürürüm.

Fatma kararlıydı, açmayacaktı. Kendi kendine söylendi:

— Öldürürsen öldür. Hiç olmazsa Allah için bir iş yaparken ölürüm.

Seri bir hareketle Leyla'nın kolunu tutup bıçağı aldığı anda Leyla fırsatını bulup pencereye koştu... Fatma ona yetişinceye kadar Leyla pencereden kendisini atmıştı.

Bir an olduğu yerde donup kalmıştı Fatma. Kendine gelince hemen pencereye koştu. Ses seda yoktu aşağıda. Gecenin yarısı olduğu için çıt diye bir ses olsa duyulur Leyla'dan en ufak bir ses duyulmuyordu. Hemen kapıyı açıp bağırarak merdivenleri inmeye başladı:

— Komşular, yetişin bir insan ölüyor.

Halbuki insanlık öleli yıllar olmuştu. Kimseler kapıyı açıp ne oldu diye sormuyordu bile. Herkes her şeyden korkar olmuştu.

Apartman kapısından çıkıp, avazının çıktığı kadar bağırarak pencerelerinin bulunduğu hizaya geldiğinde Leyla'yı

kanter içinde yerde buldu. Cesaret edip yanına gidemiyordu. “Galiba Leyla öldü” diye düşünüyor, ölüye yaklaştırmaya korkuyordu. Birden kafasını kaldırıp pencerelere baktı. Fatma’nın çılgılığınan uyanan insanlar pencereden bakıyor, fakat hiç birisi yardıma gelmiyordu.

Kendinden geçercesine tekrar bağırırmaya başladı:

— Gelsenize, yardım etsenize, halimizi görmüyor musunuz? Gelin arkadaşşıma bakın. Onu hastahaneye götürelim.

İkinci kattaki adam cevap veriyordu bu çağrıya:

— Polise telefon açtım, şimdi gelir. Benim elimden ancak bu geldi, bunu yaptım.

Fatma zoraki toparlandı. Hemen Leyla’nın yanına yaklaştı... Elini tuttu. Kanlıydı elleri... Nabzını bulamıyordu... Yüzü de kandan görünmez olmuştu. Ölmüş müydü, yaşıyor muydu anlamamıştı Yanaklarına vuruyor, ona yalvarıyordu:

— Aç gözünü Leyla, ne olur aç!

Çok geçmeden polisler gelmişti. Leylayı da, Fatma’yı da arabaya koymuşlardı. Polis arabasında giderlerken Fatma devamlı ağlıyordu. Polis memurlarından biri Fatma’ya hakarete başlamıştı:

— Attın kızı camdan, şimdi paçan tutuştu değil mi? İçersiniz içersiniz, sonra kendinizden geçersiniz. Kiminiz ölür, kiminiz de öldürürsünüz. Her gece olay... Hangi birinize yetişelim ki?

Polis memuru asıl suçlunun düzen olduğunu, bu rejim sayesinde gençlerin bu duruma düştüğünü bilmiyordu.

Fatma ise şok halı yaşıyor, polisi duymuyordu bile. O Leyla ile meşguldü.

— Aç gözünü ne olur, hatırım için aç.

Hastahaneye gelir gelmez Leyla'yı ameliyata almışlardı. Leyla'nın kaburga kemiği ve ayakları kırılmıştı. Başı da beş altı yerden yarılmıştı.

Sabah saat onbirde Leyla gözlerini açtığıında Fatma'nın ifadesi devam ediyordu. Leyla'nın ifadesi Fatma'yı kurtarmıştı. Komiser Fatma'yı ikaz ederek öğüdünü verdi:

— Dikkat et bak, eğer o kız ölseydi hapı yutmuşsun. Direk kanunlar seni suçlu bulur, hapislerde çürürdün. Ne işin var senin oralarda. Dön evine, ailene, kafanı dinle. Psikopatların içinde birgün sen de psikopat olursun.

Fatma, Leyla'nın yanına geldiğinde Leyla zoraki konuşuyordu, ama henüz kendisine tam olarak gelmemişti.

İnilti halinde Fatma'ya seslendi:

— Demet, hemen anneme telefon et. Beni buradan çıkarır çıkarmaz tedavi ettirsinler. Sakın uyuşturucu verip, beni geçici olarak tedavi ettirmesinler. Beni... Beni kurtar Demet. Sakın yanımdan ayrılma...

Saatler sonra Leyla'nın annesi gelmişti. Gözyaşları içinde kızına sarılıyordu.

— Yavrum! Leylam! Ne oldu yavrum sana?

Ne olduğunu şimdi herkes görebilirdi, anlayabilirdi. Keşke ne olduğunu değil de, önceden ne olacağını görebilen bir anne olabilseydi Leyla'nın annesi?!!

**“İnsanın kendine yaptığını
bir ordu gelse yapamaz”**

Banu ve Necla zil zurna sarhoş olarak eve geldiklerinde aradan iki gün geçmişti.

Evde tek başına kalan Fatma, korkuyla geçirdiği saatlerin hesabını soruyordu:

— Neredesiniz siz? İki gün boyunca insan evini bir kez arayıp haber vermez mi?

Necla hiç konuşmadan yatak odasına gitmiş, Banu cevap veriyordu:

— Eğlendik ayol, eğlendik.

— İki gün boyunca neredeydiniz?

Banu Fatma'ya bakarak cevap verdi:

— Arkadaşlarımızdaydık. Gerisini sorma.

— Necla'yı anladık. Sen hani tevbe etmiştin?

— Ben vücudumu satmadım ki:

Fatma günlerin verdiği stresin de etkisiyle bağırarak tepkisini dile getirdi:

— Bıktım bu sözden, bıktım! Hayat kadını illa kendisini satanlar mı olur? Parasız olarak aynı işi yapan ve hala tevbe etmeyen hayat kadını değil midir? Ama bende suç. Allah'a inancı bile olmayan insanın tevbesine inanıp onunla arkadaş oldum. Siz bana söz vermiştiniz, bunu unutmayın.

Banu koltuğun üzerine oturup şaşkın şaşkın Fatma'yı izliyordu:

— Hayırdır İnşallah kız! Sen başımıza hoca mı oldun? Sen varsın diye eğlenmeyecek miyiz?

— Zaten zinanın adı da, eğlencenin adı da değiştirilmiş. Haram dünyada haram hayat yaşıyorsunuz. Artık yetsin, tevbe edip doğru dürüst bir yuva kurun bari. Bu nedir canım, hayat kadını mı olduk, manken mi? Allah'tan hiç biriniz korkmuyorsunuz. Sonra da Cennet'in en güzel yerinin size ayrıldığını söylersiniz. Bari Allah'tan korkmuyorsanız, çevreden korkun.

Banu ters ters Fatma'ya bakıp cevap verdi:

— Saçma! Kız ben Allah'tan korkmuyorsam çevreyi takarmıyım?

— Babam söylerdi, insan ya Allah'tan, ya kanunlardan korkmalı, yoksa suç oranı her geçen gün artar. Sizin gittiğiniz gecedan beri Leyla'ya neler oldu biliyor musunuz?

Banu meraklanmıştı. Fatma da Banu'nun karşısına oturmuş hırslı, hırslı anlatıyordu:

— Az daha Leyla'yı kaybediyorduk. Krizi tuttu. Az kalsın ölüyordu. Kendisini camdan dışarı attı.

Banu, istifini bozmamıştı:

— Biz alıştık bu tür manzaralara. Kolların, bileklerin kesilmesine, intiharlara, ölümlere alıştım ben. Artık bunlar bana ilginç gelmiyor. İlgimi çeksin istiyorsan başka birşey anlat... Yine de merak ettim. Şimdi nerede Leyla?

Fatma Banu'nun tavrına çok şaşırmıştı. İçkinin etkisiyle Banu'nun duygusuz hale geldiğini düşünüp cevap vermedi.

— Hadi sen git yat. Ben Leyla'ya gidiyorum. Uyanınca Necle'ya anlatırsın. Akşam da teferruatı konuşuruz.

Fatma, işyerine telefon açıp izin almıştı. Leyla'nın yanına giderken hep düşünüyordu:

Neden evden kaçmıştı? Bu hayatı, Allah'ın sunduğu temiz hayata nasıl tercih etmişti?

Sonra annesinin babasının onu kurtarmak için nasıl çırpındığını düşündü. Kaldırımlarda yürürken bazen vitrinlerin önüne geçip camdan kendisine bakıyor, kendisini acılar içerisinde seyrediyordu.

Başkaları görünce tanınmasın ve hem de daha güzel olsun diye saçlarını da boyatmıştı. Vitrinden kaçamak bakışlarla gördüğü Fatma'yla ilk defa Kur'an Kursu'na giden Fatma arasında ne kadar çok fark olduğunu farkettiler. İçinde bazı konularda isyan olsa da, o Fatma'nın müslüman olduğu dışarıdan görenler için belli oluyordu. Şimdi ise, ne dinli olduğu, ne de dinsiz olduğu belliydi. İslâm'a göre onun iffetini hatırlatacak bir numûnesi de yoktu üzerinde.

Neden bu hayatı seçmişti? Kimler ona bu hayatı telkin etmişti ve neden etmişlerdi diye sormuyordu. Babasının söylediklerini her geçen gün canlı olarak görüyor ve artık olayları karşılaştırabiliyordu. Bütün olumsuzlukları gördüğü halde hâlâ nefsinin yenemiyor, hâlâ neden kendisine gelemediğini her fırsatta kendine soruyordu. Hep başkalarını oynuyor, bir türlü kendisini oynamıyordu. Taksim İlk Yardım Hastahane-

si'nin binasına girerken aklı Leyla'daydı.

Bu kızı nasıl etkilemişti de onun uyuşturucu alma fikrini değiştirmişti. Doğruların nerede olursa olsun işe yaradıklarını düşündü. "Bu Leyla'yı içinde bulunduğu çıkmazdan kurtarmalıyım" derken, kendi çıkmazlarından nasıl kurtulacağını bilmiyordu. Leyla'nın yanına gittiğinde kapıda manken kızlarla karşılaştı. Arkadaşlarını ziyaret etmiş dönüyorlardı. Onlar mutlu mankenlerdi. Aileleriyle bir problemi yoktu ve güzel de para kazanıyorlardı. "Ne mutlu bunlara" diye iç geçirdi. Sonra bir anda ahiret hayatını düşündü. Allah'tan izinsiz yaşanan haram mutluluğun bedelininse ağır ödeneceğini aklına getirdi.

Fatma, nereye baksa düşünüyor, ne görse yorum yapıyordu. Kendi halini hiç beğenmiyordu. Böyle giderse ruhsal bir bozukluğun kapıda olduğunu hissediyordu. "Ya bu alemden tam çıkmalı, veya tam batmalıyım" diye şeytani vesveselerle karşılaşıyordu. İnsan ne kadar günahla olursa olsun, İslam'ın haramlarına helal, helallerine de haram demezse, her zaman kârda olacağını da biliyordu. Babası ona bu yönleri güzel öğretmişti. O halde neden kendisine rahatlık sağlamıyor, neden yaşadığı hayatta bunalım geçiriyordu? Üstelik bu bunalım neşelerin, mutlu gülüşlerin, özgürlüğün içinde oluyordu.

Leyla'nın yanına geldiğinde onun başucunda annesini gördü.

Fatma Leyla'nın annesine selam verdikten sonra Leyla'ya döndü.

— Nasılsın Leyla?

Uyuşturucu iğnelerle kendine gelebilen Leylâ, gözlerini azıp cevap verdi:

— İyiyim canım, sen nasılsın? Necla ile Banu neden gelmediler?

— Onlar daha bu sabah teşrif ettiler. Zıl zurna sarhoş geldiler. Necla iyice çileden çıktı gibime geliyor. Galiba yine erkek arkadaşını değiştirdi.

— O kız tıpkı benim eski halime benziyor. Kendisine canım diyene canımı al diyor. Ya da başka türlü aldanıyor. Zerrin de örnek alınacak kız. Ağızlarına bir kez bile uyuşturucu almadılar. Erkeklerin oyunlarına gelmiyorlar.

Leyla'nın annesi Fatma'ya ters ters bakıyordu. Sonunda dayanamayıp sordu:

— Kızımı bu hale nasıl getirdiniz? Vicdanınız rahatsız olmadı mı?

Fatma şaşırmıştı.

Leyla da üzüntüyle annesine çıkışıyordu.

— Saçmalama anne! Benim en temiz arkadaşım o. Onun bana en ufak kötülüğü olmadı.

— Sen öyle zannet. Nereden bulaştın bu belaya, bunların yüzünden değil mi?

— Anne! Bizi bu işe bulaştıranlar birkaç mafyanın köpekleri oldu. Bizi para kazanmak için yaktılar. Bana arkadaşımın en ufak bir zararı olmadı. Erkek arkadaşımın kurbanı oldum.

Kadın ısrarla devam ediyordu:

— Yok canım. Benim de erkek arkadaşlarım vardı. Onlar neden beni bu zehire alıştıрмаđılar?

— Anne! Şimdi durum değişik. Şimdi, özellikle gençleri uyuşturucuya alıştırsınlar diye çalıştırdıkları işçileri var. Yakışıklı yakışıklı gençler ve güzel kızları kullanıyorlar. Özellikle sanatçı ve mankenleri kullanıyorlarmış ki reklamları daha güzel yapılsın. Beni de diskoya götüren erkek yaktı anne.

Fatma, hayret ediyordu. Kızının erkeklerle gezmesine ses çıkarmadığını farkediyordu. Ne biçim anneydi bu? Dayanamayıp sordu;

— Anlayamadığım birşey var. Siz günahta özgür bir aileymişsiniz. Kızınız neden sizinle değil de bizimle kalıyor?

Kadın Fatma'ya arkasını dönerek mırıldandı:

— Onu Leyla'ya sorun. Hanımefendiyi İzmir açmadı. Sanki İzmir'de eğlence yeri yoktu. Ne varsa İstanbul'da? Biz de perişan ediyor. Her zaman uçak bulunuyor mu? İyi ki ben ablamdaydım. Kızımın hali ne olurdu buralarda? Onu kim özel hastahanelere götürürdü.

— Buradan alıyor musunuz Leyla'yı?

Leyla'nın annesi kasılarak cevap verdi:

— Herhalde canım. Çok bile bıraktım. Doktor değiştirmesin diye buraların kahrını çekiyorum. Podyumların gülü kızım buraya mı layık?

Fatma'nın kalbine ok gibi saplanmıştı bu söz.

— Sizce buralara kim layık? Kimleri layık görüyorsunuz?

Kadın bu soruyu beklemiyordu:

— Canım halktan birileri buraya gelebilir. Adamın parası yoktur... Ama biz öyle miyiz? Kızımız için...

— Yani onların parası yok diye mi buraya layık görüyorsunuz? Size paranız mı değer kazandırıyor?

Kadın kızına dönerek sinirli sinirli sordu:

— Bu kız ne demek istiyor böyle? Benim sinirlerimi bozuyor.

Leyla gülerek Fatma'ya baktı.

— Anneciğim, benim dengesiz arkadaşımıdır bu. O konuşur, sen onun kusuruna bakma.

Kadın bu sözü fırsat bilmişti.

— Doğru söylüyorsun... Belli... Belli oluyor densiz olduğu.

— Tabii ki doğru söylüyorum anne. Kendisi bizim gibi kaçıkların arasında yaşar ama müthiş fikirleri vardır. Dindar anne. Bu kız hem manken, hem de dindar bir kızdır. Konuş-

tuğ zaman insanın ufkunu açar. O yüzden densiz diyorum. Bizlerle arkadaş olduğu için.

Dinden nefret ettiği için kızını dinsizliğin kucasına atan kadın hâlâ asıl tehlikeyi görmüyor, en büyük tehlike olarak İslâm'ı görüyordu.

Fatma hayret ediyor, kendi annesiyle bu anneyi kıyaslıyordu .

Babasıyla kendi arasında kalan annesinin çilesini hatırladı.

Fatma'nın gizli gizli başını açtığını anlamıştı da ağlayarak kızına saatlerce yalvarmış, "ben cahil bir kadınıam ama yine de anlarım. Dinin kucagından kaçma yavrum, kaçarsan sen kaybedersin" demişti.

Bu anne ise kızına dinden kaçmasını söylüyordu."İki anenin arasındaki farka rağmen ikimiz de aynı yerdeyiz" diye üzölüp arkadaşıyla konuşmaya devam etti.

— Gidip tedavi olacaksın değil mi Leyla?

— İnşaallah olacağım. Kimsenin, benim paramla beni zehirlemesine izin vermeyecek, aptal olmadığımı da ispatlayacağım.

— Senden de o beklenir Leyla.... Canım arkadaşım benim. Eğer uyuşturucuyu bırakırsan benim...

Sözünü tamamlayamamıştı.

Gözleri nemlenmiş, sözü boğazında düğümlenmişti.

Leyla merakla sordu:

— Eee sonra... Sözünü tamamla!

Tamamlayamıyordu.

Hastahaneden çıktığında yine kendi kendiyile baş başa kalmış, düşünüyordu:

— Eğer Leyla uyuşturucuyu bırakır da İslâm'a dönerse bunda benim payım olacak. Böylece kendim İslami çizgiden çıkmış olsam bile İslâm'a bir kişi hediye etmiş olacağım.

Ahh babacığım! Keşke kızının bu başarısını bilseydin, ne kadar sevinirdin Allah bilir...

Düşünceler içinde, Beyoğlu İstiklal Caddesindeki iş yerine gelmişti.

İşyerine girdiğinde yine patronun kardeşi Felsefeci Selim'le karşılaştı.

Selim Bey, felsefe uğruna ruhsal rahatsızlık geçirmiş, genç yaşta malûlen emekli olmuştu. Bir türlü hazmedemişti bu emekliliği. Fakat her insanda olduğu gibi, hoşuna gitmese de başına gelene alışmaya çalışıyordu.

Fatma'yı görünce ayağa kalkan Selim celtilmence Fatma'ya yer gösterdi:

— Ooo Demet Hanım, hayırlı sabahlar. Pardon hayırlı öğle üzeriler. Nasılsınız?

— Teşekkür ederim Selim Bey, siz nasılsınız? Yine Felsefe ile mi uğraşıyorsunuz?

Selim Bey bu sorudan usanmıştı. Soranlara da çok kızılıyordu ama Fatma'ya kızmamış, kibarca cevap veriyordu:

— Felsefeyle uğraşılmaz, Felsefe zaten insanın beyinde vardır. Fakat realist insanların beyinde...

Fatma çantasını portmantoya astıktan sonra gelip Selim'in karşısında oturdu.

İşyerinde herşey yine aynıydı. Selim kalkmış Fatma'ya çay getirmişti.

— Biliyor musun Demet Hanım, Georges Politzer'i okuyorum. Politzer komünizmin mimarlarından sayılır.

— Pek anlamam. Daha doğrusu pek anlamam sözü bile biraz anlarım demektir. Ben hiç anlamam. Size daha önce de sormuştum. Felesefe gerçek anlamda nedir?

Selim, bu sorudan çok hoşnut olmuştu. Nihayetinde bu işyerinde konusuyla ilgilenen birisi çıkmıştı karşısına.

Ayağa kalkarak bütün bedeniyle cevap vermeye çalışıyor,

sanki karşısında binlerce insan varmış gibi heyecanlanıyordu:

— Felsefeyi, Georges (Corcis) Politzer'in "Felsefenin Başlangıç İlkeleri" isimli eserinden, "Felsefe Nedir?" başlıklı yazısından okuyalım.

"... Felsefe, evreni ve tabiatı açıklamak ister..."

Fatma Selim'in sözünü kesmişti.

— O halde bütün müslümanlar ezelden beri felsefeciymiş desenize. Çünkü her müslüman, evreni, tabiatı ve sırrını öğrenmek, açıklamak ister.

Selim yazıhanede gezinerek, elindeki kitabın açık sayfalarına elini koyarak cevap verdi;

— Yoo sözümü kesmeyin Demet Hanım, devamı var. Felsefe...

— Bence çok büyütülüyor, ulaşılamaz birşeymiş havası veriliyor. Bir de bu felsefeyi nedense sadece bir fikrin ürünü gibi göstermişler. Babam söylerdi: "felsefe tanrılaştırılmak isteniyor. Halbuki Felsefe, güzel yanları olduğu gibi, kaçıkların fikirlerine bile önem vermiş, pusulasız şaşkınlığın şöret olduğu bir yer haline gelmiş" derdi.

Selim sinirleniyordu:

— Durun biraz Demet Hanım, felsefeyi sordunuz, daha açıklamadım bile. Dinle bak okuyorum: "... Felsefe, en genel sorunların incelenmesidir..."

— O halde babam en iyi felsefecimiz, Selim Bey. Babam en genel meselerle ilgilenirdi.

— Fakat siz dinlemiyorsunuz Demet Hanım.

— Afedersiniz.

— O halde devam ediyorum.

"... Daha az genel nitelikteki fenomenlerse, bilimler tarafından incelenir. Felsefe bu genel sorunları bilime dayanarak ve bilime bağlı kalarak ele alır. Öyleyse felsefe, bilmin uzan-

tısıdır... “

Şimdi anladınız mı felsefe neymiş.

— Pek anlayamadım. Neymiş?

— Felsefe genel sorunları bilime dayanarak ve bilime bağlı olarak ele almış!

— “Bilime bağlı kalarak” derken ne demek isteniyor? Ben pek anlamıyorum da... Pardon, hiç anlamıyorum.

Selim kafasını kaşıyarak bu soruya ölçülü cevap vermeye çalışıyordu:

— Bilime bağlı olarak derken... Şey demek istiyor. Din etkisinde kalmaz demek istiyor.

— Felsefeci dinsiz midir yani?

— Hayır canım, dindar felsefeci vardır. Felsefenin kendisi dinden etkilenmez. Çünkü din, felsefeyi, bilimi yargılamıştır. Galile’yi din mahkum etti. Onun düşünmesini ve buluşlarını komik bir şekilde yok etmek istedi.

— Hangi din yargıladı Galile’yi?

— Canım, o farketmez.

— Siz yine de söyleyin. Hangi din ya da din adamları yargıladı?

— Hıristiyanlık... Daha doğrusu bazı hıristiyan din adamlarının yaptığı bir cinayetti o!

— Peki, hıristiyan din adamlarının yaptıkları hataların bedelini neden İslam dinine ve ona mensup olan müslümanlara ödetmeye çalışıyorsunuz veya çalışıyorlar?

— Siz beni yanlış anladınız Demet Hanım. Ben öyle bir şey söylemedim.

— Dolaylı yoldan söylüyorsunuz. Geçmişte hangi dinin mensubu olursa olsun, bir hata yapmışsa, o hatayı İslam dini yapmış gibi, İslam’ı suçlu gösteriyorlar. O yüzden de materyalist felsefe dinin etkisi altında kalmaz diyorlar.

Selim Fatma’nın tavrına şaşıırıyordu:

— Dine karşı bu kadar duyarlı olduğunuzu bilmiyordum. Sizi incittimse özür dilerim.

— Hayır, tartışıyoruz. Babam derdi ki; Kur'an'da en fazla dikkatimi çeken şey, insanların düşünmeye davet edilişidir... Buna rağmen Kur'an düşünce yollarını kapatmış gibi gösteriliyor. Her türlü buluşa düşünce kapılarımız açık bırakılmıştır" derdi. Babam çok bilinçli insanmış meğer. Onun dediklerini şimdi dinliyorum da çok değerli görüşleri varmış. Bir de ne derdi biliyor musunuz?

Sonra vazgeçti...

Selim ısrar ediyordu:

— Ne demişti babanız?

— Boşverin...

— Merak ettim, lütfen söyleyiniz.

— Derdi ki babam; "insanlar insan yaratacak, yalnız ruhlarını veremeyecekler. Demek ki bugün ilerleyen fen tıpkı insanı yaratacak" Gerçi bu yaratma kelimesi de hoş olmuyor ama, onun yerine ne kullanılıyordu unutmuşum.

— Siz geç kaldınız Demet Hanım. Tabii ki insanı, insan yarattı. Şimdi Amerika'da yapılan robot kızlar servis yapıyorlar. Müşteri onların robot kızlar olduğunu farkedemiyor bile.

— Fakat bu bilgileri babam on yıl önce anlattığında, bindörtüzyıl öncesinden gelen habere göre anlatıyordu. Demek ki felsefenin gerçeği İslam'da varmış. Düşünürleri yarılalayanların yüzünden İslam'a yapılan saldırılar anlamsız ve kasıtlıdır.

Fatma komuştukça Selim'in hayreti daha çok artıyordu:

— Dini konuda eğitim ve öğrenim gördünüz mü?

— Birikim var sadece. Babamı dinliyordum, yıllarca bunları anlatmıştı. Dediğim gibi, onun söylediklerini yeni idrak ediyorum. Büyük adammış babam, ama küçük aklım onu

tanıyamamış. Bu konuda da şunu söylerdi: “Felsefe bütün yönleriyle gençliğimize anlatılmalı. Felesefeyi ulaşılmaz sanmamalılar. Din varsa, felsefe olmaz, felsefe varsa din olmaz gibi bir inanç gençlikten arındırılmalı. Felesefe ve felsefeciler bütün teferruatıyla okutulmalı. Ve bazı kaçık felsefecilerle dünyanın asırlarca nasıl meşgul olduğu görülmeli, anlamsız fikir sahipleri de gençliğe öğretilmeli” derdi. “Tabi ki olumlu düşünen felsefecileri de anlatmalıyız” derdi.

Sandalyesine tekrar oturan Selim ilgiyle dinlemişti Fatma’yı.

— Bak, bu sözü tuttum. Doğru... Çok uçuk, daha doğru su çok fanatik kişiler var. Bunlardan biri de Berkeley’dir. Bu düşündür, “madde aslında yoktur” demiş.

— Neden ona kaçık demekten kaçınıyorsunuz? Adam resmen ruh hastasıymış. O kendisini ele vermiş ama siz anlamıyorsunuz.

— Öyle söylemeyin. Büyük adammış. Gerçi Georges Politzer eserinde “eski çağların materyalist filozofları da kimi zaman gülünç duruma düşmüşlerdir” diyor.

— Yine de o gülünç duruma düşenlerin görüşlerine yer verilmiş. Madem ki... Neydi o aslında maddenin bir yansıma olduğunu söyleyen kaçık?

— Berkeley.

— Var olan koca alemin aslında yok olduğunu söyleyebilen bir insanın fikirlerine asırlardır yer verenler, neden, her fikri insanlığın faydasına olan Peygamberimiz’in (s.a.v) fikrinden hiçbir şey almıyorlar? Cevabı gayet basit. Dinsizliklerinden delilerin sözlerini tahlil etmişler. Allah ve Rasül’ün sözlerine kasten tenezzül etmiyor görünmüşler. Onun sözlerini ve Allah’ın sözlerini gizli gizli okumuşlar. Ayetlerde ve Peygamber sözünde hiç mi güzel birşey bulamamışlardı?

— Aaa! Siz şaka değil, gerçekten bir dincisiniz!

Fatma'nın yarası fena kanamıştı. Ne zaman böyle bir soru gelse, dine yaptığı ihanetten dolayı kalbi kan ağlıyordu.

Alçak sesle kahrolmuşcasına cevap verdi:

— Ben müslümanım. Pek kaliteli değilsem de...

Hemen balkondaki yürüme özürlü genci hatırladı. Konuşmasına içinden devam etti.

"Kompleksli, dininden utanan, şımarık, gösteriş budalası birisin" demişti.

— Daldınız Demet Hanım. Birşey mi düşünüyorsunuz?

— Boşverin. İnsanız işte. Birden başka yerlere gidebiliyoruz. Neyse bu konuyu bırakalım.

— Aa, iyi gidiyoruz. Ben düşünmesini bilen biriyle konuşmaya bayılırım. Bilhassa sizin gibi zeki kimselerle.

— Yok canım. Zeki olsam zekamın bana da bir faydası olurdu.

— Lütfen kendinize hakaret etmeyin.

Bu konuşmalar devam ederken patron da gelmişti. Zaten Fatma da, Selim de onun yazıhanesinde oturuyorlardı. İşveren Nedim Bey kapıdan girer girmez sordu:

— Demet Hoş geldin! Nasıl oldu arkadaşın?

Masasının başına oturan Nedim Bey Fatma'ya baktı:

— Evet Demet, cevap vermedin?

— Pardon... Leyla düzeliyor.

— Hangi Leyla bu? Şu daha önce bizde çalışan manken mi?

— Evet.

— Nesi varmış?

— Uyuşturucu krizi tuttu. Kendini pencereden aşağıya attı.

— Atar. O kız çok problemliydi. Zaten o yüzden işten attım. Bu güne kadar onun gibi biri benim firmamda çalışma-

miştir.

— Şimdi düzelmeye doğru ilk adımını attı.

— Pek tahmin etmem. Ona benim yalvardığım gibi kimse yalvarmamıştır. O zehiri bıraksın diye çok uğraştım. Ben de sonradan öğrendim. Bilseydim o zaman işten çıkarırdım.

Fatma bu ifadeyi beğenmemiştir:

— Keşke hemen atmak yerine ona yanlıştan kurtulacak alternatifler sunsaydınız. İşten atmak çare mi?

Gençliği bozmaya çalışan namussuzlar kadar, namuslular da olmalıydı Fatma'ya göre. Dolaylı yoldan bunu söylemeye çalışıyordu.

— Haklısın Demet. Ama benim kimseyle uğraşacak halim yok. Ben firmamda senin gibi, Nermin gibi kızları çalıştırırım. Bir firmayı dürüst gösteren elemanlarıdır, tabi kötü gösteren de. Neyse, bunları bir tarafa bırakalım, seninle özel bir konuyu konuşmak istiyordum. Bugün konuşalım.

Nedim, hemen kardeşine bakarak dışarı çık işareti vermiş, sonra iki çay istemişti.

Fatma gülerek sordu:

— Beni işten mi çıkarıyorsunuz?

— Yok canım. Seni neden işten çıkartayım. Sen, sorumluluğunu, haddini bilen bir elemansın. Ben daha özel bir konu görüşmek istiyorum.

Fatma “ne konuşabilir” diye düşünürken, Selim Bey, ağabeyinin çık işaretini anlamamazlıktan gelerek Fatma'ya döndü:

— O halde söyle bakalım Demet, Georges Politzer der ki; “bize göre sınıf mücadelesi üç unsuru kapsar:

a) Ekonomik mücadele

b) Politik mücadele,

c) İdeolojik mücadele,

Peki sizde kaç türlü mücadele vardır?”

— Benim fazla bilgim yok, demiştim ama babamın bir sözünü söylüyeyim... Derdi ki, “müslüman önce iman meselesini halletti mi, daha sonra insanlık alanına giren her şeyde mücadele vermeli; ama herkes yapabileceği göreve talip olmalı.” Bence bu sözler çok geniş kapsamlıdır. “İnsanlık alanına giren her şeyde” dendi mi mesele halloluyor.

Nedim, bu defa yüksek sesle konuştu:

— Selim, hadi sen biraz bizi yalnız bırak, Demet’le konuşacağız.

— Konuş canım. Benim yanımda konuş. Ben yabancı değilim ki.

Nedim ısrar etmedi.

— Peki madem çıkmıyorsun, ben Demet’le sonra konuşurum.

— İyi olur. Biz bugün Felsefe’den konuşacağız.

— Sen zaten başka birşeyden konuşmazsın ki. Varsa yoksa Felsefe. İnsanın bazen de ciddi şeyler düşünmeye ihtiyacı vardır. Ama sen sanki yeni bir keşif yapacakmışsın gibi devamlı aynı konuyla ilgilisin. Hayatın içinde başka şeyler de var.

Fatma, söze karışmadan duramadı:

— Hem de “aslında bu alem yoktur” diyen bir akılsıza da, bilim adamı diye saygı göstererek. Anlamadığım şey, aslında kendisini bile inkar etmiş insanın sözlerine neden yer verildiği. Çok merak ediyorum. Olsa olsa kafa karıştırmak içindir. Faydalı felsefeye bir diyeceğim yok ama böylesine çok saçmalayan bir adamın sözü de nasıl bilim tarihine geçer bilemiyorum.

Nedim Bey sıkılmıştı.

— Bırakın bu konuları.

Fatma kalkıp kendi bölümüne geçti. Manken arkadaşı da gelmemişti. Oturup bir müddet kendi kendine düşündü. Ne-

dim Bey kendisiyle ne konuşacaktı? Bu düşünceler içinde akşam olmuştu. Nedim Bey, Fatma kapıdan çıkarken seslendi:

— Demet! İstersen seni evine ben bırakayım.

— Gerek yok Nedim Bey çok yakında oturuyorum.

Yürüyerek evlerine doğru giderken anne ve babasını çok özlediğini farketmişti yine. Eve geldiğinde, evde kimselerin olmadığını görünce sevinmişti. Biraz evin içinde gezinip düşündü. Anne ve babasına bir telefon açıp, hiç olmazsa seslerini dinlemek geldi aklına.

Zaten bunu daha önce defalarca yapmıştı.

Heyecanla basıyordu tuşlara. Çok geçmeden annesinin sesini duydu:

— Buyrun...

Fatma cevap vermiyordu;

— Alo, buyrun... Alooo! Alo...

Fatma ağlayarak dinliyordu sesi. Gül Hanım bir an durakladıktan sonra yalvarmaya başlamıştı:

— Eğer sen Fatma'ysan, ne olur vicdansız kızım, konuş benimle. Çok acılar çekiyoruz, bizi daha fazla yıkma. Hiç olmazsa bize iki satır mektup yaz. Yaşadığını bilelim. Seni doğuran anne olarak buna hakkım yok mu? Sen anne ve babasını öldürmeyi planlayan cani bir ruha mı sahiptin evladım? Sende hiç mi Allah korkusu yoktu? Taş mıydı kalbin? Kefere kalbi miydi sendeki? Telefondaki kişi sen, eğer bu telefonu işletmek için açtınsa, şunu bil ki bizim kalplerimizde sönmeyen bir ateş var. Cevap gelmeyen her telefonu kızımızdan geliyor sanıyoruz. Ne olur, bize zulmetmeyin. Yok, eğer sen Fatma'ysan, dön kızım, ne olur dön. Baban her gece ağlıyor, ben ağlıyorum. Yaşadığın hayat bizi ağlatmaya değer mi evladım?

Fatma telefonu kapattığında hıçkırıklarla ağlıyordu. Tek-

rar tek annesine gıyabında cevap veriyordu:

— Hayır anneciğim! Yaşadığım hayat sizi ağlatmaya değmez. Hiçbir şey sizi ağlatmaya değmez!

Gözyaşları içindeyken kapının zili çalınca toparlandı.

Kapıyı açtığıında Burçin'i buldu karşısında:

— Merhaba Demet. Kızlar yok mu?

— Benden başka kimse yok. Buyur gel.

Burçin Fatma'nın ağladığını farketmişti.

— Ama sen ağlamışsın! Ne oldu?

Fatma, sanki bu soruyu bekliyormuş gibi hepten saldı kendisini. Bir müddet ağladıktan sonra cevap verdi.

— Özel bir durum. Biraz duygulandım da.

Burçin havai bir kızdı. Kendine göre teselli veriyordu.

— Boşver kız. Bu alemde hiçbir şey ağlamaya değmez. Eğlenmene bak. Sizi almaya geldim. Bu gece bir yemek verilecek. Biraz dertlerinden arınırsın.

Fatma düşünmeden kabul etmişti bu teklifi.

Saatler sonra, Banu ile Necla da gelmişti. Hep beraber Hilton Hoteli'ne gitmişlerdi.

Fatma'nın gözü soldaki masada oturan Özlem Süsler'e takılmıştı. Ne kadar seviyeli bir genç kızdı şu Özlem. Açık geziyordu ama sanki onda da İslâmi bir hava vardı.

Daha sonra bir yolunu bulup Özlem'le konuşmaya başladı.

— Keşke Avustralya'dan hiç gelmeseydin.

Özlem de pişmandı.

— Haklısın... Ama oldu bir defa.

— Peki neler yapıyorsun?

— Ne yapayım, Güneş Gazetesi'nin yarışmasına katıldım, durmadan hazırlık yapıyorum.

İki genç kız konuşurken yanlarına manken Sevgi gelmiş soruyordu:

— Kızlar, bana baksanıza, ben kilo almış mıyım sizce?
Fatma, Sevgi'yi şöylesine bir süzdükten sonra cevap verdi:

— Bence almamışsın.

— Sahi mi? İnan ki yarım kilo almışımıdır diye tartılmaya bile cesaretim yok. Üç gündür yemeği kaçırıyorum. Nasıl üzgünüm, bilemezsiniz.

Fatma mankenlerde ve moda dünyasındaki kişilerin ne kadar basit şeylerle mutsuz olduğunu düşündü. Gözünün önüne geldi bir bir. İlk kadın patronu dudığında çıkan ufacık bir uçuk yüzünden saatlerce ağlamış, “bu gece baloya davetliyim, bu dudakla rezil olacağım. Bir de gazeteci varsa hepten rezil olacağım” demişti. O gecenin ertesi günü işyerinde, cenazesi olan biri gibi mutsuz görmüştü patroniçesini.

Selin'i hatırladı. Kuaför saçlarını onun tarifinden biraz daha kısa kesmiş diye o da saatlerce ağlamıştı.

Herkeste kilo alırım derdi en büyük dertlerden biriydi.

Ya Aylin Hanım... Onu hiç unutamıyordu. Aylin Hanımın terzisi, gece elbisesinin yakasını biraz kapalı yapmış diye neler yapmıştı?... “Ben rahibe miyim, ben bu geceye kocakarı gibi mi gideceğim?” diye, âdetâ çıldırmıştı. Mutsuzluğu kendi kendilerine buluyorlar diye düşünüyordu hep.

Stres doluydu bu hayat; ama bu hayat uğruna kendisi herşeyini feda etmişti.

Sevgi gittikten sonra Özlem'le başbaşa kalmışlardı? Özlem'e Nedim Beyin konuşmasından söz açmak istiyor, ona soruyordu:

— Seninle özel konuşacağım, dedi. Sence bu ne anlama geliyor?

— Yemeğe davettir. Zaten patronların çoğu yanında çalışan kızları, özellikle mankenleri ellerinin altında modern hayat kadını gibi görüyorlar. Canım biz çağa uyum sağladık

diye onların sermayesi olmadık ya. Bu konu onuruma dokunuyor. İmkânım olsa, patronların eğlencesi (!) olan tüm mankenlere, oyuna gelen tüm sekreterlere, bütün kadınlara, “sermaye olmayın” derdim. Onların eğlence aracı olmayın. Zengin erkekler, istedikleri her kadını elde edebileceklerine ait güvenlerinden vazgeçmeliler. Ama, “bu onurlu davranışı, onurlu kadınlar yaparlar” derdim.

Fatma, Özlem’e akıl sır erdiremiyordu.

Mayo ile gazetelere çıktığı halde, bu giyimin bile erkeklerin zevklerine ve ceplerine yaradığını acaba hesaba katmıyormuydu? Onun görüşlerini öğrenmek istiyordu.

Kafasındaki soruyu sorarsa, verdiği cevaptan anlardı Özlem’i:

— Özlem, sana birşey sormak istiyorum. Sence bikiniyi, iç mayoyu kadınlar giydiği halde neden defilelere erkekler geliyorlar? Neden erkeklerin arzularına göre hazırlanıyor her şey? Kadınlar plajlarda bile erkeklerin zevklerine göre mayo giymeye itiliyorlar. Sence bunun sebebi nedir?

— Hiç düşünmedim ama doğru söylüyorsun. Moda mafyası, erkeklerin zevklerini kullanarak ve kadınların aptallığından yararlanarak köşeyi dönüyorlar ama ne yapalım. Bu alem böyle gelmiş, böyle gider.

Fatma, “hayır böyle gelmedi, Sütçü İmam, bir müslüman kadının başını açmak için düşmana hayatı pahasına ders vermişti” diyebilseydi keşke.

Fatma, yine anlayamamıştı. Acaba Özlem de iç dünyasında kendisi gibi açılmanın huzursuzluğunu duyuyor muydu? Allah’a karşı mahcup muydu?

— Hiç günahı düşünmez bir hale geldik Özlem. Ne feci birşey değil mi?

Özlem hiç oralı olmamıştı. Dinle ilgisinin olmadığı anlaşılmıştı. Fatma, kendisi gibi birini bulmak, ona derdini dök-

mek, ortak noktalarda buluşmak istiyordu.

Bu arada Banu gelmişti yanlarına.

— İki saattir ne konuşuyorsunuz? Sıkıldım ayol. Necla da av peşinde, ben yalnız kaldım.

Özlem Banu'yu görünce bir anısını hatırlamıştı. Unutmadığı bir anıydı bu.

Fatma Banu'ya şaka yollu takılmıştı:

— Canım sen de bir meşgale buluver. Seninle kimseler ilgilenmiyor mu?

— İlgileniyorlar. Beni böyle görünce şey sanıyorlar. Öyle sinirleniyorum ki anlatamam. Adam resmen bana kur yapıyor. Yanında karısı var, hem de kızı ve oğlu da yanında. Oğlu yerindeyim... Pardon kızı yerindeyim. Ama namussuzda bunu düşünecek vicdan nerede? Ahh baba, gözün kör olsun baba. Senin yüzünden ben bu hallere düştüm.

Gözleri dolu dolu olmuştu Banu'nun. Sonra tekrar yerine gidip oturdu.

Özlem de Banu'ya çok üzülüyordu. Aslında insan olarak temiz yönleri çoktu Banu'nun. Batı'dan esen alçak basınç kasırgaya dönüşmüş, gençlerin bazılarını böyle, bazılarını da başka türlü yakmıştı.

Özlem Fatma'ya dönerek, kendisini çok üzen olayı anlatma ihtiyacı hissetti.

— İstanbul'a daha önce geldiğimde bir gençle tanıştım. Kibar bir delikanlıydı.

Şöhret olmak istedim. Manken olmaya karar verdim. Mankenleri görünce, "onlardan ne eksikim var?" dedim. İstanbul'a geldim. Zorla değil ya, hayellerime girdi mankenlik, demişti. Aynı genci birkaç ay sonra gördüğümde gözlerime inanmadım. makyaj yapmış, tırnaklarını büyütüp oje sürmüştü. Ayrıca kulaklarına küpe takmış, kırıtarak konuşuyordu. O gencin haline çok üzüldüm. Dayanamayıp sordum:

— Çok değişmişsin, bu halin nedir böyle? dedim.

— Ne yapayım. Böyle olunca insan bu alemde çabuk ilerliyor, dedi.

— Olamaz! Seni bir etkileyen olmuş, dedim.

Hiç saklamadı. Bu kadar çabuk değişen bir insan görme-miştim.

— Evet, dedi. Cemil bey etkiledi beni. Eşcinselmiş. şim-di beraber yaşıyoruz. Cemil Bey de kendisini hiç saklamıyor-du. Hatta toplumun entellektüel kesiminde daha çok saygı görüyordu. Banu'yu görünce o günü hatırladım. Kimbilir onu kim etkiledi?

— Haklısın zlem. Banu yaşadığı hayattan nefret ediyor. Bir türlü öğrenemedim neler yaşadığını. Bir akşam yine yalnız kalırsak anlattıracağım ona.

Günleri böyle geçiyordu Fatma'nın.

Birgün işyerindeyken patronu Nedim Bey'i görmüştü. oktandır Avrupa'da olan Nedim Bey, Fatma'yla özel konu-yu görüşmemiş, Fatma da hep merak etmişti. Patronu görün-ce ayağa kalkıp ona doğru giderek karşıladı:

— Hoşgeldiniz Nedim Bey. Seyahatiniz güzel geçti mi?

— Hoş bulduk Demet. Seyahatim çok güzel geçti. Onlar-ca defile izledim. Paris'ten yeni modeller aldım. Bu yıl renk-leri tamamen değiştirmişler.

Fatma bir an içinden cevap verdi:

— Değiştirirler, zaten kendi zevkimize göre değil, onların zevkine göre giyiniyoruz.

Sonra geçip yazıhaneye oturdular. Nedim Bey Müdire Emel'i çağırmış, soruyordu:

— Ne haber Emel? Son modellerimiz tuttu mu? Nasıl gi-diyor?

— ok iyi gidiyor Nedim Bey. Bahar isimli modelimiz geçen ay binbeşyüz adet sipariş aldı.

Detaylı bilgi aldıktan sonra, Emel hanıma izin vermiş, Fatma'yla başbaşa kalmıştı.

Fatma heyecanlıydı. "Ya kötü bir teklifte bulunursa ne yaparım acaba?" diyordu.

Nedim Bey daha birşey konuşmadan önce, Nedim Bey'in hanımı içeri girmişti. Fatma'yla Nedim'i baş başa görünce morali bozulmuş, suratını asmıştı. Fatma'ya ters ters bakıyor, bir şeyleri ima etmeye çalışıyordu.

Zavallı kadınlar... Kocalarını devamlı takip etmek zorunda kalıyorlardı. Her zaman hayatları şüphe içinde geçiyor, güven duygusunun rahatlığından habersiz yaşıyorlardı.

Çok geçmeden Nedim, "iki saat sonra gelirim" diye çıkmış, Nedim'in hanımı Nazlı'ya fırsat sahası açılmıştı.

Nazlı, Fatma'ya belli etmeden sorular soruyor, her şeyden habersiz Fatma da cevaplar veriyordu:

— Kaç yaşındasınız?

— Yirmi!

— Çıktığın biri var mı? Tabi ki vardır da. Öylesine sordum.

— Hayır yok. Benimle evleneceği belli olmayan biriyle asla çıkmam. Zina yapmanın adına çıkmak diyorlar. Tıpkı filmlerdeki gibi aynısı taklit ediliyor. Herhalde Batılılar, savaşı çok kolay yoldan kazandık diye övünüyorlardır.

Nazlı Hanım anlayamamıştı:

— Anlayamadım, çıkmakla savaşın bağlantısı nedir?

— Eskiden İngilizler ülkemizi alıp topraklarını genişleteceklerdi. Savaşı bunun için açmışlardı. Şimdi topraklarımızı değil, gençliğimizi alarak taraftarlarını, kendilerinden olanların sayısını arturdılar.

— Anladım. Senin felsefen de çok farklı. Demek ki evlenme umudun yoksa çıkmıyorsun. Ya sana evli erkek talip olursa?

— Allah korusun! Asla kabul edemem.

— Hiç, evli bir erkekten teklif aldın mı?

— Çook. Sizin işyerinizi bulana kadar çalıştığım her yerden teklif aldım, ama burada öyle bir şeye rastlamadım.

— Rastlarsan ne yaparsın?

— Derhal bu işyerinden çıkarım.

Nazlı Hanım rahatlamıştı. Kocasıyla arasında bir ilişki yokmuş diye derin derin nefes almıştı.

Zavallı kadın, bilmiyordu ki, Allah'a ihanet edenlerin çoğu eşlerine mutlaka ihanet ediyordu.

* * *

**“Bir kum zerresinin sırrını çözmeyi başarsaydık,
Bütün dünyanın sırrını öğrenmiş olurdük**

Einstein

Leyla uyuşturucu tedavisi görmüş, aynı eve geri dönmüş-
tü.

Her fırsatta Fatma’yla konuşuyorlardı. Leyla’yı Fat-
ma’nın konuşmasından başka bir konuşma açmıyordu.

Fatma da ne güzel konuşuyordu. Meğer, İslami hayat ya-
şanan evdeki ilmi konuşmalar çocuklarda nasıl da yer eder-
miş. Fatma Leyla’ya dini bilgiler verirken, yavaş yavaş ken-
disine de vaaz vermiş olduğunu farkediyor, hayretle düşünü-
yordu.

Ertesi gün yine işyerinde Fatma felsefeci Selim’le karşı-
laşmıştı. Selim Fatma’yı görür görmez sordu:

— Sizinle felsefe üzerine konuşmak güzel oluyor Demet
Hanım. Yine tartışalım mı?

— Nasıl olur da benimle konuşmak güzel olabilir ki, ben felsefeden anlamadığımı söylemiştim.

— Zaten onun için zevkli oluyor. Hem felsefeden anlamıyorsunuz, hem de anlamadığınızı anlıyorsunuz. Bu güzel bir erdemdir. Bazıları anlamaz ama, anlar gibi konuşurlar. Bakın size ne okuyacağım.

— Önce ben size birşey sormak istiyorum. Sizin anlattığınız o kaçık felsefecinin ismi neydi?

— Hangisinin?

— Doğru ya, felesefeciler arasında kaçık bir tane değil ki hemen anlasınız. Şu hani maddenin aslında olmadığını söylüyormuş ya.

— Berkeley, ama o aslında saygın biridir. İsterseniz onunla ilgili bir konu okuyayım size o zaman onu daha iyi anlıyorsunuz. Aynı eserden devam ediyorum:

“... Güneşe baktığımızda, güneş bize bir daire biçiminde yassı ve kırmızı renkli olarak görünür. Oysa bilim yanılğıya düştüğümüzü, güneşin görüldüğü gibi yassı ve kırmızı renkli olmadığını göstermektedir bize. Öyleyse güneşe atfettiğimiz bazı özellikleri, bilime dayanarak bırakmak zorundayız. Fakat güneşte var olduğunu sandığımız bu özellikleri bir yana bırakırken, bundan güneşin var olmadığı sonucunu çıkaramayız elbette. Berkeley böyle bir sonuca varmada bir sakınca görmemiştir...”

Fatma anlayamamıştı:

— Son kısmını anlayamadım. Ne demek “Berkeley böyle bir sonuca varmada bir sakınca görmemiştir?” Ne demek isteniyor?

— Yani Berkeley güneşin aslında olmadığını söylüyor.

Fatma hayret ifadesiyle gülerek devam etti:

— Kaçığın birisi, ilim adına görünen güneşin aslında yok olduğunu söyleme cesareti buluyorsa, öteki kaçıkların görün-

meyen Allah için yok diyebilmelerine çok şaşırılmamalıyız. Hayret değil mi? Tepemizde gördüğümüz güneş için bilim adına “yok” diyenler insanları nasıl avuçlarının içine aldıklarını da ispatlamış olmuyorlar mı?

— Rica ederim Demet Hanım. Kaçık dediğiniz o adamın bu görüşünü materyalist felsefe reddediyor; fakat diğer bilgilerinden bütün filozoflar yararlanmışlardır.

— Öyle bir delinin fikirlerinden neden faydalanmışlar? Onu neden bilimde muhatap kabul etmişler. Bu sorunun cevabını ben sizden alamadım. Deliden fikir almak onların acizini göstermez mi? Ayrıca okuduğunuz paragrafta dendiğine göre, güneş kırmızı görünüyormuş, yassı görünüyormuş da bilim öyle olmadığını ispat etmiş. Peki bundan dinimize ne? Dinimiz mi demiş, güneş kırmızı ve yassıdır diye?

— Siz de çok alıngansınız. Din demiş denmiyor ki.

— Deniyor, bilmin bulduğu her şeyin din aksini söylemiş gibi bir imaj veriliyor. Kaldı ki, güneşin yuvarlaklığı konusunda, bilmin doğru söylediği nereden belli? Belki yüz yıl sonra da yuvarlak denecektir. Ayrıca o insanlarda renk körlüğü mü var? Güneşe kırmızı diyen de kimmiş? Benim gördüğüm güneşin rengi sarı, yoksa sizin gördüğünüz güneşin rengi kırmızı mı?

Selim hayretle dinliyordu Fatma'yı:

— Demet Hanım, siz birkaç cümle için bir kitaplık kadar konuştunuz, biraz yavaş gidin canım.

— Kusura bakmayın. Şu gördüğümüz güneşe bile aslında yok diyebilen bir filozof beni çok şaşırttı. Artık görünmeyen Allah için yok diyen filozofları bana öven olursa, onlara “sizinkiler görüneni bile inkâr ediyorlar” diyeceğim. Bir de beni çok şaşırtan şey, bu felsefeciler neden hep eski çağ dışı kalmış fikirlerin sahibi okuyorlar? Neden kendileri yeni filozoflar çıkaramıyorlar. Bir de neden ikibin, beşbin yıl önceki

kişilerin sözlerini değerlendirmeye alıyorlar da fikri her zaman yeni olan Hazret-i Muhammed (s.a.v)'in sözünü almıyorlar? Nedeni gayet basit. Dinsizliklerinden...

Selim çok sinirlenmiş, artık gizlemeye sabrı yetmemişti.

— Canım, siz de amma atıyorsunuz. Sanki sizin dinle bir ilginiz varmış gibi?

Fatma çok bozulmuştu ama bunu hissettirmeden cevap verdi:

— Var tabi. Yaşamıyorsam da inancım var.

— Lütfen kendinizi aldatmayın Demet Hanım. İnancınız olsa inancınıza aykırı nasıl yaşırdınız?

— Mutlu yaşıyorum zaten. Yine de “inançlı olmanın kârı vardır” derdi babam. İslam öyle diyormuş. Siz, siz, inanamaya inandığınız kadar inanmaya inansaydınız, çağlar ötesi insanların dedikleriyle uğraşmazdınız.

Fatma sesini alçaltarak devam etti:

— Bana gelince, aslında ben de yanlış inanan yobazlarla, hiç inanmayan yobazların kurbanıyım. Zannetmeyin ki bu halimle içten mutluyum. Hayır, ben içimden için için mutsuz birisiyim.

Selim Fatma'yı üzdüğünü anlamıştı.

— Sizi üzdüm. Aslında benim sorularımın hepsine felsefe cevap vermiş değil. Tıpkı Tolstoy'un dediği gibi; “bilim ne sorularıma cevap verdi, ne de cevap veremeyeceğini söyledi. Beni oyalayıp durdu.”

— O halde neyi tartışıyoruz? Ben dini savununca dinin gereğini yaşamamakla suçlanıyorum. Peki dinsizliğin gereği yok mu? Neden mahremlerinizle evlenmeyi normal görmüyorsunuz? Din işe karışmazsa, felsefe hangi ölçüye göre sınır koyacak?

Bu arada Nedim Bey gelmişti.

— Selam çocuklar. Yine mi tartışıyorsunuz?

Fatma verdi ilk cevabı:

— Sormayın Nedim Bey, kardeşinize akıl erdiremiyorum. Gözle görünen güneşi bile inkar etmiş olanlara hala deli demiş değil. Felesefeyi tanı edinmiş, onu hatasız görüyor.

Nedim Bey gülerek cevap verdi:

— O öyledir. Allah'ta suç bulur, felsefe de bulmaz.

— Yanılıyorsunuz. Felsefenin de yanlışları olabileceğini kabul ediyorum. Ama güzel düşünen felsefeciler de var. Mesala Einstein “Bir kum tanesinin sırtını çözmeği başarsaydık, bütün dünyanın sırtını öğrenmiş olurduk” der.

Fatma ilk defa duymuştu bu sözü.

— Demek, hala bir kum tanesinin sırtını çözememişler. Tabi çözemezler. Maddenin sonunu “Allah yarattı” fikrine dayandırmazlarsa işin içinden çıkamazlar.

Selim söylenerek ayağa kalktı:

— Sen de her şeye birşey buluyorsun. Bende suç. Felsefeden anlamayanlarla tartışıyorum.

Hızla çıktı yazıhaneden.

Nedim Bey de böylece Fatma'yla konuşma ortamını bulmuştu.

— Fatma, çaycıya iki çay söyler misin, seninle konuşmalıyım.

Fatma'nın kalbi yine çarpıyordu.

— Buyrun Nedim Bey, konuşalım.

Nedim Fatma'nın yüzüne anlamlı anlamlı baktıktan sonra sordu:

— Demet, senin adın gerçekten Demet mi?

Fatma bu soruya çok şaşırmıştı:

— Hayır. Benim asıl adım Fatma.

Birdenbire rahatladığını hissetmişti. “Meğer insanın kendisine ait olmayan bir isim, ne kadar ağırlık veriyormuş” diye düşünüp devam etti:

- İsmimi ben değıştirdim.
- Neden, Fatma ismini gerici mi buluyorsun?
- Hayır, ondan dolayı değil, başka sebebi var.
- Nedir o sebep, bana anlatabilir misin?
- Hayır, anlatamam.
- Bak, geçenlerde bir müşteriğimiz geldi buraya. Önceki işyerinden seni tanımış. Ben sana Demet deyince bana, “o kız neden ismini değıştirmiş?” diye sordu. Birgün de başka bir müşteri gelir senin hakkında başka şey söylerse karışmam.

Fatma, “Nedim Bey neden ilgileniyor acaba?” diye düşünürken yine Nedim’in sesiyle kendine geldi:

— Fatma, bak sana ne soracağım? Bana doğru söyleyeceksin tamam mı?

— Sorunuza bağlı Nedim Bey.

— Yani yalan mı söylersin?

— Hayır, belki. Evet. Cevap vermek istemediğimi de söyleyebilirim. İnşallah beni üzecek birşey söylemezsiniz.

Nedim Bey, tepeden inme sordu sorusunu:

— Sen evinden mi kaçtın?

Fatma buz gibi olmuştu. Nereden anlamıştı bu adam, şimdi ne yapacak, ne diyecekti?

— Benden saklama, söyle.

— Evet. Maalesef öyle oldu.

— Neden kaçtın?

— Bir şaşkınlık, bir cahillik, bir özentî, isterseniz bir delilik deyin. Kaçtım işte. Gençlerin evlerinden kaçması için o kadar sebepler icat ettiler ki... Ben de hangi sebepten dolayı kaçtığımı net olarak bilmiyorum.

— Üzgün müsün?

Gözleri dolu dolu olmuştu Fatma’nın.

— Hem de çok... Tarifini yapamam. O öyle bir duygu ki,

onu yaşamayan bilmez.

— O halde neden kaçtın?

— Babamdan gizli açılmış, manken olmuşum. Babam öğrenmiş, iş yerimi bulmuş. Bir daha eve dönemedim.

— Seni bu fikre kim teşvik etti?

— Babam, iş yerlerindeki arkadaşlarım etkiledi sanıyor ama beni asıl etkileyen mahallemizde Bettüş Teyze adıyla anılan, kadın satıcısı kadındı. Kanıma girdi. Daha sonraları öğrendim, kızları önce manken yapıyor, sonra satıyormuş. İlk mankenlerdenmiş kendisi. Bir zamanlar manken acentesi bile açmış. Kızları erkeklerin karşısında soyunmaya alıştırıp yavaş yavaş o aleme çekiyormuş. Beni de bu niyetle demek ki yıllar öncesinden ele almıştı. Açık gezmeye karşı zaafımı anlamış olacak ki, devamlı bana “vucudun çok güzel. Çok para kazanırsın” diye telkinde bulunuyordu. Mankenlik kur-sunda masraflarımı bile o üstlenmişti. Hatta makyaj takımla-rımdan gizlice giyindiğim kıyafetlere kadar, o alıyordu. Önceleri gerçekten beni düşündüğünü sanıyordum. Şimdilerde anladım ki, hem imam babamdan dindarlık intikamını alıyor, hem de kendisine sermaye hazırlıyormuş. Oyununa geldim ama sermayesi olmadım o yılanın.

— İnsanlara da güven kalmadı.

— Zaten o yüzden hayvanlar çok sevilir oldu ya.

— Çok yerinde sözler ediyorsun Demet, pardon Fatma. Bayağı kültürlüsün. Bu kültürü nereden elde ettin?

— Babamdan olsa gerek. Çok kültürüm de yok, ama çok fazla dini romanlar okurdum. Her halde ben farkında olma-dan onlar bende birikim yapmış.

— İyi ki anlattın Fatma. Tahmin etmiştim. Bana yalan söyleseydin çok üzülürdüm. Sen dürüst kızsın Fatma. Buralar seni bozmadan ailene dönmeni tavsiye ederim, ama dönmeyeceksen burada kal. Yalnız arkadaşlarını gözüm tutmu-

yor. Dönmeler, uyuşturucu kullananlar... Bunların içinde bozulursun.

— Onların bana bir zararı yok. İnanın en temizlerinden seçtim onları. Benim erkek arkadaşım yok diye benimle alay eden arkadaşlarım var. Ayda bir erkek değiştiriyor, illa bir de bana bulmak istiyorlardı. Bunlar öyle değiller. Necla çok bozuk ama kendisine zararı var. Banu dönme ama bir çok namuslu geçinenden daha iyi biri. Geçenlerde kafayı çekince yine sapıtmıştı ama normalde sizin bildiğiniz dönmelerden değil o. Aslında elinden tutan olsa, o zavallı belki eski haline dönemez ama kötü yoldan da tam olarak kendisini sıyrır.

— İyi ya, sen onu kurtar işte.

— Ben kendisini kurtaramayan biriyim. Onu nasıl kurtarayım?

Konuşmalar uzadıkça Nedim Fatma'ya hayran kalmıştı. Ne akıllı kızdı Fatma. Bir kez hataya düşmüştü ama, yine de gördüğü kızların en temiziydi.

Fatma yine derin bir nefes almış; rahatlamıştı. "Nedim Bey'den şüphe etmekle hata ettim" diye düşündü.

Daha sonra kendi bölümüne geçip masanın başına oturup Güneş Gazetesi'ni aldı eline. Sayfaları çevirince, Güneş Gazetesi güzellik yarışmasına katılanların resimlerini gördü. Yüzlerce genç kız arasından seçilen güzeller finale kalmıştı. Bir sayfa boydan boya finale kalan güzellere ayrılmıştı. Özlem Süsler de finale kalanların arasındaydı.

Özlem'in de birisi boydan iki resmi vardı.

Kızların mayolu resimlerine baktı bir müddet. Babasının sözleri yine aklına geldi. Gerçekten kızlar aslında iç çamaşırlarla milletin gözünün önüne çıkmışlar, bu iç çamaşırın adına mayo demişlerdi. Farkında olunmadan kızlarımızı soymuşlar, milletin gözünü alştırmışlardı. Hemen Gazeteyi alıp satış reyonuna, manken arkadaşı Şermin'e göstermeye gitti.

Arkadaşı müşterinin birine yeni modeli giymiş gösteriyordu.

O da bir koltuğa oturup Şermin'in işinin bitmesini bekliyordu.

Müşteri Şermin'i her yana çeviriyor, bakıyor, tekrar bakıyordu.;

— Tekrar sağa döner misiniz? Şimdi arkanızı dönüp biraz yürür müsünüz?

Daha evlenmeden kocaya hizmeti reddeden bu kızlar, başka erkeklerin her dediğini milimi milimine yapıyorlardı. Bu da aile mefhumunu yok etmeye çalışmanın neticesiydi.

Müşteri Şermin'i iyice yorduktan sonra gülerek kararını söyledi:

— Kıyafet güzel ama içindeki daha güzel. Hangisini alsam acaba!

Müşteri şakasıydı bu. Hep beraber gülustüler. Sonra da müşterinin siparişini aldılar:

— Yüz adet 38 beden, yüz adet kırk beden, elli adet 42 beden olsun. Bu model daha ziyade ince yapılı hanımlar tarafından ilgi görür.

Fatma sadece seyretmekle yetinmişti. Müşteri gidince Gazeteyi Şermin'e gösterdi:

— Gördün mü, Özlem finale kalmış.

Şermin Özlem'i çok kıskanan biriydi. Dudak bükerek cevap verdi:

— Hık... Ben de girseydim seçilirdim. Üstelik birinci gelirdim.

— O halde neden girmedin?

— Bilmem. Belki de yarışmalarda dönen dolapları bildiğim içindir.

Fatma yutmuyordu bu sözleri. O çok iyi biliyordu ki, Şermin Özlem'i kıskanıyordu.

Zaten bu alemde birbirini kıskananlar o kadar çoktu ki,

kıskanmayan çok az manken tanımıştı Fatma. Öyle kızlar tanımıştı ki, başka bir mankeni kıskandığı için sinir hastası olmuşlardı. Kim nerede ne giymiş, saçını nasıl yaptırmış diye birbirlerini takip edenleri biliyor, onların kendi elleriyle aldıkları mutsuzluğu hayretle seyrediyordu.

Elindeki gazeteye baktı tekrar. Ona da “bu yarışmaya gir” diye ısrar etmişlerdi. Bir an kendisini düşündü, aynı sayfada mayo ile çıkmış olacaktı. Allah’ım! Sana şükürler olsun ki beni şeytana uydurmadın. Ya uysaydım. Babacığım görseydi resmimi? Ne yapardı acaba? Bir keresinde kaza ile çıkmıştı da günlerce “babam duyarsa” diye uyku tutmamıştı. Hatta kardeşi gazetede görmüştü.

Finale kalan mankenlerin arasından birinci, ikinci ve üçüncü seçmek üzere jurinin toplandığı gün Fatma da gitmişti.

Özlem Süsler’in annesiyle karşılaşmıştı. Özlem’in annesi çok heyecanlı bir şekilde bekliyordu. Arada bir de fikrini söylüyordu;

— Kızım hepsinden güzel... Mutlaka kızım kazanır. Bak-sanıza en güzeli Özlem.

Özlem’in annesi Semra ise, sanki bütün kızlardan daha güzel duruyordu. Onu görenler “keşke Semra Hanım da kalsaydı demekten kendilerini alamıyorlardı.

Allah’ın verdiği güzellik Semra Hanım’a farklı şekilde moral veriyordu, ama güzelliği mutlu olmaya yetiyor muydu? Görünüşünden içi bilinmeyen her insan gibi o da bilinmiyordu.

Daha yarışma yapılmadan birinci belli olmuş, kulis arkasında fısıltılar kulaktan kulağa yayılıyordu.

Semra Hanım “imkansız” diyordu.

— Juri kör değil ya, mutlaka kızımı seçer.

Fakat kızı seçilmemişti, Fatma merakla Semra Hanım’ı

izliyordu. Semra Hanım kızının seçilmediğini görünce göz yaşlarını tutamamış, ağlayarak söyleniyordu:

— Kızımın hakkını yediler. Torpil yapıldığı çok belli. Bu haksızlıktır. Evet, bu bir haksızlıktır.

Semra Hanım o zamanlar asıl haksızlıkları hiç göremiyordu. Ah Semra Hanım! Neler için göz yaşı döktüğünü bir düşünebilseydi! Ülkesinin ağlayacak neleri vardı halkın bilmediği. O yüzden de halk asıl ağlanacak işleri hiç göremiyordu.

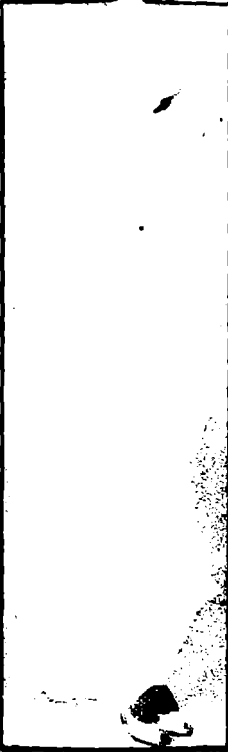
Yarışmadan sonra herkes dağılmaya başlayınca, kızları yarışmayı kaybeden anneler mutsuz, kazanan üç genç kızın annesi ve yakınları evlerine mutlu dönüyordu. Sanıyorlardı ki, bu yarışmada dereceye girmek büyük bir onurdur. Milletimiz asıl onurun ne olduğunu çoktan unutmuş, suni onurlarla oyalanıyordu.

ÖZLEM

SÜSLER

Doğum Yeri ve Yılı:

İstanbul-1969

Ölçüleri: 85-66-88

Boy: 1.78

Kilo: 54

Küçük yaşta Avustralya'ya ailesi ile birlikte yerleşen Özlem bu kıtadaki yaşamına Nisan ayna kadar devam etti. Dört ay önce yurda döndü. Avustralya'daki okul takımında basketbol oynayan Özlem iyi derecede İngilizce biliyor. Meditasyon yapmayı çok dinlendirici bulduğu için vazgeçemeyen finalistimiz öğrenimini Türkiye'de devam ettirecek.

ARZU

İNAN

1 Cuma Akşamı yapı-
lacak yarışma saat
kabinda iptal edilmiştir.
Kazananlar belli olmuştur.
Bu önter hic
ölmeyen" diyorlar. Bu
saat akşam da koru-
nante ispatladın kuru-
cuz Yedigöller'de
Büyük Mavi'nin dikkatini
çekerek geçen gün
kaybolmuşlardılar.
Kendisi de aynı gün

adığımız

“Meksikalı gibi gel!”

Derneği'nde düzenlenen geleneksel Meksika Gecesi'nde, konukların Meksika kıyaletleriyle ye renk kattı. Avustralya'da mankenlik yapan **Özlem Süler**, kimgayer **Serap Falah**, Tuslog'da e, Kirya Mühendisi **Yasemin Tosun**, iç mimar **Şadi Eraslan** ve eşi **Meral hanım** ile İzmir isolosu **Engune Zaiac**, neşe dolu gecede, Meksika müzik ve yemekleri ile hasret glderdiler

Birinci Arzu İnan, ikinci Merve İldeniz, üçüncü Ayşe Mine seçilmişti.

Bazı gazeteler Özlem'i 3. seçildi diye yazsa da yalandı. Manken özelliklerine en layık aday görüldüğünden, o günden sonra şöhreti artmıştı. Özellikle mayo reklamlarında aranan bir manken olmuştu. Günler, haftalar, aylar su gibi geçiyordu.

Bazı gazetelerde boydan boya resimleri çıkıyor, Özlem geçmişte çıkan yalan haberleri unutup, tekrar iyi bir yere gelmek için uğraşmaya karar veriyordu.

Yine bir haber çıkmıştı. Bu defa mayolu resminin altında Özlem'in utangaç olduğunu yazmışlardı.

Fatma bu haberi okuyunca, "zerre miktarı imanı olanda utanma duygusu vardır" diyen hocasının sözünü hatırlamıştı. Fakat bunu Özlem'den hiç anlayamıyordu. (!) Bu kızın dini inancı var mıydı, yok muydu? Neden bunu anlayamıyordu?

Fatma'nın çok arkadaşı vardı; fakat o özellikle Özlem'e akıl erdirememişti. Hem çok hanımefendi, seviyeli bir kızdı; hem de mayolu reklamlarla basına çıkıyordu.

KADINLARDAN ERKEK GİYSİLERİ

Zeki Triko'nun Harbiye'de açtığı Genç Erkek mağazasında düzenlenen mini defilede erkek kıyafetlerini bayan mankenler tanıttı. Berrin Önder, Özlem Söaler, Safiye Erbil ve Nurcan Kantül isimli mankenlerin sunduğu kıyafetlerde, rahatlık ve özgürlük ön planda tutulurken, her türlü renk birarada kullanılıyor. Sadece erkek kıyafetlerinin satıldığı mağazada fiyatlar ise 15 bin ile 200 bin lira arasında değişiyor. (Fotoğraf: Hülseyi Kocabey)

Fatma yine Özlemle bir araya gelmiş, gazetelere bakıyorlardı.

Özlem birdenbire, gazetenin magazin sayfasında neredeyse yarısını kendi fotoğraflarıyla dolu gördü. Başlığı okuyunca şoke olmuştu. Özlem'e müthiş bir iftira vardı.

Özlem'in başı dönmüş, yazıları okuyamaz hale gelmişti — Aman Allah'ım! Bunu bana nasıl yaparlar!

“Şöhret afettir” demişti büyüklerimiz. Özlem şöhret oldukça, kimi gazeteciler onun hakkında güzel şeyler yazsa da, bazıları da ilginç haber vermiş olabilmek için şöhretlileri kullanıyorlardı. Yalan söylemekte bir sakınca görmüyorlardı.

Haber namusuna yönelik iftiraydı. Gözyaşlarını tutamayan Özlem isyan ediyordu:

— Ben ülkemde demokrasi var diye övünüyordum. Demokrasi başkasının hakkını gasbetmek, onun hakkında istediğini yazmak mıdır? Özlem ağlamasını sürdürüyor, Fatma da birşey diyemiyordu.

Fatma merak etmişti. Hemen sordu:

— Sen bu gazeteciyi tanıyor musun?

— Evet, tanıyorum. Günlerdir peşimden koştı. Benimle röportaj yapmak istedi kabul etmedim. Yemek yediğim insanlarla bile ilişkim olduğunu yazmışlardı, güvenim kalmadığı için röportaj yapmamıştım. O da tutmuş, aklına geleni yazmış. Belki bazıları şöhret aracı olarak birileriyle aşk hayatı yaşıyormuş izlenimi vermek istiyor olabilirler; ama ben öyle şeyler istemiyorum. Bir defa derdim şöhret değil. Ben bu işi para kazanmak için yapıyordum.

Fatma arkadaşının durumuna çok üzülüyordu.

— Seni teselli edecek bir söz gelmiyor aklıma. Boşver. Nasıl olsa ailen kızmaz. Zaten çevre, dini nikah yoksa, böyle birlikteliğin aleyhinde olmuyor. Bilhassa daha çok ilgi gö-

rürsün. Aldırma Özlem.

Özlem gözlerini silerek Fatma'ya cevap verdi:

— Olur mu! Babam ne kadar üzülür. Annem de üzülür, ailemin diğer fertleri de. Ben de adımın böyle çıkmasını istemem. Ben mesleğimle kendimi ispat etmeliydim.

Üzüntüsü bitmek bilmiyordu Özlem'in. Sık sık gazetelerde yine resimleri çıkıyordu; ama Özlem her gün, ertesi gün kendi aleyhinde yazı çıkıp çıkmayacağını düşünür olmuştu.

Hayretler içinde kalmıştı. Ülkesinde insanı karalamanın hiçbir bedeli yoktu. "Bu nasıl bir özgürlük, bu nasıl insanlık" diye arkadaşlarına dert yanıyor, ne yapacağını bilemiyordu.

"Ben bu yarışmaya katılmak için taa Avustralya'dan geldim. Böyle kötü günler için gelmemiştim?" diyordu.

Sonra konuşmalar evde devam etti.

Fatma, üniversiteyi yarım bırakıp geldiği için Özlem'e şaşıyordu. Kahvelerini içerken sormadan edemedi:

— Özlem! Doğrusu çok merak ettim. Nasıl bıraktın üniversiteyi? Seni buna iten sebep neydi? Sen zaten marken gibi gezebiliyormuşsun. Ailen engellememiş.

— Evet. Ailem bağnaz değildir.

Fatma bu sözle buz gibi olmuş, yine babasının sözünü hatırlamıştı:

"Kızım, şimdi İslam'ı yaşayan ailelere bağnaz diyorlar. Birgün senin ailene de denirse, bilki onu kasti yapıyor, gençleri böylece ailesinden uzaklaştırıyorlar" demişti.

Özlem'e birşey söylemeden devam etti.

— Eee! Sen oralardan nasıl akıl ettin de geldin?

— Sorma, hayat hikayem çok uzun.

— Anlatır mısın, ben arkadaşlarımdan hayatlarını çok merak ederim. Bana benzeyen var mı diye de ayrıca araştırayım.

Peki, madem ki istiyorsun anlatayım.

"Ben 22 Mart'ta İstanbul'da dünyaya gelmişim. Daha on

aylıkken Avustralya'ya gitmişiz. Önceleri devletin misafirhanesinde kalmış, sonra bir Türk ailesiyle birlikte aynı dairede yaşamışız. Annemle babam ikisi birden çalışıyorlarmış. Babam gececi, annem gündüzcüymüş. Annem işe gidince bana babam bakıyormuş. Dört beş yaşıma geldiğimde, gündüzleri babamla oynamak istiyordum ama babacığım uykusuz olduğu için c da uyumak istiyormuş. Onu uykusundan kaldırı, benimle top aynamaya mecbur edermişim.

Bu arada iki katlı ev yaptırmışlar. Birgün annem masaya yemek hazırlamasını unutmuş. Ben de çok acıkmışım. Masanın üstünde armutlar varmış. Sandelyeye çıkıp armutları çöpüyle beraber yemişim. Babam bu durumumu görünce ağlamış. Anneme anlatmış. Para için yavrularımızı perişan ediyoruz diye ikisi de çok üzülmüşler, annem işten çıkmış. Daha sonra babam ticarete başlamış.

Sonraları Türkiye Avustralya arasında mekik dokuduk. Bazen annem burada kaldı, babam oradaydı. Bazen babam burda, annem oradaydı. Çok mutsuz geçti çocukluğum.

Unutmadığım çok anılarım var. Özellikle Türkiye'de bazı insanlar, babamın ekmeğini yediği halde babamın aleyhinde konuşuyorlardı. Onlardan nefret etmişim. Bu nefretim Türkiye'den de nefret etmeme sebep oluyordu.

Okula gidiyordum. Türkçem yoktu, bazen derslerimi babama yaptırıyordum. Her gece ağlardım. Özellikle annem isimli şiirler beni çok ağlatırdı. Annemi çok özlemiştim.

Türkçemi gazete okuyarak geliştiriyordum. Çok zor günlerdi. Tekrar Avustralya'ya döndüm. Artık lise çağına gelmişim. Babam beni katolik kız kolejine verdi. Orada Avustalyanlarla asimile olmak istediğimden, adımın Ruzlin olduğunu söyledim. Biraz da Özlem ismini söyleyemiyorlardı, o da ayrıca bir etken olmuştu.

Bu arada babamın boğazı çok ağrıyordu. Birgün geldim

baktım babam ağlıyor. Çok sigara içtiği içinmiş.

“Kansermişim yavrum. Ben şimdi ne yapacağım?” diye ağlamasını devam ettirdi.

O anki acımı hiç unutamam. Doktorlar çok açık bir şekilde (boğaz) kanseri olduğunu söylemişler. Oradaki doktorlar öyledir, hemen söylerler.

Babam hastanede yattı. Aklıma geldiğinde hâlâ yüreğim sızlıyor. Babamı ziyarete pek sık gidemedim. Onu orada görmeye dayanamıyordum. İş boş vermiş, havasında geçiştiriyordum.

Babam hastaneden çıkınca sesi hiç çıkmaz olmuştu. İlk defa orada sesin ne kadar büyük değer olduğunu, doğanın çok büyük armağanı olduğunu düşündüm. Babamın sesi olmayınca, müşterilerle diyoloğu kalmadı ve ticaret hayatı sona erdi. İnsan, (sesinin) ne kadar önemli olduğunu ancak onu kaybedince anlıyor.

Çok olaylar yaşadım. Bir anda anlatılacak şeyler değil bunlar.

Annem İstanbul’da yaşıyordu. Ben de ülkemin değiştiğini sanıyor, pembe hayaller kuruyordum. Ülkemi özlemeye başlamıştım. Çünkü aradan yıllar geçmişti. Bir de dayanılmaz sıkıntı içindeydim. Tam bu arada Güneş Gazetesi’nin güzellik yarışması açtığını öğrendim. “Belki bir araba sahibi olurum” diye katılmaya karar verdim. Anneme açtım bu isteğimi, “olur” dedi. Babam Avustralya’da, ben buraya geldim.

Felsefe-psikoloji ve siyasi ilimler okuyordum. Geldim, sizlerle de tanıştım. Resimler çektirip yarışmaya katıldım. Günlerce Sürmeli Otel’inde kaldık. Sürmeli Kampı’na gittik. Bildiğiniz gibi gazete her gün bizden bahsediyordu. Her akşam bir yere gidiyorduk.. Çok ilgi görüyorduk. Birden bire sanki hayatım değişmişti. Yarışmada ben sadece finale kalmış, daha ileri dereceye girememiştim. Deniz Kuroğlu grağ-

rafimizdi. O günler sona erdi.

Sonra da Flaş Forum Ajansı beni davet etti. Manken oldum. İlk defilemi Zuhal Yorgancıoğlu'nun kaftanlarıyla yaptım. Yıldız Parkı'nda oldu bu defile. Benim de ilk defilemdi.

Daha sonra çeşitli reklamlara çıktım. Zaten siz de biliyorsunuz. Şöhreti, parası güzel ama ben bu hayattan sıkılmaya başladım. Bilmiyorum "belki iki üç yıl daha çalışırım."

Bu sözü söyledikten birkaç gün sonra yine gazetede resmi çıkmıştı Özlem'in. Resminin çıkacağını biliyordu, ama neler yazılacağını bilmiyordu.

Gazeteyi alıp Fatma'nın yanına gitmiş isyan halinde derdini döküyordu:

— Şunu okur musunuz lütfen.

Fatma dikkatlice okumuştı yazıyı:.

— Okudum ne var?

— Ne var olur mu? Erkeklerin yüreklerini hoplatmışım.

Bunlar nasıl söz böyle?

Fatma şaşırıyordu:

— Zaten arabanın üzerine mayolu manken oturtmalarının sebebi de erkeklerin yüreklerini hoplatmak değil mi? Yoksa neden kadın çıkarsınlar ki arabaya? Üstelik mayo ile. Araba ile ne alakası var mayonun?

— Anlayamadım, bizim mayo giymemizin sebebi, erkek-
lere şirin görünmek midir?

— Aaa! Özlem sen bunu bilmiyor musun?

— İnan ki ben hiç bu şekilde düşünmemiştim. Doğrusunu istersen ben çok fazla üzüldüm. Boy boy resimlerim çıktı ama ben konuya cinsel yönden hiç bakmadım. Ben ne böyle bir şöhret, ne de böyle bir para isterim. Ben bu işi sanat diye düşünüyordum.

— Ya da öyle düşündürüldün. Sen değil, feminist man-
kenlerin bile çoğu erkeklerin arzularına hizmet ettiklerinin

Yürek hoplatan güzel **“KARTAL”** **canavarlaştı**

MAYOLU MANKEN Güzel manken Özlem Süler, otomobil fuarında milyonluk otomobillerden fazla ilgi gördü. Tatil günü olmasa nedeniyle dolup taştan otomobil fuarında, siyah mayo giyerek araçlar üzerinde poz veren, broşürler dağıtan Süler, erkeklerin yüreklerini hoplattı. (Fotoğraf: Ateş ÇELİK)

● Fuarlarla desteklenen otomotiv endüstrisi yeni sınıyı yan kolları ile, iş kollarını da beraberinde

farkında değiller.

Özlem kararını vermişti. Kendisini erkeklerin arzusuna bırakmıyacak, bu işi terkedecekti.

Gerçekten sözünde durmuş, Özlem Avustralya'ya gitmek için biletini almıştı.

Arkadaşlarıyla vedalaştığında, özellikle Fatma'ya söz vermişti, ona yazacaktı.

Özlem'in bu davranışı Fatma'nın çok hoşuna gitmişti.

"Sende onur varsa, onun gereğini yapar", diye düşünmüş, Özlem'i uğurlamıştı.

Aradan aylar geçmiş. Fatma aynı yerde çalışmasını sürdürmüştü.

Selim yine Fatma'yı yakalamış, ona felsefenin bazı kurallarını anlatıyordu.

— Bakın Demet Hanım, materyalist felsefeciler üçe ayrılırlar. Bir kısmı, laboratuarda materyalist, dışarıda idealist olurlar. Bunlar korkak materyalistlerdir. Bir kısmı gerçek materyalisttir. Onlar hiçbir zaman idealist olmazlar...

Fatma böldü konuşmayı:

— Siz bunları bana neden anlatıyorsunuz? Ben felsefeye ilgi duymuyorum ki.

— Siz kendinizi farketmiyorsunuz ama siz çok zekisiniz. Zekanızı köreltmeyin, size yakışan da budur.

Fatma kendisine zeki dendiği hep aynı sözlerle cevap veriyordu:

— Yok canım, abartıyorsunuz. Zeki olsam zekamın bana da faydası olurdu. Yine de iltifatınıza teşekkür ediyorum. Yine kafama bir soru taktınız. Neden laboratuarda materyalist, dışarıda idealist oluyorlar?

— Labaratuarda bilmin gerçeğiyle karşılaşılıyorlar. Maddenin yapısı hakkında bilgi elde ediyorlar.

— İyi ya, Allah insan aklına, maddenin yapısını bulabilecek özellik vermiş. Hem bilimi, hem de dini kabul etseler ne mahsuru var ki? İnsan dışarıdan çok görkemli bir villayı görünce, “bunun bir mimarı var” der de, villanın içini görünce mimarı inkâr mı eder? Hayır, öyle olmamalı. Bilhassa mimarını daha iyi takdir etmeli. Anladığım kadarıyla materyalist felsefe, villanın içini gördükçe, içerideki düzenin kendi kendine kurulduğuna karar veriyor. İdealist felsefe ise gereğini yapıyor. Hem villanın iç mimarisinin nasıl gerçekleştiğini araştırıyor, hem de mimarı takdir ediyor. Mükemmel dizaynı tesadüfe maletmiyor. Ben materyalist felsefeyi hiç seve-medim. Geçen yıl bir yazı okumuştum. O yazıda sapık birisi, “bir kimse annesiyle hâlâ cinsel ilişkiye giremiyorsa, onun içinde yine Tanrı inancı var demektir” diyordu. Ne dehşet bir şey! Ne vahşice bir ölçü! Kendileri bunu yapmıyor olsalar böyle bir şey söylemeleri mümkün değil.

Selim’in hiç hoşuna gitmemişti bu söz.

— Doğru, bazıları toplumsal gerçeği dışlıyorlar. Onlara katılmıyorum.

— O halde sizde de, siz farketmeseniz de biraz idealistlik var demek olmuyor mu bu?

— Yoo, siz yanlış anladınız. Materyalist felsefe toplum psikolejisine, örf ve geleneklere önem verir.

Fatma zekice sordu sorusunu:

— Peki, toplum psikolojisinde, birgün gelir de en yakınlarla evlilik veya cinsel sapmalar kabul edilir hâle gelirse, o

zaman materyalist felsefenin bunlara karşı tavrı ne olur? Hangi kıstasını uygular? Nitekim şimdi eşcinsellere evlenme izni veren dinsiz ülkeler var. Dinsizliğin ileri boyutu, aile boyu sapık ilişkilidir. Toplumlari bozan zihniyetler şimdi manzaraları seyrediyorlardır. Zira dünyanın her yerinde, tahrik araçları arttıkça sapık ilişkiler de artmakta ve bu artış korkulacak boyuta gelmektedir. Bir düşünür şöyle diyor: "Allah varsa, haramlar sınırı vardır ve doğaldır; Allah yoksa, herşey serbesttir." Bu ne demektir böyle?

— Aa! Rica ederim, siz şimdi materyalistlerin böyle sapıklık yaptıklarına mı inanıyorsunuz?

— Hayır! Çünkü bu ülkede bulunan materyalist felsefecilerin bilinç altlarına yerleşmiş olan bir ahlâk gerçeği var. Bense materyalist felsefenin özünden bahsediyorum. Özünde namus diye bir mefhumu tanıyor mu materyalist felsefe? Dikkat ederseniz, idealist felsefeye bir diyeceğim yok. Ben tekrar ediyorum, bir insan hem bilimin verilerini kabul edip, hem de Allah'a iman edebilir, dindar olabilir. Yeter ki, maddenin evvelsizliği tezini Allah'a atfedebilsinler(!). Zaten şimdi bilim adamları da, dünyanın sonradan yaratıldığını ispat ediyorlar. Sadece yıllarda anlaşıyorlar. Kimi on milyon yıl önce yaratıldı diyor, kimi on iki. Sonuçta sonradan olma olduğu bilimsel çalışmalarla da ispatlanmaya başladı. Yani dünya her zaman vardı değil, sonradan olma. Allah'tır sonradan var olmayan, her zaman var olan. Fakat siz aklın anlamayacağı evvelsizlik sırrını materyalist felsefeyle, madeye atfediyorsunuz. Ya da öteki deyimle şeylere atfediyorsunuz.

— Bakın, bu söyledikleriniz de bir felsefedir.

Bu arada Nedim Bey'in sesiyle konuyu kapatmak zorunda kaldılar. Nedim Fatma'ya dönerek dedi ki:

— Demet, pardon Fatma. Vöze modeli giy. İki müşteri-

miz görmek istiyor.

Fatma birden durakladı:

— Şey... Nedim bey, o modeli ben giymesem.

— Kim giyecek? Ben mi giyeceğim? Hadi oyalanma.

— O model...

Nedim şaşkın şaşkın bakıyordu Fatma'ya:

— Ne olmuş o modele?

— Onu giymek istemiyorum. Çok fazla mini olmuş.

— Olsun. Sen daha önce hiç mini giymedin mi?

— Giydim ama miniye alışamadım. Ruhen sıkıntı çekiyorum. Elimde değil.

Nedim yavaş yavaş kızarıyor, sinirlendiğini belli etmeye başlıyordu.

— Fakat Demet Hanım, bir iş ya yapılır, ya yapılmaz. Ben Sana mayo giydirmiyorum ki. Bu mesleği yapmayacaksanız gidip bir yerde hizmetçilik yapmanız lazım.

Fatma "neden olmasın" diye geçirdi içinden.

Nedim kızgın kızgın söylendi:

— Hadi hadi hemen giyinin. Müşteriyi bekletmemiz ayıp oluyor. Şermin gelince sen şaneleri giyersin.

Fatma zoraki elbiseyi eline alıp soyunma odasına girdi. Elinde olmadan gözlerinden iki damla gözyaşı dökülmüş, acı acı yanaklarını yakıyordu. Nedense bu defa mini giymek ona çok ağır gelmişti. Akşam olanları Banu'ya anlatıyordu:

— Biliyor musun Banu. Kendimi, kendim pazarlayan biri gibi hissettim... Müşterinin önüne çıkarken duygularımı bilseydin benim için ağılardın. Kendimle kendi aramda kaldım.

Banu anlıyordu Fatma'yı:

— Seni anlıyorum. Ben de çektim o ızdırabı. Hele ilk defa satıldığım günü hiç unutmam.

Banu devam edememişti. Bir an sessizlik oldu. Fatma fark etmişti; Banu'nun ağzından birden bire çıkıvermişti bu söz-

ler.

— Eee sonra ne oldu?

— Vazgeçtim anlatmayacağım.

— Anlat anlat... Açılırsın...

— Üstüme gelme, anlatmıyacağım.

— Peki öyle olsun... Sahi, Necla ile Leyla hâlâ neden gelmedi?

— Necla telefon açtı. Bu gece kulübe gideceklermiş. Leyla da gelir her halde.

— Sen ne yaptın evde? Bugün de işe gitmedin galiba.

— Gitmedim. Bir hafta izinliyim.

— Hayrola, birşey mi oldu?

— Hastayım, izin aldım...

Banu gerçekten hastalanmıştı. Evde kalıp Fatma'nın kitaplarını okuyordu.

Karşılıklı koltuklarda otururlarken Banu yavaşça mırıldandı:

— Biliyor musun Demet. Hasta olunca annemi çok özleyorum. Akşama kadar yattım da bir insan halimi sormadı. Annem yanımda olsa böyle olmazdı. Çorba yapardı, limonlu ıhlamur kaynatır, zorla da olsa bana içirirdi. Şimdi ne zorla ne de gönüllü; kimseler bakmıyor bana.

Fatma'nın içi kan ağlamıştı:

— Ben sana şimdi ıhlamur kaynatırım kardeşim. Sen hiç merak etme.

Fatma hemen mutfığa gitti. Banu ona sesleniyordu:

— Zahmet etme Demet içmeyeceğim.

— Hayır, zorla da olsa içeceksin.

— Ayol içmeyeceğim.

— İçeceksin.

Banu ağlıyordu. Sessiz sessiz damlıyordu gözyaşları. Fatma ıhlamuru kaynatıp Banu'ya verdikten sonra onun ağlamış

olduğunu farkettti.

— Aaa! Neden ağlıyorsun Banu? Ne oldu?

— Yok birşey...

— Yok birşey için ağlanılmaz. Neden ağladın söyle.

Banu daha çok ağlıyordu:

— Neden olacak Demet, dönme olduğum günden beri hiç kimse beni insan yerine koyup senin gibi ilgilenmedi. İlgilenenler olsa da onlar ırzuma geçmek için ilgilendi. Ya da ilgilendi göründüler... Özellikle dindar insanlar hiç yüzüme bile bakmazlardı. Sen her zaman beni insan yerine koyarak ilgilendin. Annemden sonra ilk defa sen benimle candan ilgilendin. Üstelik dönme olayına karşı olduğun halde.

— Ama senin bir özelliğin vardı Banu. Sen o çirkin yoldan dönmüştün.

— Evet... insanlardan iğrendiğim için döndüm. Toplum beni yaktı Demet, yaktı. Sonra da yüzüme bile bakmadı. Her müslüman herkese çağrı yapar da bize hiç kimse Allah'a dön çağrısı bile yapmaz. İnsan yerine koymaz ki yapsın...

Fatma ıhlamuru Banu'ya verip koltuğuna oturdu. Banu'nun bu serzenişleri onu duygulandırmıştı. Ne yapacaktı bu insan? Çok güzel bir tevbe etse, tekrar erkek olamazdı. Kadın olarak da bir yuva kuramazdı. Ne olacaktı bu gencin hali... Bir ömür çıkmazda mı kalacaktı? Cihanşümûl İslam, her tevbe edene bir çare sunuyordu. Acaba Banu için bir çare yok muydu?

Bir müddet zihnini kurcalayıp, bu konuda babasının birşey söyleyip söylemediğini araştırdı. Zihninde hiçbir şey yoktu. Sadece "gençlere cinsiyet değiştirmeyi toz bembé gösteriyorlar. Bunlar çağdaş canavarlardır" demişti.

Tekrar Banu'ya baktı. Banu tırnaklarını yercesine kazıyor, yüz hatlarında geçmişin izleri görünüyordu.

Fatma konuyu değiştirmek istiyordu ama Banu'nun iki sö-

zünü unutamıyordu. Birincisini daha önce söylemişti: “Benim başıma gelenleri televizyonda söylesem dünya yerinden oynar” demişti. Şimdi bir de “Satıldığım günü unutamıyorum” demiş, ama devam etmemişti.

Sonra öğrenirim diye Banu’ya baktı:

— Sen hâlâ ıhlamuru içmiyor musun?

— Tamam tamam annemleşme.

Fatma derin düşüncelere daldıktan sonra söylendi:

— Merak etme. Kimse annenleşemez. Hiç kimse bir başkası için anne yüreği taşıyamaz.

Fatma mutfığa girdi. Dışarıda yemedikleri zaman evde yemek pişiriyorlardı. Bugün sıra Fatma’daydı. Mutfakta soğan soyarken teybe kaset koymuş onu dinliyordu.

Sanki bütün şarkılar Fatma için yazılmıştı. Efkârlanıp bir ara pencereden yolun karşı tarafına baktığında kırmızı gömlekli genci görmüştü. “Bu bir tesadüf mü?” diye düşündü. Bu genci nereye gitse görüyordu. Acaba kendisini mi takip ediyordu? Yoksa Fatma bu genci beğendiği için mi kendi kendine kuruntu yapıyordu?

Birden gencin kendi pencerelerine baktığını gördü. Fatma’ya başıyla selam vermişti. Fatma da karşılık verdi.

Ertesi gün Fatma işe giderken onu sokak başında beklerken bulmuştu. Genç biraz tereddütle Fatma’nın yanına yaklaşmış selam verdi:

— Merhaba Demet Hanım. Nasılsınız?

Fatma şaşırmıştı bu işe. “Bu genç ismimi nereden biliyor acaba?” diye düşünüp cevap verdi:

— Merhaba.

— Beraber yürümümüzde bir mahzur var mı?

— İş yerim zaten çok yakın.

— Biliyorum. Aylardır sizi takip ediyorum. Her şeyinizi biliyorum.

Fatma birden ürpermisti:

— Neyimi biliyorsunuz?

— Her şeyinizi.

— Hiç kimse kimsenin her şeyini bilemez ki. Üstelik sizinle hiç görüşmedim... Hiç konuşmadık.

Genç kararlı konuşuyordu:

— Ben kafama koyduğum her şeyi öğrenirim. Sizi çok beğeniyorum. O yüzden sizinle arkadaş olmak istiyorum.

— Hayır, bu teklifinizi kabul edemeyeceğim... Kızla erkeğin arkadaşlığında bir fayda görmüyorum.

— Ya evlenmek istiyorsam?

— Sokakta gördüğünüz kızla evlenmek isteyeceğinizi sanmıyorum.

— Neden olmasın? Ben sizi sokakta değil, ilk defa işyerinizde gördüm. Benim için mini defile bile yapmıştınız.

— Siz butikçi veya modacı mısınız?

— Hayır ama sizi yakından görmek için modacı süsü verdim kendime.

— Demek yalan söylediniz.

— Mecburen... Benim niyetim inanın ciddi. Tam altı aydır hep sizi takip ediyorum ama siz beni yeni yeni farketmeye başladınız.

Fatma ne diyeceğini şaşırmişti.

— İşyerine yaklaştık. Müsadenizle...

Fatma bu gence karşı ilgi duysa da korkuyordu. Şimdi bu tip gençler özellikle kız avına çıkıyor, kızlara çok dürüst insan imajı verip, sonra da o kızları satıyorlardı. Bu gencin de onlardan biri olmadığını nereden bilecekti ki?

Kafası karışmış halde gençten ayrılıp işyerine gelmişti.

Her günkü gibi geçen bir günden sonra akşam olmuş, Fatma Galatasaray'a doğru gidiyordu. Birden karşıdan kardeşi Üsame'nin geldiğini farkettiler. Kocaman olmuştu Üsame.

Üsame de onu görmüştü. Hayretle ablasına benzediğini zannettiği kıza bakarak ona doğru yürüyordu.

Fatma'nın kalbi duracak gibi olmuştu sanki. Üsame'yi yıllardır görmemişti. Ne kadar da büyümüştü Üsame. Onu ne çok özlemiş meğer!

Galatasaray Lisesi'nin önüne geldiklerinde aynı hizaya gelmişlerdi. Fatma nerdeyse Üsame'ye sarılacak, "Canım kardeşim" diye onunla hasret giderecekti. Üsame Fatma'nın yanından geçerken kaçamak bakışlarla Fatma'ya bakmış, sonra da yanından geçip gitmişti.

Fatma arkaya dönmek, sırma boylu kardeşini arkadan görmek istiyordu ama, "ya o da bakıyorsa, o zaman iyice anlasa ben olduğumu" diye düşündü. Fatma'nın elinde olmadan göz yaşları akıyordu. Ne İstiklal Caddesi dinliyordu gözleri, ne de insanların kendisine bakmalarına aldırmıyordu.

"Canım kardeşim. Ablanı başka biri zannettin değil mi? Özlemiştin ablanı değil mi canım? Bu Allah'ın belasını özlemiştin değil mi?"

Hem ağlıyor, hem gıyabında kardeşiyle konuşmasına devam ediyordu:

"Seni ben de çok özledim bitanem... Keşke sana sarılsam, seni doya doya öpsem. Canım, biricik kardeşim... Beni affetme olur mu canım. Hem sizi, hem kendimi mahfettim. Ne için yaptım bunu? Yaşadığım bu hayat size hasret kalmama değer miydi?"

Galatasaray Lisesi'nin köşesinden dönerken elinde olmadan geriye doğru baktı. Kardeşi Üsame biraz yukarıda durmuş, omuzları çökmüş, perişan halde ablasına bakıyordu. O ne kahredici bir duruştu... Yakıyordu Fatma'ya. "Acaba gidip ona sarılsam mı?" diye düşündü... Buna cesareti yoktu. Ablasını böyle hiç görmemiş olan imanlı bir kardeşe ağır gelirdi bu görüntü. O zaman onu daha çok yakmış olurdu. Şim-

di bir belirsizliğin ateşiyile yanıyordu, o zaman açık olarak ihanet ateşiyile yanacaktı.

Herkes ona bakarken, o gözyaşları içinde evine doğru yürüyordu. İnsanlara aldırımıyordu artık. Bu insanlara güzel ve çekici görünebilmek uğruna feda etmemiş miydi ailesini?

Eve geldiğinde bu defa ev halkının hepsini birden evde görmüştü. İlaveten Burçin ve Sema vardı.

Fatma'yı gördüklerinde onun ağladığını anlamış, hepsi birden ayağa kalkmıştı.

— Demet! Bu halin nedir böyle?

— Ne oldu, neden ağladın?

— Anlat ne oldu Demet?

Fatma birden bire çıkıştı.

— Bana Demet demeyin. Benim adım Demet değil, Fatma... Fatma... Anlıyor musunuz, benim adım Fatma.

Banu hayretle soruyordu:

— Bir günde Demet nereye gitti? Kız senin adın Demet değil miydi?

— Artık değil. O sahte ismimdi. Tıpkı kişiliğim gibi. İki sahtekar bir aradaydılar ama artık öyle olmayacak. Beni tanıyın olur mu? Ben imam'ın kızı Fatma'yım!

Burçin birden ayağa kalkmıştı:

— Ay ne güzel. Gerçekten imamın kızı mısın?

— Evet... Evet, binlerce defa evet, ben imamın kızayım.

— Ay ne şanslısın kız. Bunu basın duysa bir anda şöhret olursun. Bir zamanlar imamın karısı diye biri vardı. Basın ona o kadar sık sık yer verdi ki anlatamam. Kadını bir anda popüler yaptılar.

Fatma çantasını koltuğun üzerine fırlatarak cevap verdi:

— Evet, ilgilendiler. Çünkü o imamın karısı üniversiteye değil, gaziinoya gitmişti. Açılmış saçılmıştı. Böylece imam-lardan ve hanımlarından intikam alıyorlardı. Gerçekten be-

nim imam kızı olduğumu bilseler beni de bir günde, en fazla bir haftada şöhret yaparlardı. Hem de “cesur kız, imam babasını dinlemedi” veya “dinden sıkılan kız manken oldu” derlerdi. Burnumu bile silsem onu da yazarlardı. Böylece halka imamların ne kadar sıkıcı oldukları imajını verirlerdi. Ama ben, babamla beraber sürgünden sürgüne giderken bir harf bile yazmadılar. Her zaman arkadaşlarımdan ayrılıp gittiğimiz yerlerde de, daha çocukluğumda, babamla beraber ben de imammışım gibi, çocukluğumu yaşatmayanlara karşılık bir harf yazmadılar. Yıkık dökük evlerde yaşarken “bunlar insan değil mi?” diye yazan olmadı. Ancak imamın karısı kız bir pisliğe bulaşırlarsa, bir yerlerini açarsa ilgilenirler. Ama onlara bu fırsatı vermeyeceğim.

Burçin sevinçle söylendi:

— Ben hemen medyaya haber vereceğim!

Fatma’nın birden bire rengi kaçmış, gözlerine hırs birikmişti... Burçin’in gözlerine ok gibi batırmıştı bakışlarını:

— Öyle birşey yaparsan seni öldürürüm! Yemin ediyorum ki seni öldürürüm!

Burçin şaşırılmıştı:

— Aa, bu kız resmen çıldırdı galiba! Canım, birisinden duyup yazamazlar mı?

Fatma çok keskin konuşuyordu:

— Hayır. Yıllardır hiç kimse duymadı. Bugünden sonra duyan olursa bunun sebebi sadece, ama sadece sen olursun. Allah bana bir gün göstermesin ki, sana dünyayı zindan edirim!

— Tamam tamam, anladık. Bu konuda hassassın. Söylemeyiz merak etme ama Banu’ya güvenmem. Ne de olsa dönmendir. Kallesiz olurlar.

Fatma’yla Banu göz göze gelmişlerdi. Banu çok üzülmüş, başını öne eğmişti.

Fatma Burçî'ne dönerek sert bir dille ikaz etti:

— Hayır! O senin bildiğin insanlardan değil. Banu öyle kalleslik yapmaz... Dönmeye gelince, o cinsel dönüş yapmış, sense dinsel dönüş yapmışsın.

Burçin bu söze çok sinirlenmişti

— Sen nesen? Sen de kompleksinden dolayı aileden dönmüş, batakhanelerde sürtüyorsun.

— Hiç bile. Ben batakhanelere düşmedim.

— Bugün düşmedinse yarın düşeceksin. Otuz yaşını geçtin mi kim seni manken diye çalıştıracak? Hiç kimse! O zaman mankenler çöplüğüne atılınca göreceğiz seni!. O çöplüğe atılanlardan kurtulan o kadar az manken çıkmıştır ki, sayılarını saymak hiç de zor olmaz.

Fatma ayakta gezinerek cevap verdi:

— Ben o çöplüğe düşmeyeceğim.

— Sen onu külahıma anlat kızım. Ben öyle diyenleri çok gördüm.

— Sen nereye düşeceksin?

— Benim için farketmez ki. Ben şimdi de parayı basanla çıkıyorum.

Leyla dayanamamıştı:

— İyi halt ediyorsun. Bir de güzel bir şeymiş gibi övünüyorsun.

— Ben bir sakınca görmüyorum.

— Zaten sizin gibi mankenler yüzünden adımız böyle kötüye çıktı.

— O halde siz temizleyin... Ben gidiyorum.

Fatma kapının önüne geçti:

— Hayır, şimdi gidemezsin. Otur konuşacağız. Biraz sinirimiz yatışsın. Bu sinirle gidersen basına beni haber verirsin. O zaman da ikimizin hayatını mahvetmiş olursun.

Banu hemen kalkıp mutfığa doğru gitti:

— Ben size bir çay yapayım. Ne de olsa bu evin en küçük kızı benim.

Fatma Banu'ya acı dolu gözlerle baktı.

“Sana kıyanlar kahrolsun” demekle yetiniyordu.

Sinirler biraz yatışmıştı.

Necla sordu:

— Senin neyin vardı Demet?

— Demet değil, Fatma.

— Tamam. Fatma, ne oldu sana bugün?

Fatma'nın gözleri yine dolmuştu:

— Bugün canımı gördüm. Biricik kardeşimi, selvi boylumu, Üsame'yi gördüm bugün. Ah, kararımı bir verebilsem... En kısa zamanda aileme, canım babama, nazlı anama, eski tahtalı evime dönebilsem. Olmuyor, olmuyor! İki ayrı ruh bir bedende yaşanmıyor. Onları çok özliyorum. Ne olur beni ayıplamayın, elimde değil, çok özliyorum. Ben ne yaptım, nasıl yaptım bilemiyorum. Bilemiyorum. Aldandım. Aldandım dostlar.

Leyla başını kaldırıp cevap verdi:

— Hangimiz aldanmadık ki. Mutlu mankenler haricinde hangimiz sürünmedik, hangimiz ağlamadık. Hâlâ daha akıllanmıyoruz.

Burçin sıkılmıştı:

— Tabii ağlarsınız.. Ne demiş bir düşünür, “dindarlar ahireti düşündüğü için istediklerini yapamaz, o yüzden mutsuz olurlar” demiş. Hepiniz öteki dünyaya inanıyor o yüzden mutsuz oluyorsunuz.

Necla atılmıştı:

— Benim öyle inançlarım yoktur.

Fatma dayanamamıştı:

— O düşünüre keşke bir soran olsaydı. Senin karına birisi aşık olup karını yoldan çıkarsa mı iyi olurdu, yoksa ahire-

ti düşünerek bu isteğine gem vursa mı daha iyi olurdu? Ayrıca ahirete inanmayanlar çok mu mutlu? Cevap verin, ahiret inancı olmayanlar ağlamıyor mu? Onların derdi olmuyor mu? Bilakis...

Necle konuyu başka alana çekti:

— Düşünür deyince, neden aklına hemen erkek geldi?

— Kadın düşünür yokda onun için. Kadın düşünörlere, mütefekirlere fırsat vermedikleri için, her zaman “kadının fikrinden ne olacak?” diye kadın aşağılandığı için, düşünür kadınların fikirlerine önem verilmemiş, onların buluşları başkası tarafından kullanılmadığı için silinip gitmişlerdir. Babam böyle söylerdi. Onun için düşünür deyince aklıma erkek geliyor.

— Kadınlar da demek ki kayda değer birşey yapmamışlar.

— Yapsa da kaydedilmiyor. Kökten dinsiz kadınların yaptıkları taraftarları tarafından yeni yeni ilgi görmeye başladı. O da, onlar dine saldırdıkları için işlerine geliyor. Biz konumuza dönelim. O düşünürün sözüne. Ahiret korkusu çekmeyenler, diyelim ki bu dünyada mutlu oldular. Kaldı ki inananlar da mutlu olabilirler. Burda iki seçenek yok mu? Bir insanın, ahiret yok diye bu dünyada istediği gibi yaşaması mı daha kârlıdır, yoksa ahiret var diyerek kısmen bu dünyada, tam olarak da öteki dünyada mutlu yaşaması mı daha kârlıdır? İnsanları kasıtlı olarak dünden koparmanın ne anlamı var? Kaldı ki tekrar ediyorum, dinsiz yaptıkları insanlar çok mu mutlu?! Bunları bırakın da ben derdimle başbaşa kalayım. Odama gidiyorum. Yemeği hazırlayınca beni çağırın.

Yatak odasına giderken dönüp uslubunu düzeltme gereği duydu:

— Bir zahmet çağırın diyecektim.

Necle'nın sesiyle tekrar döndü:

— Öyle bir giriş yaptın ki, bana unutturdun. Özlem Süs-

ler'den sana mektup var. Masana koydum.

Fatma sevinerek yürüdü odasına.

— Gerçek arkadaşmış. Bizi unutmamış.

— Bizi değil, seni unutmamış.

* * *

**Zararın neresinden dönülürse,
Akıl orada başa geldi demektir.**

Fatma Özlem'den gelen mektubu heyecanla açmıştı. Çok uzun bir mektuptu bu. Fatma soynasına uzanıp okumaya başladı:

"Allah'ın selamı üzerine olsun, diyerek sözlerime başlıyorum."

Fatma Özlem'in Allah adıyla mektuba başlamış olmasına hayret ederek okumaya devam etti.

"Sevgili arkadaşım Demet, merhaba.

Sana yazacaklarım o kadar birikti ki, şimdi nasıl altından kalkacağımı düşünüyorum.

Oradan geldikten sonra neler oldu bir bilsen, inanamazsın.

Ben bir hıristiyanla evlenmeye karar verdim.

Sonra aklıma olacak çocuklarım geldi. Onların isimlerini ne koyacak, onları hangi dinin kültürüyle

yetiştirecektim? Birden dehşete düştüm. O zamana kadar hiçbir şeyde uygulamadığım İslami kuralı çocuklarıma takacağım isimde uygulamamın şart olduğunu düşündüm.

Nişanlı olduğum şahsa durumu anlattım. “Müslüman olurum, ama sen bana öğret” dedi. Ben ne biliyordum ki ona öğretseydim? Birden, hiçbir şey bilmediğimi farkettim.

— Ben İslam’ı bilmiyorum. Sana kitap alayım oku dedim, kabul etti. Ona İngilizce yazılmış İslami kitaplar aldım. Baktım okumuyor, ısrar ettim, yine okumuyor. Birgün bana, “Sen oku bana anlat” dedi. Ben de okumaya başladım. Devamlı okuyordum. Bir de ne görsem iyi, bir baktım meğer ben de müslüman değilmişim. Bu duruma çok üzüldüm... İmanın güçlenince ilk işim namaza başladım... Annem çok korktu. Dinci olacağımdan korkarak bana yapmadığını bırakmadı. Çağdaşıktan başka yol yok diye inanıyor, bir insanın hem düzgün çağdaşlardan, hem de iman edenlerden olabileceğine inanmıyordu. Aynı evde iki düşman gibi olduk. Hele kapandığım zaman hepten şaşırmış, adeta çıldırmıştı. Babamsa sevinmişti. Çünkü babam da namaza başlamıştı sonradan.

Ben çocukken, beni Kur’an Kursuna verecekti de, kursun hocası Atatürk’ü sevmiyor diye vermemişti.”

Özlem’in anlattıklarını hatırlamıştı Fatma:

Fatma, aynı insanın, Hazret-i Muhammed’i sevmeyen katolik okuluna kızını verişini düşündü. Özlem’in kapanma haberini de şok halinde okuyordu. Gözlerine inanamıyordu. O kız, o manken Özlem nasıl kapanabilmişti? Kendi kendine

değişik atmosferde geziniyordu sanki.

O kadar çok sevinmişti ki, artık mektubu bitirmeye tahammülü yoktu. Çılgık atarcasına salona koştu.

— Kızlar müjde! Özlem Süsler İslam'a dönmüş!... Üstelik yalnız İslam'a dönmekle kalmamış, namazına başlayıp örtünmüştü!...

Burçin tırnaklarını törpülerken cevap verdi:

— Geri zekalı kız, gençliğini yaşamak varken.

Fatma cevap verdi:

— Şimdi öldü mü? Yine gençliğini yaşamıyor mu?

Leyla çok sevinmişti bu habere.

— Doğrusu çok memnûn oldum. Darısı benim başıma... Bakalım Özlem'in her şeyini yazanlar, İslam'a dönüşünü yazarlar mı?

— Yazmasınlar canım. İnsanlar duymadıysa onun dönüşünü duyanlar Özlem'e yeter.

Banu mutfaktan duymuştu konuşmaları:

— Valla ona ne de güzel yakışır örtünmek. Aferin kıza... En iyisini yapmış.

Fatma yerinde duramıyordu. Tekrar yerine gidip mektuba devam etti:

“Şimdi aynı insan olan babam örtüme çok sevin-di. Fakat evlenmeyi düşündüğüm gencin hiç hoşuna gitmedi benim örtünmem. “Beni cezalandırmak için örtünüyorsun” dedi. Çok olaylardan sonra, baktım olmayacak. Ondan ayrıldım. İslam'a dönüşüm senin için en önemli haber olur diye başa onu yazdım.

Öteki haberlerime gelince.

Üniversiteden mezun oldum. O zamanlar birden gayesizlik boşluğuna düşmüştüm. Japonya'ya gittim. Orada İngilizce öğretmenliği yaptım. Japon

gençliği beni şoke etti. Çoğu dinsiz. Yaşlılar da Budist. Maddeyem düşkünler. Ben de öyleydim ama onlar beni sollamışlar. Kiristin diyo ayakkabılar, şanel gözlükler... Adeta kendilerini eşya ile ispatlıyorlardı bana göre. (Tabi bütün Japonlar'ı kastetmiyorum. Çoğunluk böyle)

Japonya'da İslam Kültür Merkezi'ne gittim. Orada İslam Japonca anlatılıyordu, ben de dinledim. Fakat Japonca öğrenmeye devam etmeliydim. Japonya'da Japonca öğrenmek pahalıya maloluyordu. Sonra İngiltere'ye gittim. Londra'da Oryantal DilBilimleri Fakültesinde Japoncama devam ettim. Bir taraftan da İslam Cemiyetine gitmeye başladım. İslam kardeşliğinin ne kadar güzel bir duygu olduğunu, kardeşlik kokusunu ben İngiltere'de, İslam Kültür Merkezi'nde duydum. O kadar güzel bir duygu ki, onu kağıda dökmek mümkün değil.

Daha sonraları Malezya'ya gittim. Bir de Amerika'ya gittim. İki arada bir derede kaldığım zamanlardı. Lasvegas'a gittik. Haram diyarı bir yer. Çok gezdik, en lüks yerlerde kaldık orada, ama ben hiç mutlu değildim. Namaz kılıyordum başım açıktı. Mutlu olamıyordum. Gerçekten insan mutluluğu içinde taşırmış. Şimdi çok iyi bir müslümanla nişanlandım. Görüldüğü gibi çıkarsa mükemmel birisi. Annemi görsen ondaki değişikliğe inanamazsın. Nişanlım ona çok kibar davrandı ve İslam'ı anlattı. O İslami emirlere karşı hırçın olan annem gitti, yerine başka biri geldi sanki. Yani inanmıyacaksın ama, vallahi o kadın kapandı.

Şimdilerde çok mutluyum. Beni görsen hayret edersin. Örtünmeye o kadar çabuk alıştım ki, Al-

lah'a şükürler olsun, bazı üzüntüler geçirsem bile ruhumda her zaman mutluluk kalacak gibi geliyor bana.

İşte kısacası, bende olan devrimleri sana yazdım...

Eee, sen ne âlemdesin? İçindeki güzellik yine duruyor mu, yoksa Beyoğlu'nun karanlık sokaklarında o güzellik yok mu oldu? Bana kendinden bahset. Leyla'dan, Necla'dan... Banu'dan...

Ülkemde ne var, ne yok onları yaz.

Sözlerime şimdilik son verirken gözlerinden öper, sana (size) iki dünya saadetleri dilerim. Allah'ın selamını kabul eden herkese benden selam söyle.

Temiz arkadaşım benim.

Esselamü Aleyküm.

Özlem Süsler.

Not: İnşaallah birgün de sen bana müjde verirsin.

Fatma'nın duyguları tarif edilmez hale gelmişti. Bir taraftan üzüntü, bir taraftan sevinç, iki ayrı duyguyu aynı gecede yaşamak zorundaydı.

Yemeğini yemeden yatmış, sessiz sessiz ağlayarak uykuya dalmıştı.

Gözlerini açtığı anda işe geç kaldığını farkedip apar topar giyinip caddeye çıkmıştı. Birden bire hızla gelen kamyon ona çarpmış, kanlar içinde Fatma'yı yere sermişti.

Etraftan yetişenler onu hastaneye götürmek için arabaya atmışlardı.

Fatma'nın aklı başındaydı, konuşmaları duyuyordu:

— Koca kamyonun tekeri kızın bacaklarının üzerinden

geçti.

Fatma korkuyla ayaklarını yokladı. Acaba oynuyor muydu parmakları? Parmaklarını oynatıyordu. İki ayağını birbirine değdirmeye çalışarak ayaklarını oynatmak istedi; fakat ayakları kımıldamıyordu. Birden, balkondaki gencin annesinin sözleri aklına geldi: “Ayaklarına, sağlamlığına güvenme, bir trafik kazalık işin var” demişti. Şimdi gerçek mi olmuştu o söz? Sakat mı kalmıştı Fatma?

Tarifi imkânsız acılar içinde hissetti kendini.

Birden bire bağırmaya başladı:

— Ben sakat oldum! Ben felç oldum!

Bağırarak gözlerini açtığında, önce kendisini hastanede zannetmiş, sonra rû'ya gördüğünü farketmişti.

Bu arada kızlar da sesini duymuş, hemen onun başına toplanmışlardı. Lambayı yakıp Fatma'ya sordular:

— Demet, ne oldu?

Fatma gözlerini oğuşturarak cevap verdi:

— Korkunç bir rû'ya gördüm.

Necla hemen su getirdi;

— Al hemen iç şunu...

Kızlar biraz daha Fatma'nın yanında kalıp yatmaya gitmişlerdi. Zaten Leyla da Fatma'nın odasında yatıyordu.

Herkes tekrar uykuya dalmış, ama Fatma'ya uyku uğramaz olmuştu. Saatine baktı. Saat gecenin dördü olmuştu. Kalkıp salona geçtiğinde hâlâ rû'yanın etkisindeydi. Balkondaki genci düşünmeye başladı.

“Ona neden öyle davranıyordum acaba? Ben gerçekten de bunalım içinde insanlığımı kaybetmişim”

Sonra gencin sözünü düşündü. “Ben sana değil, içimdeki Fatma'ya bakıyorum” demişti. Bir keresinde de “sen kompleksli, kişiliksiz bir kızsın. Sen kim, müslüman olmak kim?” demişti.

Fatma ona “zavallı” demişti. Şimdi asıl zavallının kendisi olduğunu düşünüyordu.

“Acaba ne oldu o genç?” diye düşünmeden edemedi.

Şimdi görüyordu o genci, çok kişilikli biriydi. Tutarlı ve terbiye görmüş bir gençti.

Yine aklına Üsame gelmişti. Sonra annesi ve babası... Burnunun direği sızlamıştı. Bu nasıl acıydı böyle?. Dayanamıyordu... Sabah kahvaltısında kızlara sordu:

— Kızlar! Siz “benim yerime birini bulun, ben sizden ayrılacağım” desem ne yaparsınız

Banu çok halinde tepkisini gösterdi:

— Olamaz! Sen bizi bırakamazsın!

Sonra Fatma’ya üzgün üzgün baktı:

— Sen gidersen ben ne yaparım Demet?

— Demet değil, Fatma.

— Evet Fatma. Sen gidersen ben buralarda ne yaparım? Sen varken kendimi yalnız hissetmiyordum... Sana güveniyordum. Arkamda dağ gibi duruyordun bana göre.

Leyla da Necla da çok üzülmüşlerdi.

İlk önce Leyla sordu:

— Gidersen bizi unuttur musun?

— Asla! Her zaman sizi görmeye gelirim. Siz benim evime gelirsiniz. Ama gidecek olan kim?

Fatma yıllar önceyi düşündü. Arkadaşlarını evine davet etmeye utanıyordu. Şimdi o Fatma’dan eser kalmadığını farketti.

— Hem de sizi eski koltuklara oturturdum. Bunu yaparken de hiç utanmazdım.

Kızlar birbirlerine baktılar.

— Ne demek istiyorsun Demet, pardon Fatma?

— Ne demek istediğimi boşverin. Kendim kendime ne demek istediğimi duyurdum.

Banu şaşkınlıkla sordu:

— Biz buradayken, sen kendinle mi konuşuyorsun?

— Bazen öyle olur. Sen bana bakma.

Necla soruyordu şimdi de:

— Peki, gidecek olsan baban seni eve sokar mı? Seni kötü yola düşmüş zannetmez mi?

Fatma derin derin daldı bir an. Bardağından bir yudum çay içtikten sonra cevap verdi:

— Benim öyle bir babam var ki, beni kötü yolda gözleriyle görse yine kabul eder. “Gençliğe hatasından dönme imkanı vermek lazım” derdi. Ben bugün hayallerimde eve gitme cesaretini buluyorsam, bu cesaret babamın anlayışından gelmektedir. O bir deha imiş meğer. Yıllar sonra bunu daha iyi anladım.

* * *

Fatma işyerine gittiğinde kırmızı gömlekli genci Nedim’le çay içerlerken buldu.

Hayretinden nasıl davranacağını şaşırmıştı. Nedim Fatma’ya gülerek genci tanıştırdı:

— Fatma, bak bu genç benim en küçük kardeşim Fehmi’dir.

Fatma hepten şaşırmıştı.

— Yaa.. Memnun oldum.

Genç ilave etti.

— Ağbi biz tanışıyoruz Fatma Hanımla.

Nedim Fatma’ya yer göstererek devam etti:

— Seni Allah’ın emriyle oğlumuzu istiyoruz.

Eskiden olsa Fatma daha çok utanırdı ama ne de olsa çevre insanı farkında olmadan kendileştiriyordu. Yine de utanmıştı.

— Bu işler ayak üstü konuşulacak işler değil. Sonra konuşuruz. Bende tuhaf duygular başladı. Ansızın işten çıkma hayalleri kuruyorum. Bir tuhaflaşım ki sormayın. Yer ve gök sanki bana daralmış gibi geliyor.

Nedim sordu:

— Gitsen, nereye gidersin ki?

— Evime... Eski tahtalı evime... Eski koltuklu evime giderim tabii. Ah, keşke öyle birşey yapabilsem. Doya doya babama sarılabilsen. Anneme, kardeşime sarılmaya öyle hasretim ki. Artık onlara çektirdiğim yeter diyorum. Ben de artık dayanamıyorum. Allah'a inanan ve onu seven hiçbir manken bu işi gönül rahatlığıyla yapamaz gibime geliyor. Bunu yaşayarak anladım.

— Aferin sana Fatma! Senin bir cevher olduğunu anlamıştım. Bizim Fehmi de hemen anlamış. Sakın Fehmi'yi Selim gibi zannetme. Kırmızı giydiğine de aldanma, Fehmi hepimizden daha dindar bir gençtir. Kendisi kazanır. Eğer bilinçliyse etrafına da faydası olur.

Aradan üç gün geçmişti. Fatma sabah kalktığında her keşsin evden gittiğini görünce, bakkala gitmek için evden çıktı. Ekmek alıp kahvaltı yapacaktı.

Ekmeğini aldı. Geri döndüğünde birden evin anahtarını yanına almadığını farketti. Bir müddet düşünüp bakkala geri döndü. Evlerine en yakın Necla'nın işyeriydi. Ona telefon açarsa Necla hemen anahtarı getirirdi.

Telefonun tuşlarına bastığında, karşısına Necla'nın patronu çıkmıştı. Selamlaşıp Necla'yı istedi:

— Necla burada çalışmıyor ki Demet Hanım. O buradan üç ay önce ayrıldı.

— Nasıl olur! Bana birşey söylemedi.

— Söyleyemez. Suzi'nin randevu evinde çalışıyormuş. Zaten bana da söylemişti. Mankenler çöplüğüne atılmadan

önce hayatımı kazanmam lazım demişti. Hayatımı kazanayım dedikçe daha çok batanlardan biri oldu.

Fatma Necla'nın yıllar önceki kendisine hakaret eden gençce verdiği cevapları hatırlamıştı... Erkeklerle çıktığını biliyordu ama işi bu boyuta götürdüğünü bilmiyordu. Yine de şoke olmuş, çok üzülmüştü. Necla kötü işler yaptığı halde başkasını o yola davet etmeyen biriydi. "Allah'ım! Bu özelliğinden dolayı ona iman ver!" diye dua etti. Sonra Leyla'ya telefon açtı. Kalbi çarpıyordu. Acaba Leyla da oraya mı gitmişti? Bunları düşünürken telefona cevap verildi: Telefonda ki ses Leyla'nın sesiydi.

Buna çok sevinerek anahtarı istedi. Leyla koşarcasına anahtarı getirdi:

— Al benim güzel arkadaşım. Biliyor musun, değişmene hem üzülüyor, hem de çok seviniyorum. Şeytan diyor ki, sen de bırak bu işi.

Fatma gülerek cevap verdi:

— Şeytan öyle birşey söylemez. Onu sana içindeki iman söylüyor.

— Doğru... Şeytan neden söylesin ki?

Leyla anahtarı verip dönerken Fatma'ya seslendi:

— Fatma, ben bu gece o Kur'an Kursuna gideceğim. Telefon açıp davet ettiler. Gelmezsem beni merak etme olur mu?

— Oldu.. Allah zihin açıklığı versin.

Akşam olmuş, Fatma ile Banu başbaşa kalmışlardı.

Fatma dolaylı yollardan Banu'ya sordu:

— Necla neden gece gelip, işe geç gidiyor biliyor musun Banu?

— Biliyorum ama söylemem.

— Sen ne alemdesin? Yine aynı yerde mi çalışıyorsun?

— Evet. Patronum çok merhametli bir kadın. Onun oğlu

da yıllar önce evden kaçmış. Sonra perişan halde dönmüş...
“Sen namusunla çalışırsan yanımda her zaman çalış yavrum”
diyor.

— Sakın o kadına, en önemlisi tevbene ihanet etme olur mu?

Banu yine hüznlenmişti:

— Sen gidiyorsun gibime geliyor, artık beni neden düşüneneceksin ki?

— Seni her zaman düşüneceğim. Banu keşke gitsem, ilk işim babama seni anlatırdım. Senin İslam’a göre çıkış yolunu sorardım.

— Ya İslam’da yerim yoksa, bana çare yoksa, ne yaparsın?

— İslam’ın mutlaka ictihata müsait açık bir kapısı vardır. Gerekirse bütün dünya müçtehitlerine, senin ve senin gibi, gerçekten pişman olmuşlar için ictihat gerektiğini hatırlatır, bu konuda çalışmalar yapardım. Zaten ictihat böyle çağın problemleri için yapılır. Pardon ictihat değil, kıyas olacaktı.

Yani, sen gerçek manada tevbe etmişsen -ki öyle inanıyorum-, elinden tutacak bir çıkış yoluna ulaştıracağım. Ama bazen şeytana uyuyorsun gibime geliyor. Hatırlıyorsun değil mi, Necla ve Burçin’le gittiğin geceyi? O gece...

Banu sözünü kesti:

— Sana her türlü yemini ederim, ben içki içmek ve dans etmekten başka birşey yapmadım.

— Artık içkiyi de içme. Sana bir tavsiyede bulunayım mı?

— Tabi Fatma. Senin tavsiyelerin benim için emirdir...

Dünya’dır anlat.

— Diyorum ki, namaza da başlasan ne kaybedersin?

Banu ilk defa böyle bir teklifle karşılaşılıyordu:

— Ama dönmelerin namazı kabul olmazmış ki?

— Onlar gerçekten Allah’a dönmeyenler için geçerlidir.

Gerçek manada Allah'a kim dönerse dönsün. Kelime-i Şahadetin manasına inanarak iman etmiş ve İslam'ın bütününden de birşey inkar etmiyorsa, o kulun secdesini Allah kabul eder Banu, bundan şüphelen olmasın. Yalnız Allah'ın yarattığı cinsiyeti değiştirdin. Bu durum en büyük günahlardan birisidir. Onun için bu günahından dolayı Allah'tan af dile kardeşim. Gençlere fırsat buldukça pişman olduğunu anlat ki, onlardan aldanan biri varsa vazgeçsin. Bazıları hem Allah'a karşı gelmiş, hem de "iyi yaptım" der gibi hava atıp tuhaf sözlerle gençliğe sanki "siz de dönün" çağrısı yapıyorlar. Bak, Sisi bu konuda çok güzel birşey söyledi televizyonda "Bizi" dedi; "Özendirdiler. Cinsiyet değiştirenleri daha mutlu gösterdiler. Bizleri bunalıma ittiler" dedi. Herkes Sisi gibi açıkca bunu söyleseydi çok iyi olurdu. Bazıları "iyi yapmışlar" imajı veriyorlar, adeta gençliğe zehir sunuyorlar. Sakın ha Banu, daha çok bataklığa düşme! Sonra hiç çıkamaz hale gelirsin. Burada yaşadığım yıllar içinde çok acı sahneler gördüm.

Banu alaylı tavır takınarak konuştu:

— Sen ne gördün ki ayol.

— Şu ayol sözünü bırak artık.

— Ama onu herkes söylüyor.

— Söylesin, sen söyleme. Normal şartlardaki kadın söyleyince yanlış anlaşılabilir ama sen söylersen yanlış anlarlar... Şimdi devam et bakalım ne diyecektin.

— Sen ne gördün ki Demet, pardon Fatma? Sen benim gördüklerimi görsen verem olurdun.. Dayanamaz, belki ölürdün.

— Anlatmadın ki bileyim. Hadi bu gece anlat.

— Nereden başlasam bilmem ki. Hikayem ben oniki yaşlarındayken başladı:

"Babam başka kadın yüzünden annemle beni bırakıp gitti. Çok severdim şerefsiz babamı".

— Öyle deme, baban o senin.

— Ama şerefsiz biri o.

— Olsun. Başkaları söylesin ama sen söyleme.

— Onun yaptığını unutayım mı yani? Benim hayatım babamın yüzünden mahvoldu. O şerefsizden bile daha şerefsiz biri, ama senin hatırım için bu sözü kullanmıyacağım.

Neyse. Babam gidince, biz annemle yalnız kaldık. Birgün okula gidiyordum, komşumuz beni evlerine çağırdı. Ve... ve orada bana tecavüz etti. Sonra da “birine söylersen seni öldürürüm” dedi. Ben kız gibiymişim. Arada bir bana gelirsene sana bu kadar para veririm” dedi. Ömrümde de o kadar parayı bir arada görmemiştim.

Ağlayarak eve döndüm. Günlerce dışarı çıkmadan yatıştımda gizli gizli ağladım. Annem de zavallı, “çocuğuma cin çarptı galiba” diye beni cinci hocaya götürdü. O da attı bir sürü yalanları. Neymiş, ben cin sofrasına basmışım da o yüzden yatıyormuşum. Sahtekar adam, bir sürü de para aldı annemden.

Sonra tekrar eve geldik. Günler, aylar geçti. Ben içine kapanan bir çocuk olmuştum. Babam da gitti gelmez. Yemeğimiz yok, ekmeğimiz yok. Annem üzüntüden ağlıyor. İş arıyor, iş bulamıyor. Hizmetçilik işi bile bulamadı. Bize konu komşu bakar oldu.

Ev sahibi ikide bir kirayı istiyor, “ya kirayı verin ya da evimden çıkın. Ben bu evin kirasıyla geçiniyorum” dedi.

Annem ağlamaya başladı. Ona o kadar çok acıdım ki, hemen o namussuzun evine gittim. Dedim kiramızı ve evimizi geçindirecek kadar para, ver o işi yine yap. Babam bizi bırakmasaydı, başıma böyle iş gelseydi de onu unutmaya çalışır, normal yaşantıma devam ederdim... Ya da kader der, giderdim.

— Hayır, başıma bir müsibet gelmişti, derdin.

— Her neyse. Parayı anneme götürdüm. Annem, “bu parayı nerden buldun?” dedi.

— İhtiyacımızı duyan bir amca verdi, dedim.

Annem günlerce dua etti. Ben de gizli gizli ağlıyordum. “Artık erkek olamam, benim hayatım bitti” diyordum. Bir kere başıma nasıl olsa geldi, ha bir kere, ha yüz kere ne farkeder? dedim. Halbuki çok farkedermiş. Ben düzgün bir erkek olabilirmişim ama bilmiyordum. Psikolojim bozuldu, kırtmaya, sırtmaya başladım. Herkes biliyor sanıyordum, herkes anlıyor gibi gelirdi bana. Bu durum yıllarca devam etti.

— Annen hâlâ para verenin kim olduğunu öğrenmek istemedi mi?

— İstedi ama, “anne, adam parayı çantama koyup kaçıyor” dedim. Annem çok temiz bir insandı.

“Desene, yaptığı iyilik kimseler tarafından bilinmesin istiyor” dedi.

Bu durum böyle devam ederken, benim yaşım da bayağı büyüdü. Yolda yürürken hep bana laf atarlardı. Ben de, “demek iyice kadına benziyorum” diye hepten saldım kendimi. O devrelerde de televizyonlarda dönmeleri dinledim. Hayatlarından çok memnun olduğunu söylüyorlardı. Ben de o şerefsize gittim, bana ameliyat parası ver dedim. Verdi. Ondan aslında iğreniyordum. Fakat nasıl olsa onunla oldu bir defa deyip ona katlanıyordum. Parayı alıp Mındıkoğlu’na gittim. Ameliyatla kadın olmak istediğimi söyledim. Kadın olmak istiyordum, çünkü bağırsaklarımdan, dışkı yolundan beni kullanmasına dayanamıyordum. Bir yerde okumuştum, sonra dışkı dökülürmüşde kişi onu duymayabilirmiş. Çok korkmuştum. O şerefsiz Doktor da beni hiç ikaz etmedi. Kendi oğlu ameliyat olmak isteseydi öyle mi yapardı? Hayır, değil mi? Oğlu bu inanıştan dönsün diye her zararlı yolu anlatırdı. O Doktor namussuzu sadece alacağı paraya baktı. Beni he-

men ameliyat edeceğini söyleyip bir ay sonrası için randevu verdi. O kadar doluydu ki, bir ay sıra yoktu. Erkekliği kesi-
lip kadın olmak için bekleyen yüzlerce genç vardı. Hayatı ze-
hir ettiler gençlere... Mutlu olamayınca gençlik bu yolla mut-
lu olacağını sanıyordu. O zamanlar cinsiyet değiştirmenin
çok günah olduğunu da bilmiyordum. Bilsem bile dinimiz de
bize ihtiyarların diniymiş imajını vermişlerdi, dinler miydin
bilmiyorum.

Zaten öyle haldeydim ki, hiçbir şey düşünemiyordum.

— Belli oluyor. Sanki kadınlar çok mutluymuş gibi kadın-
lığa özenmişsin.

Banu sinirlenmişti:

— Sen beni dinlememişsin Demet. Sana ne anlattım? Ben
nasıl olsa fuhşa başlamıştım, kendimi sapıkça kullandırtma-
yayım diye bu ameliyatı yaptım. Zaten doktor da sonra söy-
ledi. Bende çift cinsiyet varmış. Biri içte, biri dıştaymış.
Ameliyatımın çok kolay olduğunu söyledi. Sonradan aklıma
geldi, ben çocukken hem kızlara, hem erkeklere ilgi duyar-
dım. Daha o zamanlar, “demek ben sapıkım” diye şartlamış-
tım kendimi.

— Çok tehlikeli bir saplantı. Çocukken, birçok sapık ol-
mayan insanlarda bile bu durum görülebilmiş. Ana babalar
çok bilinçli olacaklar ki çocuklara insan fıtratını anlatacak.
Aksi halde çocuk bunalıma girer. Benim bir arkadaşım var-
dı. Beş yaşındaki bir çocuk ona aşık olmuştu. Bu durumlar-
da anne baba bilinçli olmazsa çocuğun dünyası yıkılır. Düşü-
nebiliyor musun, beş yaşındaki çocuğun otuz yaşındaki kadı-
na aşık olmasını, düşünebiliyor musun? Neyse, konumuza
dönelim. Sonra ne oldu?

— Sonra ameliyat oldum.

— Demek çift uzuvluymuşsun. İnan ki buna çok sevin-
dim. Senin gibilerine fıkhıta hünsa diyorlar. Ben Kur'an

Kursundayken fıkıhta okumuştum da, “bunlar neye lazım olacak, bize neden öğretiyorlar?” diye kızmıştım. Şimdi anlıyorum ki, hayatın içinde yalnız ben yoktum ki fıkıh bana göre yazılıydı.

— Eee ne diyordu?

— Çift uzuvlu doğanlar takip edilir, hangi tarafa meyli fazlaysa, çocuk o taraftan kabul edilip o yönde tedavi edilir diyordu. Sen, belki de gerçekten kadındın.

Banu’nun bu ihtimal bile çılgılık atmasına yetmişti.

— Allah’ım! Keşke öyle olsa! Dönme psikolojisinden kurtulur, benim de düzenli bir hayatım olurdu. Bıktım iğrendim, özellikle benim hayatıma giren erkeklerden çok iğrendim. Fuhuş yapmaktan iğrendim, ben artık fuhuş yapmak istemiyorum.

— Saçmalama Banu. Yapmak istemezsen yapmazsın.

— Zorla tecavüz ederlerse ne yaparsın?

Banu ağlıyarak devam ediyordu.

— Söylesene, zorla tecavüz ederlerse ne yaparsın? Baba oğul bir olup seni dükkânında sıkıştırır, zorla kullanırlarsa ne yaparsın? “Sen nasıl olsa dönmessin, sen zaten sadece fuhuş için yaratılmışsın” diyenler seni arabalara atıp götürürlerse ne yaparsın? Bir kişi değil, bir çok kişi senin üzerinden geçerlerse ne yaparsın? Söylesene ne yaparsın? Kimse elinden tutmazsa, herkes i... deyip dışlarsa, iki nasihat etmez, sanki bizim hatadan dönmemiz, tevbe etmemiz mümkün değilmiş gibi her gören tarafından itilirse...

Banu yüksek sesle adeta feryat ediyordu. Kalkıp feryadına ayakta devam etti:

— Bana baksana Fatma! Ben Allah tarafından yaratılmışa benzemiyor muyum? Bu gözlerim, bu ellerim, burnum, dişlerim Allah’ın eserleri değil midir? Neden bize, tevbe etsek de kimse Allah’ın kulu olarak bakmıyor? Bizim ırzımıza ge-

çen namussuzların tevbesi kabul oluyor da bizimki neden olmuyor? Bizi de Allah yarattı, Allah...

— Ama Allah'ı tanımayan kulları mahvetti. Tevbe etmeyen dönmeler de buna fırsat veriyor.

Banu hıçkırıklarla ağlıyordu:

— Herkesin Allah'a dönmesi düşünülüyor ama bizimki hiç akla gelmiyor. Sırtımızdan kazananlar habire reklam yapıyor. Biz bir hata yaptık. Fuhşa devam edip Allah'a dönmeyenleri Allah da kabul etmez bunu biliyorum. Peki, pişman olanlara neden kimsenin sesi çıkmıyor? Bizimle ne hocalar ilgileniyor, ne İslamcı yazarlar. Korkuyorlar, leke almaktan korkuyorlar. Ya da onlarda bizim insan olduğumuzu, bizim pişman olabileceğimizi düşünemiyor, bize bir çare aramıyorlar.

Söyler misin Demet, şey Fatma! Nerede Diyanet İşleri, nerede dindar hocalar, yazarlar, nerede bu devlet? Bize neden kimse sahip çıkmıyor?

Sen bana “namaza başlasan ne kaybedersin?” dediğin zaman gizli gizli ağladım. Hayatım boyu ilk defa Allah'a davet edildim.

Fatma üzgün üzgün konuştu:

— Ben de ağladım. Kendim yapmadığım halde sana söylerken çok utandım.

Çok hızlı konuşuyorsun Banu, sana yetişemiyorum. Dedin ki, “keşke gerçekten kadın olsam dönme psikolojisinden kurtulurum.” Yine kurtulursun Banu. Allah'a güzel bir dönüş yaparsın. Gözün Allah'tan başkasını görmezse, insanların ayıplamasına aldırış etmezsin.

Banu yine sinirlenmişti:

— Kız, sen beni duymuyor musun? Zorla tecavüz ediyorlar. Laf atıyorlar.

— Allah'a güzelce dönersen, sen de iffetin vakarı meyda-

na gelir Banu. Üç beş sapık laf atsa da göreceksin, çok şey değişir. Gittiğin yerlere dikkatli gidersin. Yalnız gitmezsin. Gerekirse silah taşırsın... Sen asıl konudan saptın Banu. Hayatını anlatıyordun.

— Şimdi ne anlatıyorum?

— Tamam da, ameliyatta kalmıştın. Sonra ne oldu?

— Bırak ya, beni sinir ettin, anlatmıyorum.

Fatma acı ile gülererek Banu'nun nabzına göre şerbet veriyordu:

— Kızma Banu. Afedersin... Ben de çok üzgünüm. Gerçekten çok çekmişsin.

— Daha ne anlattım ki. Bunlar devede kulak bile değil. Ameliyattan sonra taburcu oldum, çıkıyorum. Yanıma bir alçak geldi. "Sana bizim yerimizde iş verebiliriz" dedi. "Ne işi?" dedim. "Köpekleri eğlendireceksin. Sana çok para veriyoruz" dedi. Öyle kanıma girdiler ki... Zaten batmıştım. "Gidip bir anda zengin olurum" diye düşündüm. Gittim. Dönmelerin çalıştığı bir randevu eviymiş. Aylar sonra orda çalışmaya başladım. Beni yine pislik yuvası olan bağırsaklarımdan kullanıyorlardı. İtiraz edince de, "biz kadın isteseydik, kadın genelevi mi yok?" diyorlardı. İğrene iğrene devam ettim. Bazen de dışarı gidiyorduk. Birgün bir o..... çocuğu geldi. Ormanda içki alemini yapacaklarmış, bir homo istiyorlarmış. Patron da beni gönderdi. Beni götürdüler bir ormana. Kaç kişi olsalar iyi, tam onbeş kişilerdi ve sadece ben vardım onların pislik içindeki arzularına cevap verecek olan. Benim ameliyatla kadın olduğumu görünce beni bir güzel dövdüler. Sonra da hepsi pis emellerine erdi. Anlatamam çektiklerimi. Böyle durumlar o kadar çok oldu ki. Para verirken de bir kişi gibi para veriyorlardı. Zaten paramızın çoğunu da patronlar alıyor, itiraz ettik mi de, "İ... dönme sus ulan" diye tekme tokat dayak yerdik. Babam pezevengi de, ben bunları çeker-

ken erkek olmanın onuruyla kim bilir nasıl hava atıyordu...

Çok çektim çok. Sığmaz... Gecelere sığmaz çektiklerim.

— Bu arada okulu ne yaptın?

— Ne okulu be kızım? Ortayı bile zor bitirdim. Sorma artık... Yalanlarımı sorma. Sonra bu işten iyice iğrendim. Üç yıl önce bırakıp patron ablanın yanında işbuldum. Orada da bazı müşteriler asılıyor ama ağızlarının payını veriyorum. Bir keresinde beni kullanan o ... çocuğunun birisi karısıyla bizim moða evine geldi. Şık giyimi, konuşması tam bir beyefendi gibiydi... Onu görünce beynim döndü. Ama o beni tanımadı bile.... Demek ki ben ilki değildim... Gözlerinin içine baktım, hiç oralı olmadı. Namussuza o kadar sinirlendim ki, kendimi tutamayarak sordum;

“Beni tanıdınız mı?” dedim.

Ters ters bakarak;

“Hayır, ben seni nereden tanıyabilirim ki?” demez mi?

Ben de karısının yanında devam ettim:

“Tanımanız lazım. Sizinle alem yapmıştık” dedim.

Karısı ve kendisi şoke oldu:

“Beni birine benzetiyorsun” dedi.

“Hayır” dedim. “Beni götürdüğünüz yeri bile söyleyebilirim.”

Adam ısrarla inkar etti ama karısının kafasına soru takıldı. Bu tür sapıkları karıları da bilsin. Toplumda... Bu sapıklardan devletin en önemli yerlerinde görev yapmış olanlar bile var.

Anlatamam... Anlatılamaz hepsi.. Belden aşağısını düşünenlere hizmet ettim yıllarca. Kusarak, onlardan iğrenerek yaptım bu işi. Babam bizi aç bırakmasaydı bunlar başıma gelmeyecekti. Devlet fuhuş sektörünü yasaklasa, bazı polisler bastıkları yerden rüşvet alarak dönmeseler, oralar kapatıl, a bu işi yapanlara ağır cezalar verilse, bu sektör bu kadar

genci yakamazdı.

Artık anlatamayacağım... Bir çay yapayım. Sen de bak bakalım televizyonda ne var, ne yok.

Fatma balkona geçip, görebildiği yere kadar İstanbul'a baktı... Lüks ışıkların altında, çeşitli renklere boyanmış lağım suyu akıyor duygusuna kapılmıştı...

Kar yağmaya başladığı için üşümüştü. İçeri girip koltuğuna oturdu. Babası ne güzel söylemişti: "Bu dünyayı, düştüğü pislikten ancak İslam kurtarırdı. İnsanlar İslam'ın gerçek kurtarıcı olduğuna inanırsa bu iş olurdu.

Tekrar odasına dönen Fatma, kendisinin ne kadar yalnız kaldığını farkettil... Evet, yalnız değildi; ailesi vardı ama o kendi kendisini yalnızlığa itmişti.

Ayşe Pehlivan'ın çok sevdiği şiirini okumaya başladı. Şiirin her kelimesinde kendisini buluyor, sanki şiir onun kalbini hüznle işliyordu:

BENİM

Bakışlarım karardı gözlerim yaşla doldu
Arıyorum beni, benden alan yollarda
Özlemle sarıyorum şu kollarımı
Yine sadece ben varım aralarında.

Bakıyorum aynada bu perişan halime
Atlatıyorum beni, aynadaki kendime
Eğer silmez isem yaşlar damlıyor dizlerime
Akan yaş gözlerimin, gözlerim yine benim.
Kendime teselli veriyorum ses benim, duyan benim
Mektup için hazırlanmış boş olan zarflar benim

Dönüp kendi haline yine de gülen benim
Durağı meçhul olan yine yürüyen benim.

Bomboş olan dünyada fikir benim söz benim
Var olan hislerimi söylemez kalem benim
Büyük bir uçurumun güvensiz kenarında
Düşeceğinden bi-haber yine bekleyen benim.

* * *

**Öyle dertler vardır ki,
Tesellisi sadece imandadır.**

Fatma şaşkın duygular içinde çayını içip odasına geçmişti. Günlüğünü alıp ona duygularını yazacaktı. Fakat onu bıraktığı yerde bulamıyordu. Her tarafı aradıktan sonra Banu'ya seslendi:

— Banu, günlüğümü gördün mü?

Banu birden bozulmuştu. Ne diyeceğini şaşırmış, tuhaf tuhaf Fatma'ya bakıyordu.

— Ayy... Şimdi ne olacak?

— Ne, ne olacak?

— Söylersem kızarsın.

— Söyle Banu. Kızısam da söyle.

— Onu ben almıştım. Okurken uyumuş kalmışım. Sonra yerine koymayı unuttum.

Fatma çok sinirlenmişti.

— Nee! Sen benim özel eşyayı mı karıştırdın? Bu hakkı kimden aldın?

Banu mahcuptu.

— Kusura bakma. Alışmıştım, elimde olmadan okuyor-

dum. Bunu yeni yapmıyorum ki. Aylardır sen yazıyorsun, ben okuyorum.

— Her yazdığımı okudun mu?

— Hem de göz yaşları içinde okudum. Öyle duygulanıyordum ki... Üstelik sanki ilim deryasıydı onlar. Bendeki fikirlerde hiç mi değişiklik farketmedin? Senin kitapların ve günlüğünle düzeldim. Keşke Fatma'nın Günlüğü isminde bir kitap olarak onu piyasaya sürsen. Bütün okuyanların aklını başına getirir.

— Çok kızdım ama madem ki sana faydası olmuş, o halde seni affettim...

— Ne zamanlar okuyordun?

— Her fırsatta okuyordum. Siz salonda otururken gizlice odama geçip kapıyı kilitleyip okuyordum. Ailene özlemi, öğrendiğin bilgilerin aslında sana nasıl yaradığını, göz yaşlarını, hepsini okudum. Benimle ilgili yazdıklarını da... Ne kadar güzel şeyler yazmışsın. İnan ki senin yerinde olsam hiç durmaz onu kitaplaştırırdım.

Fakat son zamanlarda daha farklı yazıyorsun.

— Çok doğru. Artık dayanamaz hale geldim. Şimdi ver günlüğümü de bu günkü duygularımı da yazayım. Onu da okursun sonra.

Fatma penceresinin önündeki masasına oturmuş, yazmaya başlamıştı.

“Selamün aleyküm canım babacığım. Biricik anem, can kardeşim, selamün aleyküm.

Şu anda saat gecenin ikisi. Kar yağıyor, balkona vuran ışık, kar tanelerini bana şiir gibi okutuyor. Her bir kar tanesi “neden evine dönmüyorsun?” diyor sanki.

Size dönmek istiyorum ama utanıyorum babacığım. Size çok çektiirdim, hangi yüzle geleyim? Nasıl

bakarım senin yüzüne? Benim yüzümden beyazlayan saçlarına, benim için yaşlar döken gözlerine nasıl bakarım babacığım? Annem, o nazlı gülümün ağlattığım gözlerine nasıl bakarım?

Size ne söylerim, ne için kaçtığımı size nasıl izah ederim?"

Gözyaşları içinde başını yastığına koymuş, zorla uyuma-ya çalışmıştı.

Sabah ezanıyla uyanmıştı Fatma. Üzerini giyip balkona çıktı. Manen simsiyah olan İstanbul, madden bembeyaz olmuştu. Kar kaplamıştı her yanı. Ezanlar da yanık yanık okunuyor, insanları Allâh'a secde etmeye çağırıyordu.

Fatma üşüdüğü halde içeri girmiyordu. Tıpkı okuduğu romanların kahramanlarına benzetti kendisini. Sanki bütün romanlardan birer parça taşıyordu üzerinde.

İçeri girip çantasını aradı... Gözyaşları içinde, çantadan tınak makasını bulup tınaklarını kesmeye başladı... Sonra ojelerini silip, ağlayarak abdestini aldı.

— Sana rağmen bu yol olmuyor, geçde olsa bunu anladım Rabbim... Önce sana, sonra biricik babama, canım anneme döneceğim... Beni önce sen affet Rabbim. Sana dönüyorum, kabul et Rabbim!

Sonra yine gözyaşları içinde Rabbine secde ediyor, secde-den hiç kalkmak istemiyordu.

. Sanki mihlanmıştı seccadeye. Çok namaz kılmıştı, ama böylesine bir duygu hiç yaşamamış, kendisini Allah'a bu kadar yakın hissetmemişti.

**Geldim Rahman ben senin huzuruna
Lütfunla kabûl et, kapından kovma
Ateşler içinde yandım Allah'ım
Kül olsam da beni yere savurma**

**Secdenin ruhundan lutfeyle bize
Karayı kov, kavuştur gündüze
Seninle, ama sensiz yaşıyoruz
Sen tut elimizden sen acı bize.**

Namazdan sonra tekrar yatan Fatma bu defa çok rahat uyumuş, gözlerini saat onbirde açmıştı.

Günlerden Cumartesi'ydi. Leyla ile Necla da yeni gelmişlerdi. Kahvaltı sofrasına oturdular. Fatma kararını açıkladı:

— Bugün gidiyorum kızlar! Son kahvaltımız...

Banu üzgün üzgün baktı Fatma'ya

— Yaa. Biliyordum, yakında gideceğini biliyordum. Yazdıkların o sinyali çoktan vermişti bana.

Leyla da bu fikre katılıyordu:

— Evet, ben de iyice anlamıştım... Senin adına çok sevindim... Ama biz yalnız kalıyoruz.

Necla tuhaf konuşuyordu:

— Daha yaşın gençti... Hayatını garantiye alacak kadar para biriktirip dönsen iyi ederdin.

Fatma Necla'nın ne demek istediğini anlamıştı.

— Hayatın garantisi yoktur Necla. Belki bunu birgün sen de anlarsın. Paranın önemli birşey olduğunu, ama her şey olmadığını birgün sen de anlarsın. Dilerim geç kalmış olmazsın Necla.

Banu kahvaltı yapmayı bırakmış, pencereden dışarıya bakıyordu... Gözyaşları yağmur gibi akıyor, Banu ne yapacağını bilmez halde dönüp dolaşıyordu.

— Ben bu dünyada hepten yalnız kaldım. Ben şimdi ne yapacağım?

— Hayır! Daha önce söylemiştim. Sizi bırakmıyacağım. Sonra Necla'ya baktı.

— Tabii ki siz bırakmamı istemezseniz. Benden rahatsız olmazsanız.

Necla;

— Zaten yakında ben de gideceğim. Sen şimdi öcü gibi kapanırsın, seninle görüşemeyiz bile.

Fatma kararlı bir şekilde cevapladı:

— Hayır. Öcü gibi değil, müslüman gibi, müslümanca kapanacağım. Zaten öcü diye bir şey de yoktur.

Veda saati gelmişti. Fatma eşyasını ve kitaplarının hepsini Banu'ya bırakarak tenbih etti:

— Bunları oku olur mu kardeşim. Temiz ruhunu kirlettirme kimselere... Babama seni anlatacağım. Mutlaka sana İslam'da bir kurtuluş kapısı vardır. O kapıyı bulup açacak, "sana da gel Banu, bu kapıdan gir" diyeceğim.

Banu hâlâ ağlıyordu. Leyla'nın gözyaşları da aktı akacak gibi duruyordu:

— Seni çok sevmiştik Fatma, seni unutmayacağım. Sen de beni unutma olur mu?

Fatma caddeye indiğinde dönüp balkona baktı. Banu'yla Leyla balkondan, Necla camdan bakıyorlardı.

Fatma köşeyi dönene kadar dönüp dönüp bakıyor, lapa lapa yağan karın altında onlara el sallıyordu.

Fatma gözden kayboluncaya kadar balkondan bakmışlardı.

Fatma, bir taksi tutup doğru mesture giyime gitti. Kendisine abaye olacaktı.

Mesture giyimin sahibi Mustafa Bey sordu:

— Kimin için alıyorsunuz bu abayeyi?

Fatma mahcup bir tavırla cevap verdi:

— Kendime alıyorum.

— Maşaallah? Demek, açıkken birden bire kapanmaya niyet ettiniz.

— Evet, öyle sayılır.

— Allah kabul etsin bacı, çok iyi yapıyorsunuz. Ne mutlu size... Bunca olumsuz propagandalara rağmen İslami tesettüre girmeyi göze almışsınız.

Fatma, Mustafa Bey'in sevinmesinden dolayı ayrıca hüznlenmişti.

Lacivert abaye ve üzerine, omuzlarına kadar örten örtü almış, aynanın karşısında kendisine bakıyordu.

— Şimdi içinde dışın birleşti Fatma.

* * *

Kendi oturduğu mahalleye geldiğinde, için için ağlıyor, mahallesinin köpeklerini bile özlediğini farkediyordu.

Babasının, annesinin kendisini gördükleri zaman ne yapabileceğinin hayallerini kuruyor, "bir de başka yere sürgün gittilse ne yaparım?" diye düşünmekten kendisini alamıyordu.

Yıllar sonra dönüyordu babasına... Annesi ve kardeşine de yıllarca çektiirmişti...

Kendi evlerinin sokağına girdiğinde ilk olarak caminin minaresini görmüştü... Ne kadar özlemişti minaresini. Caminin duvarlarını gördüğünde yüreğinde tarifi imkansız bir duygu hissetmişti.

Yavaş yavaş yürüyordu... Kalbi duracak gibi olmuştu. Nasıl hareket etseydi acaba? "Canım babam. Seni çok özledim, ne olur beni affet" mi deseydi? Ya annesine nasıl davransaydı?...

Bu düşüncelerle caminin kapısına geldiğinde bir kalabalığın varlığını farketti. İyice yaklaşp caminin dış kapısından içeri girdi. Musalla taşında bir cenaze vardı.

Onu ilk gören Ahmet olmuştu. Fatma duraklayarak kalabalığa baktı. Sonra Ahmet'le göz göze geldiler.

— Ahmet Amca, ölen kim?

— Ölen... Ölen senin baban Fatma!

Fatma kulaklarına inanamamıştı.

— Yalan söyleme Ahmet Amca! Ne olur söyle, tabutta yatan kim?

Ahmet ağlayarak cevap verdi:

— Keşke yalan olsa!... Ama ne yazık ki doğru... Ölen koca imam, Yakup İmam... İmamım benim.

Fatma olduğu yerde çakılmışçasına duruyordu... Bir türlü toparlanamamış, şok halini üzerinden atamamıştı.

Dakikalarca babasının tabutuna bakıp, yavaş yavaş ona doğru yürüyüp babasının başucuna geldi.

Tabutun baş tarafına geçip hıçkırıqlarla ağlamaya başladı:

— Babaaam... Canım babam, ben geldim... Ben hayırsız kızın Fatma... Ben hayırsız kızın Fatma!...

Hıçkırıqlarla tabuta başını koyan Fatma, kendini kaybedercesine ağlıyor, babasından af dilercesine konuşuyordu.

— Babaam!.. Canım babam... Sana ölüm geleceğini düşünemedim. Geç kaldım. Önce ben seni yaktım, şimdi sen beni yaktın babacığım. Ama senin ateşin sönecek gibi değil babacığım. Cennete girene kadar, senin derdin bende sona ermez, eremez babacığım, eremez... Geç kaldığım için artık kendimi affedemem.

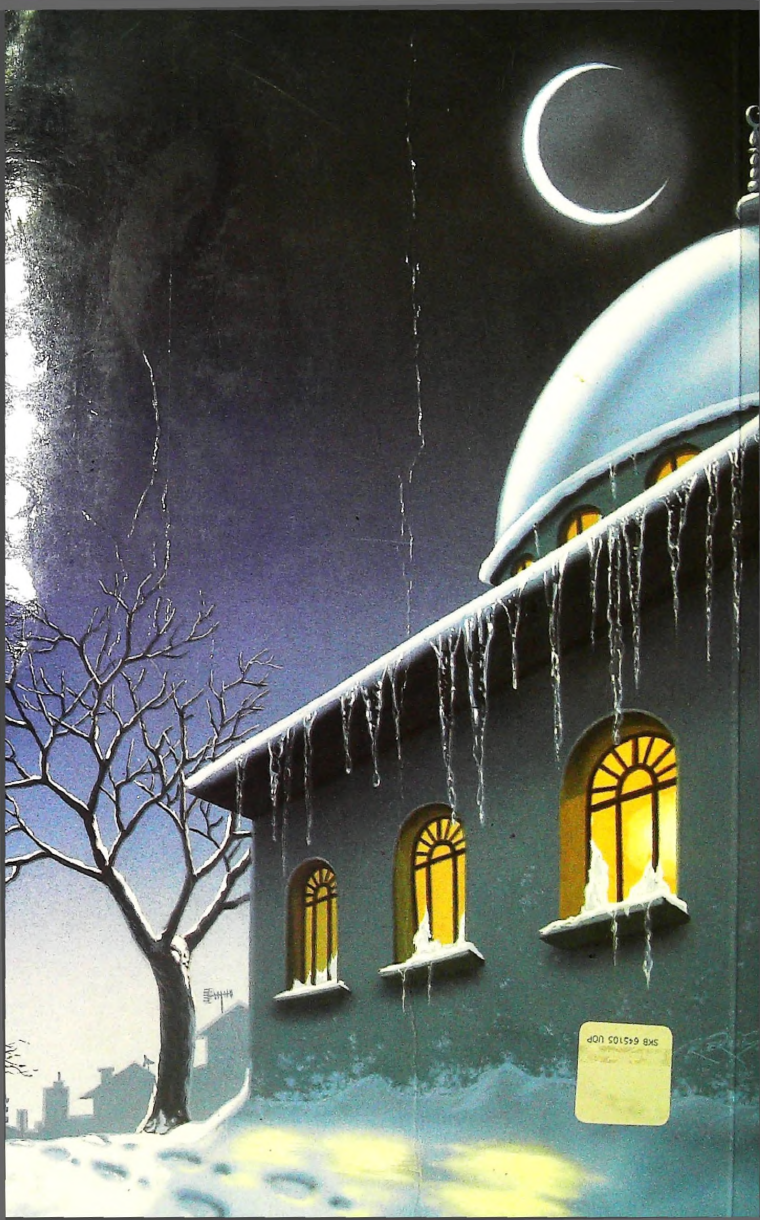
* * *

Herkes şaşkındı.

Fatma acılar içinde tabuta sarılırken Ahmet bey geldi yanına:

— Tamam artık, ağlama. Sana bu ders sanıyorum yeter. Zaten seni gördüğümde sevinçten ağlamaya başlamıştım. Bir anda senden intikam almak istedim. Bu tabutta yatan senin baban değil, komşumuz Ali amca. Bak, baban duvarın dibinde sevincinden şoke olmuş, sana bakıyor

— SON — (?!)

SRB 645105 UOP